Legislație

CPF

Codul de procedură fiscală cu normele metodologice

şi 2 legi uzuale

- O.G. nr. 75/2001 privind organizarea şi funcţionarea cazierului fiscal
- Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale

Include ultimele modificări aduse prin O.U.G. nr. 19/2008

Editura Hamangiu

Actualizat 12 martie 2008

Scanned with OKEN Scanner

Codul de procedură fiscală cu normele metodologice

şi 2 legi uzuale

Ediția a 4-a, actualizată la
12 martie 2008

Editura Hamangiu
2008

Scanned with OKEN Scanner

Copyright © 2008
Editura Hamangiu SRL

Editură acreditată **CNCSIS** - Consiliul Naţional
al Cercetării Ştiinţifice din Învăţământul Superior

Toate drepturile rezervate **Editurii Hamangiu**
Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată
fără acordul scris al **Editurii Hamangiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROMÂNIA
[Legislaţie]
Codul de procedură fiscală şi 2 legi uzuale. –
Ed. a 4-a, rev. - Bucureşti : Editura Hamangiu, 2008
ISBN 978-973-1836-70-6

336.22(498)(094)

Editura Hamangiu:
Bucureşti, Str. Col. Popeea
nr. 43, sector 5
O.P. 5, C.P. 91

Tel./Fax:
021.336.04.43
031.805.80.20
031.805.80.21

Vânzări:
021.336.01.25
0788.854.348
0788.724.564
0724.364.369
0747.952.461

E-mail:
luciana.fatu@hamangiu.ro
distributie@hamangiu.ro

Manager proiect
Luciana Fătu

Scanned with OKEN Scanner

Cuprins

Codul de procedură fiscală 1

1. Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal 207
2. Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale 214

Scanned with OKEN Scanner

Codul de procedură fiscală

republicat în
M. Of. nr. 513 din 31 iulie 2007

cu modificările şi completările aduse prin:

- **O.G. nr. 47/2007** privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale (M. Of. nr. 603 din 31 august 2007);
- Normele metodologice de aplicare a Ordonanţei Guvernului nr. 92/1992 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin H.G. nr. 1050/2004 publicate în M. Of. nr. 651 din 20 iulie 2004;
- **O.U.G. nr. 19/2008** pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 163 din 3 martie 2008).

Notă: Codul de procedură fiscală a fost republicat în temeiul art. V din O.G. nr. 35/2006 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M.Of. nr. 675 din 7 august 2006), rectificată în Monitorul Oficial nr. 742 din 31 august 2006, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 505/2006 (M. Of. nr. 1.054 din 30 decembrie 2006), dându-se textelor o nouă numerotare. O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, rectificată în Monitorul Oficial nr. 974 din 2 noiembrie 2005, şi a mai fost modificată prin: O.U.G. nr. 129/2005 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 887 din 4 octombrie 2005), aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 166/2006 (M. Of. nr. 436 din 19 mai 2006); O.U.G. nr. 165/2005 pentru modificarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 1.100 din 6 decembrie 2005), aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 158/2006 (M. Of. nr. 444 din 23 mai 2006), rectificată în Monitorul Oficial nr. 606 din 13 iulie 2006; O.U.G. nr. 181/2005 pentru completarea art. 1 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală şi financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naţionale (M. Of. nr. 1.171 din 23 decembrie 2005), respinsă prin Legea nr. 185/2006 (M. Of. nr. 443 din 23 mai 2006); Legea nr. 15/2006 pentru aprobarea Ordonanţei de

Scanned with OKEN Scanner

urgență a Guvernului nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală și financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale (M. Of. nr. 56 din 20 ianuarie 2006); O.U.G. nr. 22/2006 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 271 din 27 martie 2006), rectificată în Monitorul Oficial nr. 318 din 10 aprilie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 338/2006 (M. Of. nr. 629 din 20 iulie 2006); Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (M. Of. nr. 662 din 1 august 2006), rectificată în Monitorul Oficial nr. 765 din 7 septembrie 2006.

Cuprins

Art.

Titlul I. Dispoziții generale 1-20
Capitolul I. Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală 1-4
Capitolul II. Principii generale de conduită în administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat 5-12
Capitolul III. Aplicarea prevederilor legislației fiscale 13-15
Capitolul IV. Raportul juridic fiscal 16-20

Titlul II. Dispoziții generale privind raportul de drept material fiscal 21-31
Capitolul I. Dispoziții generale 21-30
Capitolul II. Domiciliul fiscal 31

Titlul III. Dispoziții procedurale generale 32-71
Capitolul I. Competența organului fiscal 32-40
Capitolul II. Actele emise de organele fiscale 41-48
Capitolul III. Administrarea și aprecierea probelor 49-66
Secțiunea 1. Dispoziții generale 49-51
Secțiunea a 2-a. Informații și expertize 52-55
Secțiunea a 3-a. Verificarea înscrisurilor și cercetarea la fața locului 56-57
Secțiunea a 4-a. Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi 58-59

Scanned with OKEN Scanner

Secțiunea a 5-a. Colaborarea dintre autoritățile publice 60-63
Secțiunea a 6-a. Sarcina probei 64-67
Capitolul IV. Termene 68-71

Titlul IV. Înregistrarea fiscală și evidența contabilă și fiscală 72-80

Titlul V. Declarația fiscală 81-84

Titlul VI. Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat 85-93
Capitolul I. Dispoziții generale 85-90
Capitolul II. Prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale 91-93

Titlul VII. Inspecția fiscală 94-109
Capitolul I. Sfera inspecției fiscale 94-98
Capitolul II Realizarea inspecției fiscale 99-109

Titlul VIII. Colectarea creanțelor fiscale 110-174
Capitolul I. Dispoziții generale 110-113
Capitolul II. Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire 114-118
Capitolul III. Majorări și penalități de întârziere 119-124
Capitolul IV. Înlesniri la plată 125
Capitolul V. Constituirea de garanții 126-128
Capitolul VI. Măsuri asigurătorii 129-130
Capitolul VII. Prescripția dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere compensarea sau restituirea 131-135
Capitolul VIII. Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită 136-167
Secțiunea 1. Dispoziții generale 136-148
Secțiunea a 2-a. Executarea silită prin poprire 149-150
Secțiunea a 3-a. Executarea silită a bunurilor mobile 151-153

Scanned with OKEN Scanner

Secțiunea a 4-a. Executarea silită a bunurilor imobile 154-156
Secțiunea a 5-a. Executarea silită a altor bunuri 157-158
Secțiunea a 6-a. Valorificarea bunurilor 159-167
Capitolul IX. Cheltuieli 168
Capitolul X. Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită 169-171
Capitolul XI. Contestația la executare silită 172-174
Capitolul XII. Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități 175-178
Capitolul XIII. Aspecte internaționale 179-204
Secțiunea 1. Dispoziții generale 179-181
Secțiunea a 2-a. Asistența pentru recuperarea în România a creanțelor stabilite prin titluri de creanță emise într-un alt stat membru 182-189
Secțiunea a 3-a. Asistența pentru recuperarea într-un stat membru a creanțelor stabilite prin titluri de creanță emise în România 190-197
Secțiunea a 4-a. Dispoziții finale 198-204

Titlul IX. Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale 205-218
Capitolul I. Dreptul la contestație 205-208
Capitolul II. Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare 209-211
Capitolul III. Dispoziții procedurale 212-215
Capitolul IV. Soluții asupra contestației 216-218

Titlul X. Sancțiuni 219-223

Titlul XI. Dispoziții tranzitorii și finale 224-242
Dispoziții tranzitorii cuprinse în actele normative de modificare și completare a Codului de procedură fiscală, republicat

Scanned with OKEN Scanner

Titlul I. Dispoziţii generale

Capitolul I. Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

Art. 1. Sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală. (1) Prezentul cod reglementează drepturile şi obligaţiile părţilor din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor şi taxelor datorate bugetului de stat şi bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal.

(2) Prezentul cod se aplică şi pentru administrarea drepturilor vamale, precum şi pentru administrarea creanţelor provenind din contribuţii, amenzi şi alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit legii, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel.

(3) Prin *administrarea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat* se înţelege ansamblul activităţilor desfăşurate de organele fiscale în legătură cu:

a) înregistrarea fiscală;

b) declararea, stabilirea, verificarea şi colectarea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat;

c) soluţionarea contestaţiilor împotriva actelor administrative fiscale.

Art. 2. Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative. (1) Administrarea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute la art. 1, se îndeplineşte potrivit dispoziţiilor Codului de procedură fiscală, ale Codului fiscal, precum şi ale altor reglementări date în aplicarea acestora.

(2) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat.

(3) Unde prezentul cod nu dispune se aplică prevederile Codului de procedură civilă.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 3. Modificarea şi completarea Codului de procedură fiscală.
(1) Prezentul cod se modifică şi se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia.

(2) Orice modificare sau completare la prezentul cod intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege.

Art. 4. [1] **Înfiinţarea şi funcţionarea Comisiei de proceduri fiscale**
(1) În cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală se înfiinţează Comisia de proceduri fiscale, care are responsabilităţi de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a prezentului cod şi a legislaţiei care intră în sfera de competenţă a Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, cu excepţia cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) Regulamentul de organizare şi funcţionare a Comisiei de proceduri fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Comisia de proceduri fiscale este coordonată de preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(4) Deciziile Comisiei de proceduri fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(5) Soluţiile unitare adoptate prin decizii ale Comisiei de proceduri fiscale şi aprobate prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală sunt aplicabile de la data publicării acestor decizii potrivit alin. (4).

(6) Soluţiile unitare prevăzute la alin. (5) sunt aplicabile şi procedurilor în curs.

---

[1] Art. 4 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul II. Principii generale de conduită în administrarea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat

Art. 5. Aplicarea unitară a legislaţiei. Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislaţiei fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat.

Norme metodologice:

5.1. În scopul aplicării unitare a prevederilor legislaţiei fiscale, Ministerul Finanţelor Publice şi Ministerul Administraţiei şi Internelor pot elabora ghiduri practice pentru Îndrumarea funcţionarilor din domeniul fiscal.

Art. 6. Exercitarea dreptului de apreciere. Organul fiscal este îndreptăţit să aprecieze, în limitele atribuţiilor şi competenţelor ce îi revin, relevanţa stărilor de fapt fiscale şi să adopte soluţia admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.

Norme metodologice:

6.1. În aprecierea unei situaţii fiscale asupra căreia urmează a lua o decizie, organul fiscal va determina stările de fapt relevante din punct de vedere fiscal prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege.

Art. 7. Rolul activ. (1) Organul fiscal înştiinţează contribuabilul asupra drepturilor şi obligaţiilor ce îi revin în desfăşurarea procedurii potrivit legii fiscale.

(2) Organul fiscal este îndreptăţit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obţină şi să utilizeze toate informaţiile şi documentele necesare pentru determinarea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului. În analiza

Scanned with OKEN Scanner

efectuată organul fiscal va identifica şi va avea în vedere toate circumstanţele edificatoare ale fiecărui caz.

(3) Organul fiscal are obligaţia să examineze în mod obiectiv starea de fapt, precum şi să îndrume contribuabilii pentru depunerea declaraţiilor şi a altor documente, pentru corectarea declaraţiilor sau a documentelor, ori de câte ori este cazul.

(4) Organul fiscal decide asupra felului şi volumului examinărilor, în funcţie de circumstanţele fiecărui caz în parte şi de limitele prevăzute de lege.

(5) Organul fiscal îndrumă contribuabilul în aplicarea prevederilor legislaţiei fiscale. Îndrumarea se face fie ca urmare a solicitării contribuabililor, fie din iniţiativa organului fiscal.

Norme metodologice:

7.1. Înştiinţarea contribuabililor asupra drepturilor şi obligaţiilor în cadrul procedurii în desfăşurare se face verbal sau în scris. Dacă informarea se face verbal, organul fiscal va întocmi o notă în care va consemna îndeplinirea obligaţiei şi orice alte detalii legate de aceasta pe care le consideră relevante. Nota se va ataşa la dosarul cazului.

7.2. Îndrumarea ca urmare a solicitării contribuabililor se face de către organul fiscal prin asistenţă directă la sediul acestuia, precum şi prin corespondenţă scrisă, e-mail, telefon şi altele asemenea.

7.3. Îndrumarea contribuabililor din iniţiativa organului fiscal se face prin furnizarea de servicii menite să le faciliteze acestora îndeplinirea obligaţiilor fiscale, precum şi prin acţiuni de educare în domeniul fiscal. Această îndrumare se poate realiza atât la nivel central, cât şi la nivel local, prin orice instrument aflat la dispoziţia organului fiscal, cum ar fi: transmiterea formularelor de declaraţii, furnizarea de programe informatice pentru completarea acestora, elaborarea şi distribuirea de materiale publicitare (ghiduri, broşuri, pliante, afişe şi altele asemenea), difuzarea în presa scrisă de articole, comunicate şi materiale de presă, întâlniri de lucru cu grupuri de contribuabili, furnizarea de informaţii în cadrul emisiunilor

Scanned with OKEN Scanner

informative ale posturilor de radio şi televiziune,introducerea în programele de învăţământ a unor lecţii cu subiect de fiscalitate şi altele asemenea.

Notă: A se vedea şi:

1. Codul etic al funcţionarului public din administraţia fiscală, care îşi desfăşoară activitatea în domeniul asistenţei contribuabililor, aprobat prin Ordinul M.F.P. nr. 137/2004 (M. Of. nr. 66 din data de 27 ianuarie 2004);

2. Carta drepturilor şi obligaţiilor contribuabililor pe timpul desfăşurării inspecţiei fiscale, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 713/2004 (M. Of. nr. 977 din 25 octombrie 2004).

Art. 8. Limba oficială în administraţia fiscală. (1) Limba oficială în administraţia fiscală este limba română.

(2) Dacă la organele fiscale se depun petiţii, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organele fiscale vor solicita ca acestea să fie însoţite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizaţi.

(3) Dispoziţiile legale cu privire la folosirea limbii minorităţilor naţionale se aplică în mod corespunzător.

Norme metodologice:

8.1. Potrivit dispoziţiilor Legii administraţiei publice locale nr. 215/2001[1], cu modificările şi completările ulterioare, în unităţile administrativ-teritoriale în care cetăţenii aparţinând minorităţilor naţionale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor organele fiscale vor aplica prevederile legale privind dreptul cetăţenilor aparţinând unei minorităţi naţionale de a se adresa oral sau în scris şi în limba maternă, precum şi comunicarea către aceştia a răspunsurilor atât în limba română, cât şi în limba maternă. Actele administrative fiscale emise în astfel de situaţii se întocmesc în mod obligatoriu în limba română.

[1] Legea administraţiei publice locale nr. 215/2001 a fost republicată în M. Of. nr. 123 din 20 februarie 2007.

Scanned with OKEN Scanner

8.2. Organele fiscale competente teritorial sunt obligate să asigure condițiile pentru folosirea limbii materne în toate situațiile prevăzute de lege, potrivit pct. 8.1.

Art. 9. Dreptul de a fi ascultat. (1) Înaintea luării deciziei organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere cu privire la faptele şi împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situației fiscale reale privind executarea obligațiilor contribuabilului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) situația de fapt prezentată urmează să se modifice nesemnificativ cu privire la cuantumul creanțelor fiscale;

c) se acceptă informațiile prezentate de contribuabil, pe care acesta le-a dat într-o declarație sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită.

Art. 10. Obligația de cooperare. (1) Contribuabilul este obligat să coopereze cu organele fiscale în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, şi prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute.

(2) Contribuabilul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităților juridice şi efective ce îi stau la dispoziție.

Art. 11. Secretul fiscal. (1) Funcționarii publici din cadrul organului fiscal, inclusiv persoanele care nu mai dețin această calitate, sunt obligați, în condițiile legii, să păstreze secretul asupra informațiilor pe care le dețin ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

(2) Informațiile referitoare la impozite, taxe, contribuții şi alte sume datorate bugetului general consolidat pot fi transmise numai:

a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate în baza unor convenții;

c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;

Scanned with OKEN Scanner

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

(3) Autoritatea care primeşte informaţii fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informaţiilor primite.

(4) Este permisă transmiterea de informaţii cu caracter fiscal în alte situaţii decât cele prevăzute la alin. (2), în condiţiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice sau juridice.

(4[1]) [1)] Prin excepţie de la prevederile alin. (4), cazurile de nerespectare a legislaţiei financiar-fiscale pot fi făcute publice prin mass-media.

(5) Nerespectarea obligaţiei de păstrare a secretului fiscal atrage răspunderea potrivit legii.

Norme metodologice:

> **11.1.** În categoria informaţiilor de natura celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la identitatea contribuabililor, natura şi cuantumul obligaţiilor fiscale, natura, sursa şi suma veniturilor debitorului, plăţi, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informaţii obţinute din declaraţii ori documente prezentate de către contribuabili sau orice alte informaţii cunoscute de organul fiscal ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu.

Art. 12. Buna-credinţă. Relaţiile dintre contribuabili şi organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credinţă, în scopul realizării cerinţelor legii.

Capitolul III. Aplicarea prevederilor legislaţiei fiscale

Art. 13. Interpretarea legii. Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voinţa legiuitorului aşa cum este exprimată în lege.

Art. 14. Criteriile economice. Veniturile, alte beneficii şi valori patrimoniale sunt supuse legii fiscale indiferent dacă sunt obţinute din activităţi ce îndeplinesc sau nu cerinţele altor dispoziţii legale.

[1)] Alin. (4[1]) al art. 11 a fost introdus prin art. I pct. 2 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 15. Eludarea legislației fiscale. (1) În cazul în care, eludându-se scopul legii fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impunere reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 23.

Capitolul IV. Raportul juridic fiscal

Art. 16. Conținutul raportului de drept procedural fiscal. Raportul de drept procedural fiscal cuprinde drepturile și obligațiile ce revin părților, potrivit legii, pentru îndeplinirea modalităților prevăzute pentru stabilirea, exercitarea și stingerea drepturilor și obligațiilor părților din raportul de drept material fiscal.

Art. 17. Subiectele raportului juridic fiscal. (1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) *Contribuabilul* este orice persoană fizică ori juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume bugetului general consolidat, în condițiile legii.

(3) [1] Statul este reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate cu personalitate juridică.

(4) Unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.

(5) [2] Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, precum și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale sunt denumite în prezentul cod *organe fiscale*.

---

[1] Alin. (3) al art. 17 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Alin. (5) al art. 17 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1 din **O.U.G. nr. 19/2008.**

Scanned with OKEN Scanner

Art. 18. Împuterniciții. (1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil să își îndeplinească personal obligațiile fiscale, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit alin. (2).

(2) Împuternicitul este obligat să înregistreze la organul fiscal actul de împuternicire, în formă autentică și în condițiile prevăzute de lege. Revocarea împuternicirii operează față de organul fiscal de la data înregistrării actului de revocare.

(3) În cazul reprezentării contribuabililor în relațiile cu organele fiscale prin avocat, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

(4) Contribuabilul fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organele fiscale, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele și din averea contribuabilului, obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal.

(5) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

Norme metodologice:

18.1. Desemnarea reprezentantului fiscal de către persoanele impozabile stabilite în străinătate, care realizează operațiuni supuse taxei pe valoarea adăugată pe teritoriul României, se face potrivit art. 151 *(devenit art. 155, ca urmare a ultimei republicări – n.r.)* din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal.*

Art. 19. Numirea curatorului fiscal. (1) Dacă nu există un împuternicit potrivit art. 18, organul fiscal, în condițiile legii, va solicita instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru contribuabilul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrâneții sau unui handicap de orice fel, nu poate să își

Scanned with OKEN Scanner

exercite şi să îşi îndeplinească personal drepturile şi obligaţiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa curatorul fiscal va fi remunerat potrivit hotărârii judecătoreşti, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

Art. 20. Obligaţiile reprezentanţilor legali. (1) Reprezentanţii legali ai persoanelor fizice şi juridice, precum şi ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligaţi să îndeplinească obligaţiile fiscale ale persoanelor reprezentate, în numele şi din averea acestora.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligaţiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociaţii răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul II. Dispoziţii generale privind raportul de drept material fiscal

Capitolul I. Dispoziţii generale

Art. 21. Creanţele fiscale. (1) Creanţele fiscale reprezintă drepturi patrimoniale care, potrivit legii, rezultă din raporturile de drept material fiscal.

(2) Din raporturile de drept prevăzute la alin. (1) rezultă atât conţinutul, cât şi cuantumul creanţelor fiscale, reprezentând drepturi determinate constând în:

a) dreptul la perceperea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, dreptul la rambursarea taxei pe valoarea adăugată, dreptul la restituirea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit alin. (4), denumite *creanţe fiscale principale;*

b) dreptul la perceperea dobânzilor şi penalităţilor de întârziere, în condiţiile legii, denumite *creanţe fiscale accesorii.*

(3) În cazurile prevăzute de lege, organul fiscal este îndreptăţit să solicite stingerea obligaţiei fiscale de către cel îndatorat să execute acea obligaţie în locul debitorului.

(4) În măsura în care plata sumelor reprezentând impozite, taxe, contribuţii şi alte venituri ale bugetului general consolidat se constată că a fost fără temei legal, cel care a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.

Art. 22. Obligaţiile fiscale. Prin *obligaţii fiscale,* în sensul prezentului cod, se înţelege:

a) obligaţia de a declara bunurile şi veniturile impozabile sau, după caz, impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat;

b) obligaţia de a calcula şi de a înregistra în evidenţele contabile şi fiscale impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat;

Scanned with OKEN Scanner

c) obligaţia de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat;

d) obligaţia de a plăti dobânzi şi penalităţi de întârziere, aferente impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi altor sume datorate bugetului general consolidat, denumite *obligaţii de plată accesorii;*

e) obligaţia de a calcula, de a reţine şi de a înregistra în evidenţele contabile şi de plată, la termenele legale, impozitele şi contribuţiile care se realizează prin stopaj la sursă;

f) orice alte obligaţii care revin contribuabililor, persoane fizice sau juridice, în aplicarea legilor fiscale.

Art. 23. Naşterea creanţelor şi obligaţiilor fiscale. (1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanţă fiscală şi obligaţia fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naşte dreptul organului fiscal de a stabili şi a determina obligaţia fiscală datorată.

Art. 24. Stingerea creanţelor fiscale. Creanţele fiscale se sting prin încasare, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripţie şi prin alte modalităţi prevăzute de lege.

Art. 25. Creditorii şi debitorii. (1) În raporturile de drept material fiscal, *creditorii* sunt persoanele titulare ale unor drepturi de creanţă fiscală prevăzute la art. 21, iar *debitorii* sunt acele persoane care, potrivit legii, au obligaţia corelativă de plată a acestor drepturi.

(2) În cazul în care obligaţia de plată nu a fost îndeplinită de debitor, debitori devin, în condiţiile legii, următorii:

a) moştenitorul care a acceptat succesiunea contribuabilului debitor;

b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile şi obligaţiile debitorului supus divizării, fuziunii ori reorganizării judiciare, după caz;

c) persoana căreia i s-a stabilit răspunderea în conformitate cu prevederile legale referitoare la faliment;

d) persoana care îşi asumă obligaţia de plată a debitorului, printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în formă autentică, cu asigurarea unei garanţii reale la nivelul obligaţiei de plată;

e) persoana juridică, pentru obligaţiile fiscale datorate de sediile secundare ale acesteia;

Scanned with OKEN Scanner

f) alte persoane, în condițiile legii.

Art. 26. Plătitorul. (1) *Plătitor al obligației fiscale* este debitorul sau persoana care în numele debitorului, conform legii, are obligația de a plăti sau de a reține și de a plăti, după caz, impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte sume datorate bugetului general consolidat.

(2) Pentru persoanele juridice cu sediul în România, care au sedii secundare, plătitor de obligații fiscale este persoana juridică, cu excepția impozitului pe venitul din salarii, pentru care plata impozitului se face, potrivit legii, de către sediile secundare ale persoanei juridice.

Art. 27. Răspunderea solidară. (1) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolvabil în condițiile prezentului cod răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, în cei 3 ani anteriori datei declarării insolvabilității, cu rea-credință, dobândesc în orice mod active de la debitorii care își provoacă astfel insolvabilitatea;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolvabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acesteia.

(2) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolvabil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale dobânditorului;

b) are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;

c) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(3) În înțelesul alin. (2), termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

Scanned with OKEN Scanner

a) *control* – majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaților unei societăți comerciale ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți comerciale ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) *control indirect* – activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

Art. 28. Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii. (1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 27 se va stabili potrivit dispozițiilor prezentului articol.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1) organul fiscal va întocmi o decizie în care vor fi arătate motivele de fapt și de drept pentru care este angajată răspunderea persoanei în cauză. Decizia se va supune spre aprobare conducerii organului fiscal.

(3) Decizia aprobată potrivit alin. (2) constituie titlu de creanță privind obligația la plată a persoanei răspunzătoare potrivit art. 27 și va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele:

a) codul de identificare fiscală a persoanei răspunzătoare, obligată la plata obligației debitorului principal, precum și orice alte date de identificare;

b) numele și prenumele sau denumirea debitorului principal; codul de identificare fiscală; domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare;

c) cuantumul și natura sumelor datorate;

d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii.

(4) Răspunderea va fi stabilită atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(5) Titlul de creanță prevăzut la alin. (3) va fi comunicat persoanei obligate la plată, menționându-se că aceasta urmează să facă plata în termenul stabilit.

(6) Titlul de creanță comunicat potrivit alin. (5) poate fi atacat în condițiile legii.

Art. 29. Drepturile și obligațiile succesorilor. (1) Drepturile și obligațiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condițiile dreptului comun.

Scanned with OKEN Scanner

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obligației de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

Art. 30. Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabililor. (1) Creanțele principale sau accesorii privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabililor, precum și sumele afectate garantării executării unei obligații fiscale pot fi cesionate numai după stabilirea lor potrivit legii.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

Norme metodologice:

30.1. Cesiunea de creanță trebuie să îndeplinească cerințele de validitate din dreptul comun. Plățile efectuate între organul fiscal și contribuabilul cedent până la notificarea cesiunii sunt valabile.

30.2. Din momentul notificării cesiunii, creanța fiscală se transferă către cesionar cu toate drepturile pe care i le conferea cedentului, inclusiv accesoriile acesteia, în condițiile legii. Cesionarul devine creditor pentru valoarea creanței înscrisă în actul de cesiune, indiferent de prețul pe care l-a plătit și chiar dacă cesiunea s-a făcut cu titlu gratuit.

30.3. În cazul în care organul fiscal constată că aceeași creanță fiscală a fost cesionată mai multor cesionari, cesionarul care a notificat primul organul fiscal va deveni creditor al creanței cesionate.

Capitolul II. Domiciliul fiscal

Art. 31. Domiciliul fiscal. (1) În cazul creanțelor fiscale administrate de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin *domiciliu fiscal* se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

Scanned with OKEN Scanner

b) pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activităţii sau locul unde se desfăşoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă şi conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile şi alte entităţi fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfăşoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin *adresa unde locuiesc efectiv,* în sensul alin. (1) lit. a), se înţelege adresa locuinţei pe care o persoană o foloseşte în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de scurtă durată nefiind luate în considerare. Dacă şederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare şi nu depăşeşte perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situaţia în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) şi d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

(4) În cazul celorlalte creanţe fiscale ale bugetului general consolidat, prin *domiciliu fiscal* se înţelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.

Norme metodologice:

31.1. Domiciliul fiscal se înregistrează la organul fiscal în toate cazurile în care acesta este diferit de domicililul sau de sediul social.

31.2. Înregistrarea domiciliului fiscal, pentru persoanele fizice, se face prin depunerea unei cereri de înregistrare a domiciliului fiscal, însoţită, după caz, de următoarele documente:

a) copie de pe actul care face dovada titlului în temeiul căruia, potrivit legii, persoana deţine spaţiul destinat domiciliului fiscal (calitatea de proprietar, chiriaş, uzufructuar şi altele asemenea);

b) copie de pe actul de identitate în care a fost înscrisă, potrivit legii speciale, menţiunea de stabilire a domiciliului şi a reşedinţei la care se solicită înregistrarea domiciliului fiscal.

Scanned with OKEN Scanner

31.3. În cazul persoanelor juridice, cererea de înregistrare a domiciliului fiscal va fi însoţită de copii de pe actele care fac dovada deţinerii legale a spaţiului pentru domiciliul fiscal.

31.4. Copiile de pe documente vor fi certificate pe fiecare pagină de organul fiscal competent, pentru conformitate cu originalul.

31.5. Cererea se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal.

31.6. La primirea cererii, aceasta va fi transmisă de îndată de către organul fiscal prevăzut la pct. 31.5 către organul fiscal în a cărui rază teritorială contribuabilul a avut ultimul domiciliu fiscal, în vederea întocmirii formalităţilor de transfer al dosarului fiscal.

31.7. Dosarul fiscal se transmite în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii şi va fi însoţit de certificatul de atestare fiscală, precum şi de fişa de evidenţă pe plătitor.

31.8. La primirea dosarului fiscal, organul fiscal în a cărui rază teritorială se află noul domiciliu fiscal va emite de îndată decizia de înregistrare a noului domiciliu fiscal, care se va comunica contribuabilului potrivit art. 43 din Codul de procedură fiscală (*devenit art. 44, după republicare – n.r.*).

31.9. Înregistrarea în registrul contribuabililor de la noul organ fiscal, precum şi scoaterea din registrul contribuabililor de la vechiul organ fiscal se operează cu data comunicării deciziei prevăzute la pct. 31.8. Până la data la care s-au operat modificările în registrul contribuabililor, competenţa pentru soluţionarea oricărei probleme privind administrarea revine organului fiscal de la vechiul domiciliu fiscal.

Notă: A se vedea şi:

1. Procedura de modificare din oficiu a domiciliului fiscal al contribuabilului, aprobată prin Ordinul preşedintelui Agenţei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 526/2004 (M. Of. nr. 845 din 15 septembrie 2004);

2. Procedura de atribuire a codului de înregistrare fiscală pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, Procedura de modificare a domiciliului fiscal pentru asocierile şi alte entităţi fără personalitate juridică, precum şi modelul formularelor necesare, aprobate prin Ordinul M.F.P. nr. 1346/2006 (M. Of. nr. 744 din 31 august 2006).

Scanned with OKEN Scanner

Titlul III. Dispoziţii procedurale generale

Capitolul I. Competenţa organului fiscal

Art. 32. Competenţa generală. (1) Organele fiscale au competenţă generală privind administrarea creanţelor fiscale, exercitarea controlului şi emiterea normelor de aplicare a prevederilor legale în materie fiscală.

(2) În cazul impozitului pe venit, prin hotărâre a Guvernului se poate stabili altă competenţă specială de administrare.

(3) Impozitele, taxele şi alte sume care se datorează, potrivit legii, în vamă sunt administrate de către organele vamale.

(4)[1] Asistenţa şi îndrumarea contribuabililor privind aplicarea unitară a prevederilor legislaţiei privind impozitele, taxele, contribuţiile sociale şi alte venituri bugetare administrate de Agenţia Naţională de Administrare Fiscală se realizează de către aceasta şi de unităţile sale subordonate, conform procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

32.1. Ministerul Finanţelor Publice, prin Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, şi unităţile sale teritoriale au competenţă generală în ceea ce priveşte administrarea, exercitarea controlului şi emiterea normelor de aplicare cu privire la creanţele fiscale ce se cuvin bugetului general consolidat, care, potrivit legii, sunt date în competenţa lor de administrare. În scopul administrării unitare a acestor creanţe, preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală emite instrucţiuni în condiţiile legii.

32.2. Unităţile administrativ-teritoriale au competenţă generală în ceea ce priveşte administrarea creanţelor fiscale care, potrivit legii, sunt date în competenţa lor de administrare.

---

[1] Alin. (4) al art. 32 a fost introdus prin art. I pct. 2 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 33. [1] **Competența teritorială.** (1) Pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, competența revine acelui organ fiscal, județean, local sau al municipiului București stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului sau al plătitorului de venit, în cazul impozitelor și contribuțiilor realizate prin stopaj la sursă, în condițiile legii.

(2) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competența revine organului fiscal pe a cărui rază teritorială se află situat fiecare sediu permanent. În cazul în care activitatea unui sediu permanent se desfășoară pe raza teritorială a mai multor organe fiscale, competența revine acelui organ fiscal în a cărui rază teritorială începe activitatea acelui sediu permanent.

(3) Pentru administrarea de către organele fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală a creanțelor fiscale datorate de marii contribuabili, inclusiv de sediile secundare ale acestora, competența poate fi stabilită în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Notă: A se vedea și:

1. Ordinul M.F.P. nr. 753/2006 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili (M. Of. nr. 443 din 23 mai 2006), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 1013/2006 (M. Of. nr. 549 din 26 iunie 2006), prin Ordinul M.F.P. nr. 328/2007 (M. Of. nr.185 din 16 martie 2007) și prin Ordinul M.F.P. nr. 1354/2007 (M. Of. nr. 664 din 27 septembrie 2007), precum și Procedura de administrare și monitorizare a marilor contribuabili în vederea aplicării Ordinului M.F.P. nr. 753/2006, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1119/2006 (M. Of. nr. 597 din 11 iulie 2006).

2. Ordinul M.F.P. nr. 1074/2006 privind organizarea activității de administrare a contribuabililor mijlocii la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București (M. Of. nr. 570 din 30 iunie 2006), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 327/2007 (M. Of.

[1] Alin. (1) și (3) ale art. 33 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

nr. 183 din 16 martie 2007), precum şi Procedura de administrare şi monitorizare a contribuabililor mijlocii în vederea aplicării Ordinului ministrului finanţelor publice nr. 1074/2006, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1340/2006 (M. Of. nr. 724 din 24 august 2006).

3. Ordinul M.F.P. nr. 266/2007 privind organizarea activităţii de administrare a contribuabililor mijlocii la administraţiile finanţelor publice pentru contribuabilii mijlocii din cadrul direcţiilor generale ale finanţelor publice judeţene (M. Of. nr. 158 din 6 martie 2007), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 468/2007 (M. Of. nr. 215 din 29 martie 2007) şi Ordinul M.F.P. nr. 1356/2007 (M. Of. nr. 663 din 27 septembrie 2007), precum şi Procedura de administrare şi monitorizare a contribuabililor mijlocii în vederea aplicării Ordinului ministrului finanţelor publice nr. 266/2007 privind organizarea activităţii de administrare a contribuabililor mijlocii la administraţiile finanţelor publice pentru contribuabilii mijlocii din cadrul direcţiilor generale ale finanţelor publice judeţene, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 269/2007 (M. Of. nr. 159 din 6 martie 2007), cu modificările aduse prin Ordinul M.E.F. nr. 102/2007 pentru modificarea şi completarea Metodologiei de soluţionare a deconturilor cu sume negative de taxă pe valoarea adăugată cu opţiune de rambursare, aprobată prin Ordinul ministrului finanţelor publice nr. 967/2005 (M. Of. nr. 333 din data de 17 mai 2007).

Art. 34. Competenţa în cazul sediilor secundare. În cazul în care contribuabilul are, potrivit legii, obligaţii de plată la sedii secundare, competenţa teritorială pentru administrarea acestora revine organului fiscal în a cărui rază teritorială acestea se află situate.

Norme metodologice:

34.1. În cazul în care prin lege se stabilesc în sarcina contribuabililor obligaţii de plată la sedii secundare, inclusiv pentru obligaţiile conexe acestora, cum ar fi obligaţii de declarare, obligaţii de depunere de documente, cereri, fişe fiscale, precum şi orice alte obligaţii prevăzute de lege, competenţa teritorială pentru administrarea acestor obligaţii aparţine organului fiscal în a cărui rază teritorială se află sediul secundar.

34.2. Pentru impozitul pe venitul din salarii, datorat de sediul secundar, înregistrat ca plătitor al obligaţiei fiscale la alt organ fiscal teritorial decât al contribuabilului persoană juridică, plătitor este sediul secundar. Plata se face în acest caz la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului în a cărei rază se află sediul secundar, documentele de plată cuprinzând obligatoriu şi următoarele informaţii:

Scanned with OKEN Scanner

a) codul de identificare fiscală şi denumirea persoanei juridice;
b) codul de identificare fiscală al sediului secundar.

Art. 35. Competenţa teritorială a compartimentelor de specialitate ale autorităţilor administraţiei publice locale. Compartimentele de specialitate ale autorităţilor administraţiei publice locale sunt competente pentru administrarea impozitelor, taxelor şi a altor sume datorate bugetelor locale ale unităţilor administrativ-teritoriale.

Art. 36. Competenţa specială. (1) În situaţia în care contribuabilul nu are domiciliu fiscal, competenţa teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispoziţiilor legale fiscale.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi pentru luarea de urgenţă a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariţie a elementelor de identificare a bazei de impunere reale, precum şi în caz de executare silită.

(3) Pentru administrarea de către organele fiscale din subordinea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală a creanţelor datorate de contribuabilii nerezidenţi, care nu au pe teritoriul României un sediu permanent, competenţa revine organului fiscal stabilit prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor, la propunerea preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

36.1. Persoanele care nu au domiciliul fiscal pe teritoriul României îşi îndeplinesc obligaţiile fiscale la organul fiscal în a cărui rază teritorială se obţin veniturile, alte beneficii sau valori patrimoniale care, potrivit legii, constituie baza de impunere. În cazul contribuabililor nerezidenţi care desfăşoară activităţi pe teritoriul României printr-un sediu permanent, competenţa revine organului fiscal în a cărui rază teritorială se realizează, în întregime sau cu preponderenţă, cifra de afaceri.

36.2. În cazul în care există pericol de dispariţie a elementelor de identificare a bazei de impunere reale, precum şi în caz de executare silită, pentru luarea de urgenţă a măsurilor legale ce se impun, competent este organul fiscal în a cărui rază teritorială se

Scanned with OKEN Scanner

(4) Contribuabilul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea funcționarului public aflat în conflict de interese.

(5) Recuzarea funcționarului public se decide de îndată de către conducătorul organului fiscal sau de organul fiscal ierarhic superior. Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

Capitolul II. Actele emise de organele fiscale

Art. 41. Noțiunea de act administrativ fiscal. În înțelesul prezentului cod, *actul administrativ fiscal* este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 7/2004 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1716/2004 (M. Of. nr. 1112 din 27 noiembrie 2004), referitor la art. 41 și art. 174 C. proc. fiscală, republicat, art. 61 alin. (7) și art. 158 alin. (2) din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 788/2001 privind aprobarea Procedurii de control al valorii în vamă a mărfurilor importate:

„Decizia privind determinarea definitivă a valorii în vamă a mărfurilor importate, care stă la baza emiterii actului constatator, potrivit reglementărilor vamale în vigoare, nu este act administrativ fiscal, întrucât acesta nu este de natură a naște, modifica sau stinge drepturi sau obligații fiscale.

Actul administrativ fiscal care are ca efect nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor sau obligațiilor fiscale și care poate fi contestat de către contribuabil este actul constatator întocmit de biroul vamal de control și vămuire."

Art. 42. Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans. (1) *Soluția fiscală individuală anticipată* este actul administrativ emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului, referitoare la reglementarea unor situații fiscale de fapt viitoare.

Scanned with OKEN Scanner

(2) *Acordul de preț în avans* este actul administrativ emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului, referitoare la stabilirea condițiilor și modalităților în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, prețurile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate între persoane afiliate, astfel cum sunt definite în Codul fiscal.

(3) Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans se comunică numai contribuabilului căruia îi sunt destinate.

(4) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans sunt opozabile și obligatorii față de organele fiscale, numai dacă termenii și condițiile acestora au fost respectate de contribuabil.

(5) Prin cerere contribuabilul propune conținutul soluției fiscale individuale anticipate sau al acordului de preț în avans, după caz.

(6) În soluționarea cererii contribuabilului se emite soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans. În situația în care contribuabilul nu este de acord cu soluția fiscală individuală anticipată sau cu acordul de preț în avans emis, va transmite, în termen de 15 zile de la comunicare, o notificare la organul fiscal emitent. Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans pentru care contribuabilul a transmis o notificare organului fiscal emitent nu produce niciun efect juridic.

(7) Contribuabilul, titular al unui acord de preț în avans, are obligația de a depune anual la organul emitent al acordului un raport privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în anul de raportare. Raportul se depune până la termenul prevăzut de lege pentru depunerea situațiilor financiare anuale.

(8) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans nu mai sunt valabile dacă prevederile legale de drept material fiscal în baza cărora a fost luată decizia se modifică.

(9) Pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate, precum și pentru emiterea sau modificarea unui acord de preț în avans, emitentul încasează tarife care se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(10) Contribuabilul solicitant are dreptul la restituirea tarifului achitat în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea/modificarea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans ori

Scanned with OKEN Scanner

se întrerupe procedura de emitere, în condițiile aprobate prin hotărâre a Guvernului.

(11) Termenul pentru emiterea unui acord de preț în avans este de 12 luni în cazul unui acord unilateral, respectiv de 18 luni în cazul unui acord bilateral sau multilateral, după caz. Termenul pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate este de 45 de zile. Dispozițiile art. 70 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(12) Procedura referitoare la emiterea soluției fiscale individuale anticipate și a acordului de preț în avans va fi aprobată prin hotărâre a Guvernului.

Notă: A se vedea și Procedura de emitere a soluției fiscale individuale anticipate și a acordului de preț în avans, aprobată prin H.G. nr. 529/2007 (M. Of. nr. 395 din 12 iunie 2007).

Art. 43. Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal. (1) Actul administrativ fiscal se emite numai în formă scrisă.

(2) Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;

c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei împuternicite de contribuabil, după caz;

d) obiectul actului administrativ fiscal;

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

g) numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;

h) ștampila organului fiscal emitent;

i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;

j) mențiuni privind audierea contribuabilului.

(3) Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) prin intermediul mijloacelor informatice este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.

Scanned with OKEN Scanner

(4) Prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor se stabilesc categoriile de acte administrative care se emit în condiţiile alin. (3).

Art. 44. Comunicarea actului administrativ fiscal. (1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului căruia îi este destinat. În situaţia contribuabililor fără domiciliu fiscal în România, care şi-au desemnat împuternicit potrivit art. 18 alin. (4), precum şi în situaţia numirii unui curator fiscal, în condiţiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.

(2) Actul administrativ fiscal se comunică după cum urmează:

a) prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent şi primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnătură, data comunicării fiind data ridicării sub semnătură a actului;

b) prin remiterea, sub semnătură, a actului administrativ fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnătură a actului;

c) prin poştă, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum şi prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal şi confirmarea primirii acestuia;

d) prin publicitate.

(3) Comunicarea prin publicitate se face prin afişarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent şi pe pagina de internet a Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, a unui anunţ în care se menţionează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afişarea se face, concomitent, la sediul acestora şi pe pagina de internet a autorităţii administraţiei publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului judeţean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afişării anunţului.

(4) Dispoziţiile Codului de procedură civilă privind comunicarea actelor de procedură sunt aplicabile în mod corespunzător.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

43.1. Dispozițiile art. 90, 91 și 92 din Codul de procedură civilă sunt aplicabile, cu excepția dispozițiilor privind comunicarea prin afișare.

Notă: A se vedea și Ordinul M.F.P. nr. 94/2006 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor și a instrucțiunilor de completare a acestora în vederea îndeplinirii procedurii de comunicare a actelor administrative fiscale prin publicitate (M. Of. nr. 79 din 27 ianuarie 2006).

Art. 45. Opozabilitatea actului administrativ fiscal. Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

Norme metodologice:

44.1. Organul fiscal nu poate pretinde executarea obligației stabilite în sarcina contribuabilului prin actul administrativ, dacă acest act nu a fost comunicat contribuabilului, potrivit legii.

Art. 46. Nulitatea actului administrativ fiscal. Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu.

Art. 47. Desființarea sau modificarea actelor administrative fiscale. (1) Actul administrativ fiscal poate fi modificat sau desființat în condițiile prezentului cod.

(2)[1] Desființarea totală sau parțială, potrivit legii, a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale atrage desființarea totală sau parțială a actelor administrative prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor principale anulate.

[1] Alin. (2) al art. 47 a fost introdus prin art. I pct. 3 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

46.1. Actele administrative fiscale se modifică sau se desființează în situații cum sunt:

a) îndreptarea erorilor materiale potrivit art. 47 din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 48, după ultima republicare – n.r.)*;

b) constatarea nulității actului administrativ fiscal potrivit art. 45 din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 46, după ultima republicare – n.r.)*;

c) dovedirea titularului dreptului de proprietate potrivit art. 64 *(devenit art. 65 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală;

d) desființarea sau modificarea deciziei de impunere sub rezerva verificării ulterioare potrivit art. 87 alin. (2) *[devenit art. 89 alin. (2) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală;

e) anularea sau îndreptarea actului de executare ori a titlului executoriu contestat, ca urmare a soluționării de către instanța judecătorească a contestației la executarea silită, potrivit art. 170 *(devenit art. 173 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală;

f) desființarea, potrivit art. 185 alin. (3) *[devenit art. 216 alin. (3) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală, totală sau parțială, a actului administrativ atacat, ca urmare a soluționării de către organul fiscal competent a contestației formulate.

Art. 48. Îndreptarea erorilor materiale. Organul fiscal poate îndrepta erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului. Actul administrativ corectat se va comunica contribuabilului, potrivit legii.

Norme metodologice:

47.1. Erorile materiale reprezintă greşelile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea şi susținerile părților din raportul juridic fiscal sau cele de calcul ori altele asemenea. Aceste erori nu pot privi fondul actului, respectiv existența sau inexistența obligațiilor fiscale stabilite prin actul administrativ fiscal.

Scanned with OKEN Scanner

47.2. Dacă îndreptarea erorii materiale se face prin adăugări sau ştersături operate în cuprinsul actului administrativ fiscal, acestea vor fi semnate şi ştampilate de organul fiscal, în caz contrar nefiind luate în considerare. Îndreptarea erorii materiale va fi operată pe toate exemplarele originale ale actului administrativ fiscal.

47.3. După efectuarea îndreptării erorii materiale, organul fiscal are obligaţia de a comunica contribuabilului sau oricărei alte persoane interesate, de îndată, operaţiunea efectuată.

47.4. În cazul în care îndreptarea erorii materiale nu se poate efectua direct pe actul administrativ fiscal, se emite un nou act administrativ fiscal care, de asemenea, va fi comunicat contribuabilului.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 1/2006 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 617/2006 (M. Of. nr. 377 din 3 mai 2006), pct. 3 – referitor la art. 48 coroborat cu art. 110 C. proc. fiscală:

„În situaţia în care, ulterior efectuării plăţii obligaţiilor fiscale, la termenul şi în cuantumul stabilit de reglementările legale în materie, contribuabilii constată erori în documentele de plată, pot solicita organului fiscal competent corectarea erorilor, plata fiind considerată ca efectuată la data debitării contului contribuabilului, cu condiţia creditării unui cont bugetar.

La cererea justificată a contribuabililor şi după analiza fişei de evidenţă analitică a plătitorilor, precum şi a documentelor de plată a obligaţiilor bugetare, organele fiscale teritoriale, pe baza unui referat aprobat de conducătorul unităţii fiscale, vor solicita unităţilor de trezorerie competente efectuarea transferurilor de sume în conturile bugetare corespunzătoare, în conformitate cu voinţa de plată a contribuabilului exprimată în cerere.

Contribuabilul va furniza orice alte informaţii sau documente solicitate de organul fiscal competent, în legătură cu situaţia sa fiscală.

Garanţiile constituite şi depuse de către contribuabili la termenul şi cuantumul stabilit de lege vor fi considerate constituite în termen chiar dacă au fost depuse la o altă unitate de trezorerie a statului, în situaţia în care contribuabilul va face dovada depunerii acestora, în acelaşi termen, la unitatea de trezorerie a statului competentă."

Notă: A se vedea şi Instrucţiunile de corectare a erorilor materiale din deconturile de taxă pe valoarea adăugată, aprobate prin Ordinul M.F.P. nr. 179/2007 (M. Of. nr. 347 din 22 mai 2007).

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul III. Administrarea şi aprecierea probelor

Secţiunea 1. Dispoziţii generale

Art. 49. Mijloace de probă. (1) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condiţiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informaţiilor, de orice fel, din partea contribuabililor şi a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de cercetări la faţa locului.

(2) Probele administrate vor fi coroborate şi apreciate ţinându-se seama de forţa lor doveditoare recunoscută de lege.

Art. 50. Dreptul organului fiscal de a solicita prezenţa contribuabilului la sediul său. Organul fiscal poate solicita prezenţa contribuabilului la sediul său pentru a da informaţii şi lămuriri necesare stabilirii situaţiei sale fiscale reale. Odată cu această solicitare, când este cazul, organul fiscal va indica şi documentele pe care contribuabilul este obligat să le prezinte.

Norme metodologice:

49.1. Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal va solicita prezenţa contribuabilului la sediul său pentru a da informaţii şi lămuriri necesare stabilirii situaţiei fiscale aacestuia. Când este cazul, solicitarea va fi făcută în scris.

49.2. În cazul în care solicitarea se face în scris,aceasta va cuprinde în mod obligatoriu:

a) data, ora şi locul la care contribuabilul este obligat să se prezinte;

b) baza legală a solicitării;

c) scopul solicitării;

d) documentele pe care contribuabilul este obligat să le prezinte.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 51. Comunicarea informaţiilor între organele fiscale. Dacă într-o procedură fiscală se constată fapte care prezintă importanţă pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale îşi vor comunica reciproc informaţiile deţinute.

Secţiunea a 2-a. Informaţii şi expertize

Art. 52. Obligaţia de a furniza informaţii. (1) [1] Contribuabilul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligaţia de a furniza organului fiscal informaţiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În acelaşi scop, organul fiscal are dreptul să solicite informaţii şi altor persoane cu care contribuabilul are sau a avut raporturi economice sau juridice. Informaţiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate şi de alte mijloace de probă.

(2) Cererea de furnizare a informaţiilor se formulează în scris şi va specifica natura informaţiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale şi documentele care susţin informaţiile furnizate.

(3) Declaraţia persoanelor obligate potrivit alin. (1) să furnizeze informaţii va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.

(4) În situaţia în care persoana obligată să furnizeze informaţia în scris este, din motive independente de voinţa sa, în imposibilitate de a scrie, organul fiscal întocmeşte un proces-verbal.

Art. 53. Furnizarea periodică de informaţii. (1) Contribuabilii sunt obligaţi să furnizeze periodic organelor fiscale informaţii referitoare la activitatea desfăşurată.

(2) Furnizarea informaţiilor prevăzute la alin. (1) se face prin completarea unei declaraţii pe proprie răspundere.

(3) Natura informaţiilor, periodicitatea, precum şi modelul declaraţiilor se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

Notă: A se vedea şi Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 702/2007 privind declararea livrărilor/prestărilor

[1] Alin. (1) al art. 52 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

şi achiziţiilor efectuate pe teritoriul naţional de persoanele înregistrate în scopuri de TVA şi pentru aprobarea modelului şi conţinutului declaraţiei informative privind livrările/prestările şi achiziţiile efectuate pe teritoriul naţional de persoanele înregistrate în scopuri de TVA (M. Of. nr. 376 din 4 iunie 2007).

Art. 54. Obligaţia băncilor de a furniza informaţii. (1) Băncile sunt obligate să comunice organelor fiscale lista titularilor persoane fizice, juridice sau orice alte entităţi fără personalitate juridică ce deschid ori închid conturi, forma juridică pe care aceştia o au şi domiciliul sau sediul acestora. Comunicarea se va face bilunar, cu referire la conturile deschise sau închise în perioada anterioară acesteia şi va fi adresată Ministerului Economiei şi Finanţelor.

(2) Ministerul Economiei şi Finanţelor împreună cu Banca Naţională a României vor elabora proceduri privind transmiterea informaţiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Ministerul Economiei şi Finanţelor, la cererea justificată a autorităţilor publice centrale şi locale, va transmite informaţiile deţinute în baza alin. (1), în scopul îndeplinirii de către aceste autorităţi a atribuţiilor prevăzute de lege.

Notă: A se vedea şi Ordinul nr. 600/2006 privind procedura transmiterii de către bănci, persoane juridice române, şi sucursalele din România ale băncilor, persoane juridice străine, a informaţiilor referitoare la titularii conturilor deschise şi/sau închise la bănci (M. Of. nr. 381 din 3 mai 2006).

Art. 55. Expertiza. (1) Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat să comunice contribuabilului numele expertului.

(2) Contribuabilul poate să numească un expert pe cheltuiala proprie.

(3) Experţii au obligaţia să păstreze secretul fiscal asupra datelor şi informaţiilor pe care le dobândesc.

(4) Expertiza se întocmeşte în scris.

(5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol vor fi plătite de la bugetele organelor fiscale care au apelat la serviciile expertului, după caz.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

53.1. Când, pentru lămurirea unor împrejurări de fapt, organul fiscal consideră necesară consultarea unor experți, poate numi unul sau mai mulți experți, stabilind obiectivele asupra cărora aceştia trebuie să se pronunțe.

53.2. Dispozițiile art. 201 alin. (3) teza I din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.

53.3. Experții vor fi numiți prin decizie de către organul fiscal. Costul expertizei se suportă din bugetul organului fiscal care a dispus expertiza. Dacă organul fiscal nu este lămurit prin expertiza efectuată, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

Secțiunea a 3-a. Verificarea înscrisurilor şi cercetarea la fața locului

Art. 56. Prezentarea de înscrisuri. (1) [1] În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul are obligația să pună la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri şi orice alte înscrisuri. În acelaşi scop, organul fiscal are dreptul să solicite înscrisuri şi altor persoane cu care contribuabilul are sau a avut raporturi economice sau juridice.

(2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziție a înscrisurilor la sediul său ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte.

(3) Organul fiscal are dreptul să rețină, în scopul protejării împotriva înstrăinării sau distrugerii, documente, acte, înscrisuri, registre şi documente financiar-contabile sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării şi achitării obligațiilor fiscale de către contribuabili, pe o perioadă de maximum 30 de zile. În cazuri excepționale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de reținere poate fi prelungită cu maximum 90 de zile.

Norme metodologice:

54.1. Dovada reținerii documentelor prevăzute la art. 54 alin. (3) din Codul de procedură fiscală o constituie actul întocmit

[1] Alin. (1) al art. 56 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 6 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

de organul fiscal, în care sunt specificate toate elementele necesare individualizării probei sau dovezii respective, precum şi menţiunea că aceasta a fost reţinută, potrivit dispoziţiilor legale, de către organul fiscal. Actul se întocmeşte în două exemplare şi va fi semnat de organul fiscal şi de contribuabil, un exemplar comunicându-se contribuabilului.

54.2. În cazul în care pentru stabilirea stării de fapt fiscale contribuabilul pune la dispoziţia organului fiscal înscrisuri sau alte documente, în original, acestea vor fi înapoiate contribuabilului, păstrându-se în copie la dosarul fiscal numai înscrisuri relevante din punct de vedere fiscal.

Art. 57. Cercetarea la faţa locului. (1) În condiţiile legii, organul fiscal poate efectua o cercetare la faţa locului, întocmind în acest sens proces-verbal.

(2) Contribuabilii au obligaţia să permită funcţionarilor împuterniciţi de organul fiscal pentru a efectua o cercetare la faţa locului, precum şi experţilor folosiţi pentru această acţiune intrarea acestora pe terenuri, în încăperi şi în orice alte incinte, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a face constatări în interes fiscal.

(3) Deţinătorii terenurilor ori incintelor respective vor fi înştiinţaţi în timp util despre cercetare, cu excepţia cazurilor prevăzute la art. 97 alin. (1) lit. b). Persoanele fizice vor fi informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reşedinţă.

(4) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reşedinţa persoanei fizice se face cu autorizarea instanţei judecătoreşti competente, dispoziţiile privind ordonanţa preşedinţială din Codul de procedură civilă fiind aplicabile.

(5) La cererea organului fiscal, organele de poliţie, jandarmerie ori alţi agenţi ai forţei publice sunt obligaţi să îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

Norme metodologice:

55.1. Despre efectuarea cercetării la faţa locului se va încheia un proces-verbal care va cuprinde:

Scanned with OKEN Scanner

a) data şi locul unde este încheiat;

b) numele, prenumele şi calitatea funcţionarului împuternicit, precum şi denumirea organului fiscal din care face parte acesta;

c) temeiul legal în baza căruia s-a efectuat cercetarea la faţa locului;

d) constatările efectuate la faţa locului;

e) susţinerile contribuabilului, ale experţilor sau ale altor persoane care au participat la efectuarea cercetării;

f) semnătura funcţionarului şi a persoanelor prevăzute la lit. e). În caz de refuz al semnării de către persoanele prevăzute la lit. e), se va face menţiune despre aceasta în procesul-verbal;

g) alte menţiuni considerate relevante.

Secţiunea a 4-a. Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

Art. 58. Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informaţii, efectuarea de expertize şi prezentarea unor înscrisuri. (1) Soţul/soţia şi rudele contribuabilului până la gradul al III-lea inclusiv pot refuza furnizarea de informaţii, efectuarea de expertize, precum şi prezentarea unor înscrisuri.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) vor fi înştiinţate asupra acestui drept.

Art. 59. Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informaţii. (1) Pot refuza să furnizeze informaţii cu privire la datele de care au luat cunoştinţă în exercitarea activităţii lor preoţii, avocaţii, notarii publici, consultanţii fiscali, executorii judecătoreşti, auditorii, experţii contabili, medicii şi psihoterapeuţii, cu excepţia informaţiilor cu privire la îndeplinirea obligaţiilor fiscale stabilite de lege în sarcina lor.

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la alin. (1) asistenţii, precum şi persoanele care participă la activitatea profesională a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1), cu excepţia preoţilor, pot furniza informaţii, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informaţiile.

(4) În regim derogatoriu de la prevederile alin. (1)-(3), în vederea clarificării şi stabilirii reale a situaţiei fiscale a contribuabililor, compartimentele de specialitate ale autorităţilor administraţiei publice locale au

Scanned with OKEN Scanner

competența de a solicita informații și documente cu relevanță fiscală ori pentru identificarea contribuabililor sau a materiei impozabile ori taxabile, după caz, iar notarii publici, avocații, executorii judecătorești, organele de poliție, organele vamale, serviciile publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, serviciile publice comunitare pentru eliberarea pașapoartelor simple, serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor, precum și orice altă entitate care deține informații ori documente cu privire la bunuri impozabile sau taxabile, după caz, ori la persoane care au calitatea de contribuabil, au obligația furnizării acestora fără plată.

Secțiunea a 5-a. Colaborarea dintre autoritățile publice

Art. 60. Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte. (1) Autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, centrale și locale, precum și serviciile deconcentrate ale autorităților publice centrale vor furniza informații și acte organelor fiscale, la cererea acestora.

(2) [1] În realizarea scopului prezentului cod, organele fiscale pot accesa on-line baza de date a instituțiilor prevăzute la alin. (1), pentru informațiile stabilite pe bază de protocol.

Art. 61. Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public. (1) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(2) Nu constituie activitate de colaborare acțiunile întreprinse de autoritățile prevăzute la alin. (1), în conformitate cu atribuțiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea răspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitată răspunde pentru datele furnizate.

Art. 62. Condiții și limite ale colaborării. (1) Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuțiilor ce le revin potrivit legii.

---

[1] Alin. (2) al art. 60 a fost introdus prin art. 1 pct. 4 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(2) Dacă autoritatea publică, instituția publică sau de interes public solicitată refuză colaborarea, autoritatea publică superioară ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu există, decizia va fi luată de autoritatea superioară celei solicitate.

Art. 63. Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice. (1) În baza convențiilor internaționale, organele fiscale vor colabora cu autoritățile fiscale similare din alte state.

(2) În lipsa unei convenții, organele fiscale pot acorda sau pot solicita colaborarea altei autorități fiscale din alt stat pe bază de reciprocitate.

Secțiunea a 6-a. Sarcina probei

Art. 64. Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile. Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

Art. 65. Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale. (1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.

Art. 66. Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impunerii. (1) În cazul în care constată că anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie baza impozabilă sunt deținute de persoane care în mod continuu beneficiază de câștigurile sau de orice foloase obișnuite aduse de acestea și că persoanele respective declară în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate însă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal va proceda la stabilirea provizorie a obligației fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.

(2) În condițiile legii, obligația fiscală privind baza impozabilă prevăzută la alin. (1) va putea fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel aceștia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligației stabilite potrivit alin. (1).

Scanned with OKEN Scanner

Art. 67. Estimarea bazei de impunere. (1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele şi documentele care au relevanţă pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situaţiei de fapt fiscale.

(2) În situaţiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptăţite să estimeze baza de impunere, acestea vor avea în vedere preţul de piaţă al tranzacţiei sau bunului impozabil, astfel cum este definit de Codul fiscal.

Norme metodologice:

65.1. Estimarea bazelor de impunere va avea loc în situaţii cum sunt:

a) contribuabilul nu depune declaraţii fiscale sau cele prezentate nu permit stabilirea corectă a bazei de impunere;

b) contribuabilul refuză să colaboreze la stabilirea stării de fapt fiscale, inclusiv situaţiile în care contribuabilul obstrucţionează sau refuză acţiunea de inspecţie fiscală;

c) contribuabilul nu conduce evidenţa contabilă sau fiscală;

d) când au dispărut evidenţele contabile şi fiscale sau actele justificative privind operaţiunile producătoare de venituri şi contribuabilul nu şi-a îndeplinit obligaţia de refacere a acestora.

65.2. Organul fiscal va identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situaţiei de fapt fiscale, luând în considerare preţul de piaţă al tranzacţiei sau al bunului impozabil, precum şi informaţii şi documente existente la dosarul fiscal al contribuabilului care sunt relevante pentru impunere, iar, în lipsa acestora, organul fiscal va avea în vedere datele şi informaţiile deţinute de acesta despre contribuabilii cu activităţi similare.

Capitolul IV. Termene

Art. 68. Calcularea termenelor. Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor şi îndeplinirea obligaţiilor prevăzute de Codul de procedură fiscală, precum şi de alte dispoziţii legale aplicabile în materie, dacă legea fiscală nu dispune altfel, se calculează potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 69. Prelungirea termenelor. Termenele pentru depunerea declaraţiilor fiscale şi termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite în situaţii temeinic justificate, potrivit competenţei stabilite prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

Norme metodologice:

67.1. În situaţii temeinic justificate, contribuabilul poate cere în scris prelungirea termenului de depunere a declaraţiei fiscale, înainte de expirarea acestuia.

67.2. În cazul în care, dintr-o împrejurare mai presus de voinţa sa, contribuabilul nu depune declaraţia fiscală,acesta o va depune în termen de 30 de zile de la încetarea împrejurării, înştiinţând totodată în scris organul fiscal despre împrejurarea în cauză.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 1/2006 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 617/2006 (M. Of. nr. 377 din 3 mai 2006), pct. 2 – referitor la art. 68 C. proc. fiscală:
„Art. 68 din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 67.2 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală se aplică şi în cazul termenelor stabilite prin actele de acordare a înlesnirilor la plata obligaţiilor bugetare restante."

Art. 70. Termenul de soluţionare a cererilor contribuabililor. (1) Cererile depuse de către contribuabil potrivit prezentului cod se soluţionează de către organul fiscal în termen de 45 de zile de la înregistrare.

(2) În situaţiile în care, pentru soluţionarea cererii, sunt necesare informaţii suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelungeşte cu perioada cuprinsă între data solicitării şi data primirii informaţiilor solicitate.

Art. 71. Cazul de forţă majoră şi cazul fortuit. (1) Termenele prevăzute de lege pentru îndeplinirea obligaţiilor fiscale, după caz, nu încep să curgă sau se suspendă în situaţia în care îndeplinirea acestor

Scanned with OKEN Scanner

obligaţii a fost împiedicată de ivirea unui caz de forţă majoră sau a unui caz fortuit.

(2) Obligaţiile fiscale se consideră a fi îndeplinite în termen, fără perceperea de majorări de întârziere sau aplicarea de sancţiuni prevăzute de lege, dacă acestea se execută în termen de 60 de zile de la încetarea evenimentelor prevăzute la alin. (1).

Scanned with OKEN Scanner

Titlul IV. Înregistrarea fiscală şi evidenţa contabilă şi fiscală

Art. 72. Obligaţia de înregistrare fiscală. (1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală va fi:

a) pentru persoanele juridice, cu excepţia comercianţilor, precum şi pentru asocieri şi alte entităţi fără personalitate juridică, codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal competent din subordinea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală;

b) pentru persoanele fizice, codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care nu deţin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal competent din subordinea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală;

d) pentru comercianţi, inclusiv pentru sucursalele comercianţilor care au sediul principal al comerţului în străinătate, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal competent din subordinea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) se înregistrează fiscal potrivit procedurii speciale în materie.

(3) În vederea atribuirii codului de identificare fiscală persoanele prevăzute la alin. (1) lit. a), c) şi e) au obligaţia să depună declaraţie de înregistrare fiscală.

(4) Au obligaţia să depună o declaraţie de înregistrare fiscală şi persoanele prevăzute la alin. (1) lit. b) care au calitatea de angajator.

(5) Contribuabilii care obţin venituri din activităţi independente, pentru care plăţile anticipate se fac prin reţinere la sursă de către plătitorii de venituri, au obligaţia, în vederea înregistrării, să depună la organul fiscal competent declaraţia de înregistrare fiscală.

Scanned with OKEN Scanner

(6) Declarația de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

a) data înființării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor și altor entități fără personalitate juridică;

b) data eliberării actului legal de funcționare, data începerii activității, data obținerii primului venit sau dobândirii calității de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice.

Norme metodologice:

68.1. Înregistrarea fiscală a sediilor permanente se face potrivit prevederilor art. 29 alin. (4) din Codul fiscal și ale art. 68 *(devenit art. 72 în urma ultimei republicări – n.r.)* și următoarele din Codul de procedură fiscală.

68.2. Înregistrarea în registrul contribuabililor a persoanelor fizice care dețin cod numeric personal atribuit potrivit legii speciale, plătitoare de impozit pe venit, se face la data depunerii declarației estimative, a declarației speciale, a declarației de venit global sau a fișei fiscale,după caz, în funcție de natura venitului obținut.

68.3. Pentru persoanele prevăzute la art. 68 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală (*art. 72 – n.r.*), care au calitatea de comerciant, numărul de identificare fiscală se obține conform dispozițiilor legale privind înregistrarea comercianților.

Art. 73. Obligația înscrierii codului de identificare fiscală pe documente. Plătitorii de impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat au obligația de a menționa pe facturi, scrisori, oferte, comenzi sau pe orice alte documente emise codul de identificare fiscală propriu.

Art. 74. Declararea filialelor și sediilor secundare. (1) Contribuabilii au obligația de a declara organului fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile, înființarea de sedii secundare.

(2) Contribuabilii cu domiciliul fiscal în România au obligația de a declara în termen de 30 de zile înființarea de filiale și sedii secundare în străinătate.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

71.1. Prin *sediu secundar* se înţelege o sucursală, agenţie, reprezentanţă sau alte asemenea unităţi fără personalitate juridică, inclusiv de tipul celor definite de art. 8 din Codul fiscal.

71.2. Declararea sediilor secundare se face prin completarea datelor corespunzătoare din declaraţia privind sediile secundare. Declaraţia se depune la organul fiscal competent care va înregistra informaţiile respective în registrul contribuabililor fără a atribui cod de identificare propriu sediilor secundare astfel declarate.

71.3. Contribuabilii care, potrivit legii, au obligaţii de plată la sedii secundare vor înregistra sediile secundare la organul fiscal în a cărui rază teritorială se află situate acestea, prin completarea şi depunerea declaraţiei de înregistrare fiscală. Declaraţia va fi însoţită de o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală a contribuabilului de care aparţine sediul secundar şi de pe dovada deţinerii cu titlu legal a spaţiului.

Notă: A se vedea şi Ordinul M.F.P. nr. 1329/2004 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului „Declaraţie privind sediile secundare" (M. Of. nr. 845 din 15 septembrie 2004).

Art. 75. Forma şi conţinutul declaraţiei de înregistrare fiscală. (1) Declaraţia de înregistrare fiscală se întocmeşte prin completarea unui formular pus la dispoziţie gratuit de organul fiscal din subordinea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi va fi însoţită de acte doveditoare ale informaţiilor cuprinse în aceasta.

(2) Declaraţia de înregistrare fiscală va cuprinde: datele de identificare a contribuabilului, categoriile de obligaţii de plată datorate potrivit Codului fiscal, datele privind sediile secundare, datele de identificare a împuternicitului, datele privind situaţia juridică a contribuabilului, precum şi alte informaţii necesare administrării impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi altor sume datorate bugetului general consolidat.

Norme metodologice:

72.1. În cazul contribuabililor prevăzuţi la art. 68 alin. (1) lit. a) *[devenit art. 72 alin. (1) lit. a) în urma ultimei republicări – n.r.]*

Scanned with OKEN Scanner

din Codul de procedură fiscală, actele doveditoare ale informațiilor înscrise în declarația de înregistrare fiscală sunt:

a) copie de pe autorizația de funcționare eliberată de autoritatea competentă sau de pe actul legal de înființare, după caz;

b) dovada deținerii sediului (act de proprietate, contract de închiriere și altele asemenea);

c) alte acte doveditoare.

72.2. În cazul contribuabililor persoane fizice care nu au cod numeric personal, declarația de înregistrare fiscală va fi însoțită de copia de pe pașaport sau de pe alt document de identitate eliberat de organele abilitate potrivit legii. Dispozițiile art. 8 alin. (2) din Codul de procedură fiscală sunt aplicabile.

72.3. Pentru înregistrarea ca plătitori de T.V.A. a persoanelor fizice care nu au calitatea de comerciant, precum și a contribuabililor prevăzuți la art. 68 alin. (5) *[devenit art. 72 alin. (5) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală, declarația de înregistrare fiscală va fi însoțită, după caz, de următoarele documente:

a) copie de pe actul de identitate;

b) copie de pe documentul eliberat de autoritatea competentă, care atestă dreptul de exercitare a activității;

c) copie de pe alte acte doveditoare în baza cărora se exercită activități.

72.4. Copiile de pe documentele prevăzute la pct. 72.1–72.3 se certifică pe fiecare pagină de organul fiscal competent, pentru conformitate cu originalul.

Art. 76. Certificatul de înregistrare fiscală. (1) Pe baza declarației de înregistrare fiscală, depusă potrivit art. 72 alin. (3), organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 15 zile de la data depunerii declarației. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor de timbru.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Contribuabilii care realizează venituri din activitatea de comerț sau prestări de servicii către populație sunt obligați să afișeze certificatul de înregistrare fiscală în locurile unde se desfășoară activitatea.

(4) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal va elibera un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabililor și a dovezii de publicare a pierderii, furtului sau distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

Norme metodologice:

73.1. Certificatul de înregistrare fiscală se emite în două exemplare; primul exemplar se înmânează contribuabilului, iar al doilea exemplar se păstrează la dosarul fiscal al acestuia.

73.2. Certificatul de înregistrare fiscală eliberat plătitorilor de taxă pe valoarea adăugată va avea înscrise codul de identificare fiscală precedat de litera „R" –, precum și data luării în evidență ca plătitor de T.V.A. Această dată va rămâne neschimbată ori de câte ori plătitorul își schimbă certificatul de înregistrare, cu excepția situației în care este scos din evidența plătitorilor de T.V.A. În acest caz, atributul fiscal „R" – nu va mai fi înscris pe certificatul de înregistrare.

73.3. Certificatul de înregistrare fiscală conținând atributul fiscal „R" – constituie dovada luării în evidență ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată.

Notă: A se vedea și Ordinul M.F.P. nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor (M. Of. nr. 175 din 13 martie 2007), astfel cum a fost modificat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2296/2007 privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor (M. Of. nr. 864 din data de 18 decembrie 2007), modificări care intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2008.

Art. 77. Modificări ulterioare înregistrării fiscale. (1) Modificările ulterioare ale datelor din declarația de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoștință organului fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile de la data producerii acestora, prin completarea și depunerea declarației de mențiuni.

Scanned with OKEN Scanner

(2) La încetarea condițiilor care au generat înregistrarea fiscală, contribuabilii au obligația de a preda organelor fiscale, în vederea anulării, certificatul de înregistrare fiscală, odată cu depunerea declarației de mențiuni.

Norme metodologice:

74.1. Modificările privitoare la domiciliul fiscal se înregistrează potrivit normelor metodologice de aplicare a prevederilor art. 31 din Codul de procedură fiscală.

74.2. În cazul modificărilor intervenite în datele declarate inițial şi înscrise în certificatul de înregistrare fiscală, contribuabilii vor depune, o dată cu declarația de mențiuni,şi certificatul de înregistrare fiscală în vederea anulării acestuia şi eliberării unui nou certificat.

74.3. Declarația de mențiuni va fi însoțită de documente care atestă modificările intervenite.

74.4. În cazul comercianților, modificările intervenite în datele declarate inițial de comercianți şi înscrise în certificatul de înregistrare, inclusiv cele privitoare la înregistrarea în/scoaterea din evidență ca plătitori de T.V.A., se fac prin completarea şi depunerea cererii de înregistrare a mențiunilor/cererii de preschimbare a certificatului de înregistrare, potrivit dispozițiilor legale privind înregistrarea comercianților. Modificările intervenite în datele declarate inițial în vectorul fiscal vor fi declarate la organul fiscal competent.

Notă: A se vedea şi Ordinul M.E.F. nr. 419/2007 pentru aprobarea procedurii de schimbare a sediului social, precum şi pentru aprobarea formularului "Decizie de înregistrare a sediului social şi a domiciliului fiscal" (M. Of. nr. 473 din 13 iulie 2007).

Art. 78. Registrul contribuabililor. (1) Organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală organizează evidența plătitorilor de impozite, taxe, contribuții şi alte sume datorate la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru şomaj, în cadrul registrului contribuabililor, care conține:

a) datele de identificare a contribuabilului;

Scanned with OKEN Scanner

b) categoriile de obligaţii fiscale de declarare, potrivit legii, denumite *vector fiscal;* categoriile de obligaţii fiscale care se înscriu în vectorul fiscal se stabilesc prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor;

c) alte informaţii necesare administrării obligaţiilor fiscale.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se completează pe baza informaţiilor comunicate de contribuabili, de oficiul registrului comerţului, de serviciul de evidenţă a populaţiei, de la alte autorităţi şi instituţii, precum şi din constatările proprii ale organului fiscal.

(3) Datele din registrul contribuabililor pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale şi vor fi comunicate contribuabililor.

(4) Modificarea din oficiu a domiciliului fiscal pe baza constatărilor făcute potrivit alin. (3) se face prin decizie emisă de organul fiscal competent, după ascultarea prealabilă a contribuabilului, potrivit art. 9.

(5)[1)] Contribuabilii persoane juridice sau orice alte entităţi fără personalitate juridică ce nu îşi îndeplinesc obligaţiile declarative la două termene de declarare consecutive şi cărora, la cerere, nici nu li s-a aprobat de către organul fiscal competent o măsură privind îndeplinirea obligaţiilor lor fiscale vor fi declaraţi inactivi, fiind aplicabile prevederile art. 11 alin. (1^1) şi (1^2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare.

Notă: A se vedea şi:

1. Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 526/2004 privind procedura de modificare din oficiu a domiciliului fiscal al contribuabilului (M. Of. nr. 845 din 15 septembrie 2004).

2. Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 296/2005 pentru aprobarea Procedurii privind înscrierea contribuabililor în evidenţa specială (M. Of. nr. 549 din data de 28 iunie 2005), astfel cum a fost modificat prin Ordinul nr. 460/2005 (M. Of. nr. 824 din 12 septembrie 2005).

Art. 79. Obligaţia de a conduce evidenţa fiscală. (1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale şi a obligaţiilor fiscale de plată datorate,

---

[1)] Alin. (5) al art. 78 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

contribuabilii sunt obligaţi să conducă evidenţe fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) În vederea stabilirii preţurilor de transfer, contribuabilii care desfăşoară tranzacţii cu persoane afiliate au obligaţia ca, la solicitarea organului fiscal competent, să întocmească şi să prezinte, în termenele stabilite de acesta, dosarul preţurilor de transfer. Conţinutul dosarului preţurilor de transfer va fi aprobat prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

Notă: A se vedea Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 222/2008 privind conţinutul dosarului preţurilor de transfer (M. Of. nr. 129 din 19 februarie 2008).

Norme metodologice:

76.1. Sunt evidenţe fiscale registrele, situaţiile, precum şi orice alte înscrisuri care, potrivit legislaţiei fiscale, trebuie întocmite în mod obligatoriu în scopul stabilirii stării de fapt fiscale şi a creanţelor şi obligaţiilor fiscale, cum ar fi: jurnal pentru vânzări, jurnal pentru cumpărări, registrul de evidenţă fiscală şi altele asemenea.

Art. 80. Reguli pentru conducerea evidenţei contabile şi fiscale. (1) Evidenţele contabile şi fiscale vor fi păstrate, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului, la sediile secundare ale acestuia, inclusiv pe suport electronic, sau pot fi încredinţate spre păstrare unei societăţi autorizate, potrivit legii, să presteze servicii de arhivare.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), evidenţele contabile şi fiscale ale exerciţiului financiar în curs se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabililor, la sediile secundare ale acestora sau, în perioada 1-25 a lunii următoare, la sediul persoanei fizice ori juridice autorizate pentru prelucrarea lor în vederea întocmirii declaraţiilor fiscale.

(3) Dispoziţiile legale privind păstrarea, arhivarea şi limba folosită pentru evidenţele contabile sunt aplicabile şi pentru evidenţele fiscale.

(4) În cazul în care evidenţele contabile şi fiscale sunt ţinute cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format

Scanned with OKEN Scanner

electronic contribuabilul este obligat să păstreze şi să prezinte aplicaţiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(5) Contribuabilii sunt obligaţi să evidenţieze veniturile realizate şi cheltuielile efectuate din activităţile desfăşurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror alte documente prevăzute de lege.

(6) Contribuabilii sunt obligaţi să utilizeze pentru activitatea desfăşurată documente primare şi de evidenţă contabilă stabilite prin lege, achiziţionate numai de la unităţile stabilite prin normele legale în vigoare, şi să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operaţiunilor înregistrate.

(7) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidenţe relevante pentru impunere ţinute de contribuabil.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul V. Declarația fiscală

Art. 81. Obligația de a depune declarații fiscale. (1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, la termenele stabilite de acesta.

(2) În cazul în care Codul fiscal nu prevede, Ministerul Economiei şi Finanţelor va stabili termenul de depunere a declarației fiscale.

(3) Obligația de a depune declarația fiscală se menține şi în cazurile în care:

a) a fost efectuată plata obligației fiscale;

b) obligația fiscală respectivă este scutită la plată, conform reglementărilor legale;

c) organul fiscal a stabilit din oficiu baza de impunere şi obligația fiscală;

d) pentru obligația fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligația declarativă, conform legii.

(4) În caz de inactivitate temporară sau în cazul obligațiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal competent poate aproba, la cererea contribuabilului, alte termene sau condiții de depunere a declarațiilor fiscale, în funcție de necesitățile administrării obligațiilor fiscale. Asupra termenelor şi condițiilor va decide organul fiscal potrivit competențelor aprobate prin ordin al ministrului economiei şi finanțelor.

Norme metodologice:

78.1. Declarațiile fiscale sunt documente prin care se declară:

a) impozitele, taxele şi contribuțiile datorate, în cazul în care, potrivit legii, obligația calculării impozitelor şi taxelor revine plătitorului;

b) bunurile şi veniturile impozabile, în cazul în care, potrivit legii, stabilirea impozitului şi a taxei se face de organul fiscal;

Scanned with OKEN Scanner

c) impozitele colectate prin stopaj la sursă, în cazul în care plătitorul are obligaţia de a calcula, de a reţine şi de a vărsa impozite şi taxe.

Notă: A se vedea şi Procedura privind regimul de declarare derogatoriu, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 864/2005 (M. Of. nr. 593 din 8 iulie 2005).

Art. 82. Forma şi conţinutul declaraţiei fiscale. (1) Declaraţia fiscală se întocmeşte prin completarea unui formular pus la dispoziţie gratuit de organul fiscal.

(2) În declaraţia fiscală contribuabilul trebuie să calculeze cuantumul obligaţiei fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul are obligaţia de a completa declaraţiile fiscale înscriind corect, complet şi cu bună-credinţă informaţiile prevăzute de formular, corespunzătoare situaţiei sale fiscale. Declaraţia fiscală se semnează de către contribuabil sau de către împuternicit.

(4) Obligaţia de semnare a declaraţiei fiscale se consideră a fi îndeplinită şi în următoarele situaţii:

a) în cazul transmiterii declaraţiilor fiscale prin sistemul electronic de plăţi. Data depunerii declaraţiei se consideră a fi data debitării contului plătitorului în baza acesteia;

b) în cazul transmiterii declaraţiilor fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanţă în condiţiile art. 83 alin. (1).

(5) Declaraţia fiscală trebuie însoţită de documentaţia cerută de prevederile legale.

(6) Pentru anumite categorii de obligaţii fiscale, stabilite prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor, organul fiscal poate transmite contribuabililor formularele de declarare a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat, instrucţiunile de completare a acestora, alte informaţii utile, precum şi plicurile preadresate. În acest caz, contravaloarea corespondenţei se suportă de către organul fiscal.

Norme metodologice:

79.1. În costul corespondenţei intră şi costul transmiterii de către contribuabil a plicului preadresat.

Scanned with OKEN Scanner

Notă: A se vedea şi:

1. Ordinul ministrului finanţelor publice nr. 80/2007 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului 100 "Declaraţie privind obligaţiile de plată la bugetul general consolidat", cod 14.13.01.01/a (M. Of. nr. 93 din 6 februarie 2007), cu modificările aduse prin Ordinul ministrului economiei şi finanţelor nr. 1122/2007 privind modificarea Ordinului ministrului finanţelor publice nr. 80/2007 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului 100 "Declaraţie privind obligaţiile de plată la bugetul general consolidat", cod 14.13.01.01/a (M. Of. nr. 628 din data de 13 septembrie 2007);

2. Ordinul M.F.P. nr. 469/2007 privind stabilirea categoriilor de obligaţii fiscale pentru care organul fiscal transmite contribuabililor, prin poştă, formularele de declaraţii de venit (M. Of. 236 din data de 5 aprilie 2007).

Art. 83. Depunerea declaraţiilor fiscale. (1) Declaraţia fiscală se depune la registratura organului fiscal competent sau la poştă prin scrisoare recomandată. Declaraţia fiscală poate fi transmisă prin mijloace electronice sau prin sisteme de transmitere la distanţă, conform procedurii stabilite prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

(2) Declaraţiile fiscale pot fi redactate de organul fiscal sub formă de proces-verbal, dacă din motive independente de voinţa contribuabilului acesta este în imposibilitatea de a scrie.

(3) [1)] Data depunerii declaraţiei fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la poştă, după caz. În situaţia în care declaraţia fiscală se depune prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, data depunerii declaraţiei este data înregistrării acesteia pe pagina de internet a organului fiscal, astfel cum rezultă din mesajul electronic de confirmare transmis ca urmare a primirii declaraţiei.

(4) Nedepunerea declaraţiei fiscale dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat. Stabilirea din oficiu a obligaţiilor fiscale nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înştiinţarea contribuabilului privind depăşirea termenului legal de depunere a declaraţiei fiscale. În cazul contribuabililor care au obligaţia

[1)] Alin. (3) al art. 83 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 7 din O.G nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

declarării bunurilor sau veniturilor impozabile, stabilirea din oficiu a obligației fiscale se face prin estimarea bazei de impunere, potrivit art. 67. Impunerea din oficiu nu se face în cazul contribuabililor inactivi sau al celor din evidența specială, atât timp cât se găsesc în această situație.

(5) [1] Declarațiile fiscale anuale ale contribuabililor persoane juridice vor fi certificate de către un consultant fiscal, în condițiile legii, cu excepția celor pentru care este obligatorie auditarea.

Notă: A se vedea și:

1. Potrivit art. II alin. (2), *„Aplicarea prevederilor art. 83 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă până la 1 ianuarie 2010".*

2. Ordinul M.F.P. nr. 1521/2005 pentru completarea conținutului declarațiilor fiscale și utilizarea formularului *"Ordin de plată pentru Trezoreria Statului"* (OPT) pentru declararea obligațiilor de plată la bugetul general consolidat (M. Of. nr. 1055 din 26 noiembrie 2005), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 2235/2006 privind suspendarea și modificarea unor ordine ale ministrului finanțelor publice în domeniul administrării fiscale (M. Of. nr. 1055 din 30 decembrie 2006);

3. Ordinul M.E.F. nr. 125/2008 privind depunerea declaratiilor fiscale cu codificarea informatiei prin cod de bare (M. Of. nr. 71 din 30 ianuarie 2008);

4. Procedura privind stabilirea din oficiu a impozitului pe venit la persoanele fizice, precum și modelul și conținutul formularelor *„Decizie de impunere din oficiu"*, aprobate prin Ordinul M.F.P. nr. 1393/2006 (M. Of. nr. 758 din 6 septembrie 2006);

5. Ordinul M.F.P. nr. 2210/2006 privind depunerea declarațiilor fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță (M. Of. nr. 74 din 31 ianuarie 2007), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 521/2007 (M. Of. nr. 252 din 16 aprilie 2007) și prin Ordinul M.F.P. nr. 1123/2007 (M. Of. nr. 628 din 13 septembrie 2007).

Art. 84. Corectarea declarațiilor fiscale. Declarațiile fiscale pot fi corectate de către contribuabil, din proprie inițiativă.

---

[1] Alin. (5) al art. 83 a fost introdus prin art. I pct. 8 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

81.1. Declarațiile fiscale pot fi corectate de către contribuabili, din proprie inițiativă, ori de câte ori constată erori în declarația inițială, prin depunerea unei declarații rectificative la organul fiscal competent.

81.2. Declarația rectificativă se întocmește pe același model de formular ca și cel care se corectează, situație în care se va înscrie „X" – în căsuța prevăzută în acest scop, cu excepția situației prevăzute la pct. 81.3, precum și a impozitelor care se stabilesc de plătitori prin autoimpunere sau reținere la sursă, pentru care se completează un formular distinct. Declarația rectificativă va fi completată înscriindu-se toate datele și informațiile prevăzute de formular, inclusiv cele care nu diferă față de declarația inițială.

81.3. În cazul taxei pe valoarea adăugată, sumele rezultate din corectarea erorilor de înregistrare în evidențele de taxă pe valoarea adăugată se înregistrează la rândurile de regularizări din decontul lunii în care au fost operate corecțiile.

Notă: A se vedea și Ordinul M.F.P. nr. 600/2004 privind aprobarea modelului și conținutului formularului 710 „Declarație rectificativă", cod 14.13.01.00/r (M. Of. nr. 397 din 4 mai 2004), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 1521/2005 (M. Of. nr. 1055 din 26 noiembrie 2005).

Scanned with OKEN Scanner

Titlul VI. Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat

Capitolul I. Dispoziţii generale

Art. 85. Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat. (1) Impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

a) prin declaraţie fiscală, în condiţiile art. 82 alin. (2) şi art. 86 alin. (4);

b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(2) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile şi în cazurile în care impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum şi în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.

Notă:

1. A se vedea şi art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală şi financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naţionale, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 15/2006, potrivit căruia *„Începând cu data de 1 iulie 2005, impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc şi se reflectă în contabilitate în monedă nouă, la nivel de leu, fără subdiviziuni, prin reducere când fracţiunile în bani sunt mai mici de 50 de bani şi prin majorare când fracţiunile în bani sunt de 50 de bani sau mai mari. Impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat, cu excepţia celor reţinute la sursă, altele decât cele aferente veniturilor salariale, în moneda nouă, cu valori mai mici de un leu se întregesc la un leu.”*.

2. A se vedea şi Metodologia de soluţionare a deconturilor cu sume negative de taxă pe valoarea adăugată cu opţiune de rambursare, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 967/2005 (M. Of. nr. 698 din 3 august 2005), astfel cum a fost modificată prin Ordinul M.F.P. nr. 1330/2005 (M. Of. nr. 883

Scanned with OKEN Scanner

din 3 octombrie 2005) Ordinul M.F.P. nr. 2008/2005 (M. Of. nr. 1184 din 28 decembrie 2005),Ordinul M.F.P. nr. 102/2007(M. Of. nr. 102/2007), Ordinul M.F.P. nr. 1857/2007 (M. Of. nr. 785 din 20 noiembrie 2007).

Art. 86. Decizia de impunere. (1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent. Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta modifică baza de impunere.

(2) Pentru creanţele administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor prin Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor se pot stabili şi alte competenţe pentru emiterea deciziilor de impunere ca urmare a inspecţiei fiscale.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, şi în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impunere potrivit art. 89.

(4) Declaraţia fiscală întocmită potrivit art. 82 alin. (2) este asimilată cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare, şi produce efecţele juridice ale înştiinţării de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situaţia în care legea nu prevede obligaţia de calculare a impozitului, declaraţia fiscală este asimilată unei decizii referitoare la baza de impunere.

(6) Decizia de impunere şi decizia referitoare la obligaţiile de plată accesorii constituie şi înştiinţări de plată, de la data comunicării acestora, în condiţiile în care se stabilesc sume de plată.

(7) Până la 1 iulie 2005, sumele reprezentând impozite, taxe, contribuţii şi alte sume datorate bugetului general consolidat, înscrise în deciziile de impunere, în actele administrative fiscale asimilate acestora, precum şi în declaraţiile fiscale, vor fi rotunjite la 1.000 lei prin reducere când suma ce urmează a fi rotunjită este sub 500 lei şi prin majorare când aceasta este peste 500 lei. [1)]

Art. 87. Forma şi conţinutul deciziei de impunere. Decizia de impunere trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute la art. 43. Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), şi categoria de impozit, taxă, contribuţie sau altă sumă datorată bugetului general consolidat, baza de impunere, precum şi cuantumul acestora, pentru fiecare perioadă impozabilă.

[1)] Sumele sunt exprimate în monedă veche.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 88. Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere. Sunt asimilate deciziilor de impunere şi următoarele acte administrative fiscale:

a) deciziile privind rambursări de taxă pe valoarea adăugată şi deciziile privind restituiri de impozite, taxe, contribuţii şi alte venituri ale bugetului general consolidat;

b) deciziile referitoare la bazele de impunere;

c) deciziile referitoare la obligaţiile de plată accesorii;

d) procesele-verbale prevăzute la art. 142 alin. (6) şi art. 168 alin. (2).

e) [1] deciziile privind nemodificarea bazei de impunere.

Art. 89. Deciziile referitoare la bazele de impunere. (1) Bazele de impunere se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de impunere, în următoarele situaţii:

a) când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia va cuprinde şi repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoană care a participat la realizarea venitului;

b) când sursa venitului impozabil se află pe raza altui organ fiscal decât cel competent teritorial. În acest caz competenţa de a stabili baza de impunere o deţine organul fiscal pe raza căruia se află sursa venitului.

(2) Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-şi numească un împuternicit comun în relaţia cu organul fiscal.

Norme metodologice:

> **86.1.** Pentru situaţia prevăzută la art. 86 alin. (1) lit. b) *[devenit art. 89 alin. (1) lit. b) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală, organul fiscal în a cărui rază teritorială se află sursa de venit, competent în stabilirea bazei de impunere, va transmite decizia privind bazele de impunere organului fiscal de la domiciliul fiscal, competent pentru emiterea deciziei de impunere.

[1] Lit. e) a art. 88 a fost introdusă prin art. I pct. 9 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 90. Stabilirea obligaţiilor fiscale sub rezerva verificării ulterioare. (1) Cuantumul obligaţiilor fiscale se stabileşte sub rezerva verificării ulterioare.

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desfiinţată sau modificată, din iniţiativa organului fiscal sau la solicitarea contribuabilului, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripţie sau ca urmare a inspecţiei fiscale efectuate în cadrul termenului de prescripţie.

Capitolul II. Prescripţia dreptului de a stabili obligaţii fiscale

Art. 91. Obiectul, termenul şi momentul de la care începe să curgă termenul de prescripţie a dreptului de stabilire a obligaţiilor fiscale. (1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligaţii fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepţia cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripţie a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanţa fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligaţii fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârşirii faptei ce constituie infracţiune sancţionată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Art. 92. Întreruperea şi suspendarea termenului de prescripţie a dreptului de stabilire a obligaţiei fiscale. (1) Termenele prevăzute la art. 91 se întrerup şi se suspendă în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru întreruperea şi suspendarea termenului de prescripţie a dreptului la acţiune potrivit dreptului comun.

(2) Termenul de prescripţie a dreptului de stabilire a obligaţiei fiscale se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecţiei fiscale şi momentul emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecţiei fiscale.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

89.1. Dispozițiile referitoare la cazurile și condițiile de suspendare și întrerupere a termenului de prescripție sunt cele cuprinse în Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, cu modificările ulterioare.

Art. 93. Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale. Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul VII. Inspecţia fiscală

Capitolul I. Sfera inspecţiei fiscale

Art. 94. Obiectul şi funcţiile inspecţiei fiscale. (1) [1] Inspecţia fiscală are ca obiect verificarea legalităţii şi conformităţii declaraţiilor fiscale, corectitudinii şi exactităţii îndeplinirii obligaţiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislaţiei fiscale şi contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferenţelor obligaţiilor de plată şi a accesoriilor aferente acestora.

(2) Inspecţia fiscală are următoarele atribuţii:

a) constatarea şi investigarea fiscală a tuturor actelor şi faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecţiei sau altor persoane privind legalitatea şi conformitatea declaraţiilor fiscale, corectitudinea şi exactitatea îndeplinirii obligaţiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;

b) analiza şi evaluarea informaţiilor fiscale, în vederea confruntării declaraţiilor fiscale cu informaţiile proprii sau din alte surse;

c) sancţionarea potrivit legii a faptelor constatate şi dispunerea de măsuri pentru prevenirea şi combaterea abaterilor de la prevederile legislaţiei fiscale.

(3) Pentru ducerea la îndeplinire a atribuţiilor prevăzute la alin. (2) organul de inspecţie fiscală va proceda la:

a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului;

b) verificarea concordanţei dintre datele din declaraţiile fiscale cu cele din evidenţa contabilă a contribuabilului;

c) discutarea constatărilor şi solicitarea de explicaţii scrise de la reprezentanţii legali ai contribuabililor sau împuterniciţii acestora, după caz;

d) solicitarea de informaţii de la terţi;

---

[1] Alin. (1) al art. 94 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 10 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

e) stabilirea corectă a bazei de impunere, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală declarată și/sau stabilită, după caz, la momentul începerii inspecției fiscale;

f) stabilirea de diferențe de obligații fiscale de plată, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente acestora;

g) verificarea locurilor unde se realizează activități generatoare de venituri impozabile;

h) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

i) efectuarea de investigații fiscale potrivit alin. (2) lit. a);

j) aplicarea de sancțiuni potrivit prevederilor legale;

k) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

(4) [1] Nu intră în atribuțiile inspecției fiscale efectuarea de constatări tehnico-științifice sau orice alte verificări solicitate de organele de urmărire penală în vederea lămuririi unor fapte sau împrejurări ale cauzelor aflate în lucru la aceste instituții.

Norme metodologice:

91.1. Solicitarea de explicații scrise se va face în timpul inspecției fiscale, ori de câte ori acestea sunt necesare pentru clarificarea și definitivarea constatărilor privind situația fiscală a contribuabilului.

91.2. În cazul în care persoana în cauză refuză să furnizeze explicațiile solicitate sau să răspundă la unele întrebări, organele de inspecție fiscală vor transmite întrebările printr-o adresă scrisă, stabilind un termen util de cel puțin 5 zile lucrătoare pentru formularea răspunsului. În cazul în care nu se primește răspunsul solicitat, se va consemna refuzul în raportul privind rezultatul inspecției fiscale sau în procesul-verbal.

91.3. În toate cazurile, explicațiile la întrebările puse de organele de inspecție fiscală se vor da în scris prin „nota explicativă".

91.4. Stabilirea bazei de impunere, precum și a diferențelor de impozite, taxe și contribuții, în activitatea de inspecție fiscală, se face pe baza evidențelor contabile, fiscale sau a oricăror alte

[1] Alin. (4) al art. 94 a fost introdus prin art. I pct. 11 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

evidenţe relevante pentru impunere ori folosindu-se metode de estimare în conformitate cu prevederile art. 65 *(devenit art. 67 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală.

91.5. Când organele de inspecţie fiscală sunt îndreptăţite potrivit legii să estimeze baza de impunere, se vor menţiona în actul de inspecţie motivele de fapt şi temeiul legal care au determinat folosirea estimării, precum şi criteriile de estimare.

Art. 95. Persoanele supuse inspecţiei fiscale. Inspecţia fiscală se exercită asupra tuturor persoanelor, indiferent de forma lor de organizare, care au obligaţii de stabilire, reţinere şi plată a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute de lege.

Norme metodologice:

92.1. În cazul contribuabililor care au sedii secundare, inspecţia fiscală se va exercita, de regulă, concomitent la sediul principal şi la sediile secundare de către organul fiscal competent.

92.2. Organul fiscal competent poate delega competenţa de efectuare a inspecţiei fiscale organelor fiscale în a căror rază teritorială se află sediile secundare, în condiţiile art. 96 alin. (3) din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 99 în urma republicării – n.r.)*. În acest caz, coordonarea activităţii de inspecţie fiscală se face decătre organul fiscal în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului.

92.3. La sediile secundare se încheie, de regulă, actede inspecţie care se centralizează şi se definitivează în actul de inspecţie încheiat de organul fiscal în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului.

92.4. Pentru impozitele, taxele şi contribuţiile care, potrivit legii, se datorează şi se plătesc de un sediu secundar, se încheie acte de inspecţie fiscală definitive decătre organul de inspecţie fiscală în a cărui rază teritorială se află situat sediul secundar.

92.5. Activitatea de inspecţie fiscală prevăzută la pct. 92.1-92.4 se desfăşoară cu respectarea prevederilor art. 33, 34 şi 96 *(devenit art. 99 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 96. Formele şi întinderea inspecţiei fiscale. (1) Formele de inspecţie fiscală sunt:

a) inspecţia fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a tuturor obligaţiilor fiscale ale unui contribuabil, pentru o perioadă de timp determinată;

b) inspecţia fiscală parţială, care reprezintă activitatea de verificare a uneia sau mai multor obligaţii fiscale, pentru o perioadă de timp determinată.

(2) Inspecţia fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legii fiscale.

Norme metodologice:

> **93.1.** Organul de inspecţie fiscală decide asupra efectuării unei inspecţii fiscale generale sau parţiale, în temeiul dispoziţiilor art. 6 şi 7 din Codul de procedură fiscală.

Art. 97. Proceduri şi metode de control fiscal. (1) În realizarea atribuţiilor, inspecţia fiscală poate aplica următoarele proceduri de control:

a) controlul inopinat, care constă în activitatea de verificare faptică şi documentară, în principal, ca urmare a unei sesizări cu privire la existenţa unor fapte de încălcare a legislaţiei fiscale, fără anunţarea în prealabil a contribuabilului;

b) controlul încrucişat, care constă în verificarea documentelor şi operaţiunilor impozabile ale contribuabilului, în corelaţie cu cele deţinute de alte persoane; controlul încrucişat poate fi şi inopinat.

(2) La finalizarea controlului inopinat sau încrucişat se încheie proces-verbal.

(3) În realizarea atribuţiilor, inspecţia fiscală poate aplica următoarele metode de control:

a) controlul prin sondaj, care constă în activitatea de verificare selectivă a documentelor şi operaţiunilor semnificative, în care sunt reflectate modul de calcul, de evidenţiere şi de plată a obligaţiilor fiscale datorate bugetului general consolidat;

b) controlul electronic, care constă în activitatea de verificare a contabilităţii şi a surselor acesteia, prelucrate în mediu electronic, utilizând

Scanned with OKEN Scanner

metode de analiză, evaluare şi testare asistate de instrumente informatice specializate.

Norme metodologice:

94.1. Utilizarea procedurilor de control se poate face individual sau combinat, în funcţie de scopul, obiectivele, complexitatea, dificultăţile, specificul activităţii desfăşurate şi de perioada inspecţiei fiscale.

94.2. Selectarea documentelor şi a operaţiunilor semnificative se apreciază de inspector şi va avea în vedere volumul, valoarea şi ponderea lor în activitatea contribuabilului.

94.3. Controlul inopinat implică o verificare faptică şi documentară şi se desfăşoară oricând, fără înştiinţarea prealabilă a persoanelor supuse inspecţiei fiscale, indiferent de locul unde acestea desfăşoară activităţi supuse impunerii.

94.4. Prevederile art. 55 *(devenit art. 57 în urma ultimei republicări – n.r)* din Codul de procedură fiscală sunt aplicabile.

Art. 98. Perioada supusă inspecţiei fiscale. (1) Inspecţia fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripţie a dreptului de a stabili obligaţii fiscale.

(2) La contribuabilii mari, perioada supusă inspecţiei fiscale începe de la sfârşitul perioadei controlate anterior, în condiţiile alin. (1).

(3) La celelalte categorii de contribuabili inspecţia fiscală se efectuează asupra creanţelor născute în ultimii 3 ani fiscali pentru care există obligaţia depunerii declaraţiilor fiscale. Inspecţia fiscală se poate extinde pe perioada de prescripţie a dreptului de a stabili obligaţii fiscale, dacă este identificată cel puţin una dintre următoarele situaţii:

a) există indicii privind diminuarea impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat;

b) nu au fost depuse declaraţii fiscale în interiorul termenului de prescripţie;

c) nu au fost îndeplinite obligaţiile de plată a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi altor sume datorate bugetului general consolidat.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul II Realizarea inspecției fiscale

Art. 99. Competența. (1) Inspecția fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit și neîngrădit prin Agenția Națională de Administrare Fiscală sau, după caz, de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, conform dispozițiilor prezentului titlu, ori de alte autorități care sunt competente, potrivit legii, să administreze impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

(2) [1] Competența de exercitare a inspecției fiscale pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate se stabilește prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Organele de inspecție fiscală din aparatul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală au competență în efectuarea inspecției fiscale pe întregul teritoriu al țării.

(3) Competența privind efectuarea inspecției fiscale se poate delega altui organ fiscal. În cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală condițiile în care se poate efectua delegarea altui organ fiscal se stabilesc prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

96.1. Agenția Națională de Administrare Fiscală are competență generală materială și teritorială în efectuarea inspecției fiscale în domeniul impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale și al celorlalte sume datorate bugetului general consolidat pentru a căror administrare este competentă potrivit legii.

96.2. Unitățile administrativ-teritoriale, prin compartimentele de specialitate din structura acestora, au competența materială și teritorială pentru efectuarea inspecției fiscale în domeniul impozitelor, taxelor și al altor venituri pentru a căror administrare sunt competente, potrivit legii.

96.3. Delegarea de competență se face prin emiterea unui ordin de serviciu. Potrivit art. 96 alin. (3) *(devenit art. 99 în urma ultimei republicări – n.r)* din Codul de procedură fiscală, competența se

[1] Alin. (2) al art. 99 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 6 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

poate delega şi în cazul controalelor încrucişate sau în alte cazuri fundamentate.

Notă: A se vedea şi Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 2311/2007 privind condiţiile de delegare a competenţei de efectuare a inspecţiei fiscale altui organ de inspecţie fiscală (M. Of. nr. 842 din 8 decembrie 2007).

Art. 100. Selectarea contribuabililor pentru inspecţie fiscală. (1) Selectarea contribuabililor ce urmează a fi supuşi inspecţiei fiscale este efectuată de către organul fiscal competent.

(2) Contribuabilul nu poate face obiecţii cu privire la procedura de selectare folosită.

Art. 101. Avizul de inspecţie fiscală. (1) Înaintea desfăşurării inspecţiei fiscale, organul fiscal are obligaţia să înştiinţeze contribuabilul în legătură cu acţiunea care urmează să se desfăşoare, prin transmiterea unui aviz de inspecţie fiscală.

(2) Avizul de inspecţie fiscală va cuprinde:

a) temeiul juridic al inspecţiei fiscale;

b) data de începere a inspecţiei fiscale;

c) obligaţiile fiscale şi perioadele ce urmează a fi supuse inspecţiei fiscale;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecţiei fiscale. Amânarea datei de începere a inspecţiei fiscale se poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate.

Norme metodologice:

98.1. La cererea temeinic justificată a contribuabililor, organul de inspecţie fiscală poate aproba amânarea datei începerii inspecţiei fiscale, comunicându-le acestora data la care a fost reprogramată inspecţia fiscală.

Art. 102. Comunicarea avizului de inspecţie fiscală. (1) Avizul de inspecţie fiscală se comunică contribuabilului, în scris, înainte de începerea inspecţiei fiscale, astfel:

Scanned with OKEN Scanner

a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;
b) cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili.

(2) Comunicarea avizului de inspecție fiscală nu este necesară:
a) pentru soluționarea unor cereri ale contribuabilului;
b) în cazul unor acțiuni îndeplinite ca urmare a solicitării unor autorități, potrivit legii;
c) în cazul controlului inopinat și al controlului încrucișat;
d) în cazul refacerii controlului ca urmare a unei dispoziții de reverificare cuprinse în decizia de soluționare a contestației.

(3) Pe durata unei inspecții fiscale pentru soluționarea unei cereri a contribuabilului, organul de inspecție poate decide efectuarea unei inspecții generale sau parțiale. În acest caz, prin excepție de la prevederile alin. (1), avizul de inspecție se comunică contribuabilului chiar în cursul efectuării inspecției pentru soluționarea cererii.

Norme metodologice:

99.1. Avizul de inspecție fiscală se comunică contribuabilului în conformitate cu dispozițiile art. 43 alin. (2) *[devenit art. 44 alin. (2) în urma ultimei republicări - n.r.]* din Codul de procedură fiscală.

Art. 103. Locul și timpul desfășurării inspecției fiscale. (1) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în spațiile de lucru ale contribuabilului. Contribuabilul trebuie să pună la dispoziție un spațiu adecvat, precum și logistica necesară desfășurării inspecției fiscale.

(2) Dacă nu există un spațiu de lucru adecvat pentru derularea inspecției fiscale, atunci activitatea de inspecție se va putea desfășura la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul.

(3) Indiferent de locul unde se desfășoară inspecția fiscală, organul fiscal are dreptul să inspecteze locurile în care se desfășoară activitatea, în prezența contribuabilului sau a unei persoane desemnate de acesta.

(4) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara

Scanned with OKEN Scanner

programului de lucru al contribuabilului, cu acordul scris al acestuia şi cu aprobarea conducătorului organului fiscal.

Norme metodologice:

> **100.1.** Prin *spaţiul adecvat necesar desfăşurării inspecţiei fiscale* se înţelege asigurarea unui spaţiu în limita posibilităţilor contribuabilului, după caz, dotat cu necesarul minim de birotică şi care să permită păstrarea în siguranţă a documentelor primite pentru inspecţia fiscală sau elaborate de către organele de inspecţie fiscală. în cazul în care contribuabilul nu poate asigura un spaţiu corespunzător, va anunţa în scris şi motivat organul de inspecţie fiscală competent.

Art. 104. Durata efectuării inspecţiei fiscale. (1) Durata efectuării inspecţiei fiscale este stabilită de organele de inspecţie fiscală sau, după caz, de compartimentele de specialitate ale autorităţilor administraţiei publice locale, în funcţie de obiectivele inspecţiei, şi nu poate fi mai mare de 3 luni.

(2) În cazul marilor contribuabili sau al celor care au sedii secundare, durata inspecţiei nu poate fi mai mare de 6 luni.

(3) Perioadele în care derularea inspecţiei fiscale este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia, conform prevederilor alin. (1) şi (2).

(4) Conducătorul inspecţiei fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecţii fiscale ori de câte ori sunt motive justificate pentru aceasta.

(5) Condiţiile şi modalităţile de suspendare a unei inspecţii fiscale se vor stabili prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, respectiv prin ordin comun al ministrului economiei şi finanţelor şi al ministrului internelor şi reformei administrative, în cazul inspecţiilor fiscale efectuate de organele fiscale prevăzute la art. 35, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Notă: A se vedea şi Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 708/2006 privind condiţiile şi modalităţile de suspendare a inspecţiei fiscale (M. Of. nr. 768

Scanned with OKEN Scanner

din 8 septembrie 2006) asfel cum a fost modificat prin Ordinul A.N.A.F. nr. 1182/2007 (M. Of. nr. 600 din 30 august 2007).

Art. 105. Reguli privind inspecţia fiscală. (1) Inspecţia fiscală va avea în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt şi raporturile juridice care sunt relevante pentru impunere.

(2) Inspecţia fiscală va fi efectuată în aşa fel încât să afecteze cât mai puţin activitatea curentă a contribuabililor şi să utilizeze eficient timpul destinat inspecţiei fiscale.

(3) Inspecţia fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuţie şi alte sume datorate bugetului general consolidat şi pentru fiecare perioadă supusă impozitării. Prin excepţie, conducătorul inspecţiei fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecţiei fiscale şi până la data împlinirii termenului de prescripţie, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influenţează rezultatele acestora.

(4) [1] *Abrogat.*

(5) Inspecţia fiscală se exercită pe baza principiilor independenţei, unicităţii, autonomiei, ierarhizării, teritorialităţii şi descentralizării.

(6) Activitatea de inspecţie fiscală se organizează şi se desfăşoară în baza unor programe anuale, trimestriale şi lunare aprobate în condiţiile stabilite prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, respectiv prin acte ale autorităţilor administraţiei publice locale, după caz.

(7) La începerea inspecţiei fiscale, inspectorul este obligat să prezinte contribuabilului legitimaţia de inspecţie şi ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului de control. Începerea inspecţiei fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control.

(8) La finalizarea inspecţiei fiscale, contribuabilul este obligat să dea o declaraţie scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziţie toate documentele şi informaţiile solicitate pentru inspecţia fiscală. În declaraţie se va menţiona şi faptul că au fost restituite toate documentele solicitate şi puse la dispoziţie de contribuabil.

---

[1] Alin. (4) al art. 105 a fost abrogat prin art. I pct. 7 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(9) Contribuabilul are obligația să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspecției fiscale, în termenele și condițiile stabilite de organele de inspecție fiscală.

Norme metodologice:

102.1. La examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei de impunere, organul fiscal competent va avea în vedere toate documentele justificative și evidențele financiar-contabile și fiscale care constituie mijloace de probă și sunt relevante pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale.

102.2. Când este necesar, organul de inspecție fiscală va anexa la actul de inspecție fiscală copii de pe documentele care au stat la baza constatărilor efectuate cu ocazia inspecției. Dispozițiile art. 54 *(devenit art. 56 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală sunt aplicabile.

102.3. Când este necesar, organele de inspecție fiscală vor dispune măsurile asigurătorii în condițiile art. 125 *(devenit art. 129 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală.

102.4. Datele suplimentare, necunoscute organelor de inspecție fiscală la data efectuării inspecției fiscale la un contribuabil, pe care se fundamentează decizia de reverificare a unei anumite perioade, pot rezulta în situații, cum sunt:

a) efectuarea unui control încrucișat, potrivit prevederilor art. 94 alin. (1) lit. c) *[devenit art. 97 alin. (1) lit. c) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală, asupra documentelor justificative ale unui grup de contribuabili din care face parte și contribuabilul în cauză;

b) obținerea pe parcursul acțiunilor de inspecție fiscală efectuate la alți contribuabili a unor documente sau informații suplimentare referitoare la activitatea contribuabilului, într-o perioadă care a fost deja supusă inspecției fiscale;

c) solicitări ale organelor de urmărire penală sau ale altor organe ori instituții îndreptățite potrivit legii;

d) informații obținute în orice alt mod, de natură să modifice rezultatele controlului fiscal anterior.

Scanned with OKEN Scanner

102.5. În cazul în care, ca urmare a desființării actului administrativ conform art. 185 alin. (3) *(devenit art. 216 alin. (3) în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală, este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul contestat.

102.6. Organul fiscal competent poate solicita, până la împlinirea termenului de prescripție prevăzut la art. *88 (devenit art. 91 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală, reverificarea unei perioade impozabile, prin întocmirea unui referat în care sunt prezentate motivele solicitării. Referatul este supus aprobării conducătorului organului de inspecție fiscală competent, iar după aprobare se programează acțiunea de inspecție fiscală.

102.7. Măsurile, termenele și condițiile stabilite de organele de inspecție fiscală potrivit art. 102 alin. (9) *[devenit art 105 alin. (9) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală vor fi aduse la cunoștința contribuabilului prin actul emis de organul de inspecție fiscală competent.

Notă: A se vedea și:

1. Ordinul M.F.P. nr. 1304/2004 privind modelul și conținutul formularelor și documentelor utilizate în activitatea de inspecție fiscală (M. Of. nr. 828 din 8 septembrie 2004), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 1422/2006 (M. Of. nr. 786 din 18 septembrie 2006).

2. Ordinul M.F.P. nr. 1939/2004 pentru aprobarea formularului „Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", cod 14.13.27.18 (M. Of. nr. 34 din 11 ianuarie 2005).

Art. 106. Obligația de colaborare a contribuabilului. (1) Contribuabilul are obligația să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informații, să prezinte la locul de desfășurare a inspecției fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

(2) La începerea inspecției fiscale, contribuabilul va fi informat că poate numi persoane care să dea informații. Dacă informațiile contribuabilului sau cele ale persoanei numite de acesta sunt insuficiente, atunci

Scanned with OKEN Scanner

inspectorul fiscal se poate adresa şi altor persoane pentru obţinerea de informaţii.

(3) Pe toată durata exercitării inspecţiei fiscale contribuabilii supuşi acesteia au dreptul de a beneficia de asistenţă de specialitate sau juridică.

Art. 107. Dreptul contribuabilului de a fi informat. (1) Contribuabilul va fi informat pe parcursul desfăşurării inspecţiei fiscale asupra constatărilor rezultate din inspecţia fiscală.

(2) La încheierea inspecţiei fiscale, organul fiscal va prezenta contribuabilului constatările şi consecinţele lor fiscale, acordându-i acestuia posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepţia cazului în care bazele de impozitare nu au suferit nicio modificare în urma inspecţiei fiscale sau a cazului în care contribuabilul renunţă la acest drept şi notifică acest fapt organelor de inspecţie fiscală.

(3) Data, ora şi locul prezentării concluziilor vor fi comunicate contribuabilului în timp util.

(4) Contribuabilul are dreptul să prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările inspecţiei fiscale.

Art. 108. Sesizarea organelor de urmărire penală. (1) Organele fiscale vor sesiza organele de urmărire penală în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecţiei fiscale şi care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracţiuni, în condiţiile prevăzute de legea penală.

(2) În situaţiile prevăzute la alin. (1) organele de inspecţie au obligaţia de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecţie şi de către contribuabilul supus inspecţiei, cu sau fără explicaţii ori obiecţiuni din partea contribuabilului. În cazul în care cel supus controlului refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecţie fiscală va consemna despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal va fi comunicat contribuabilului.

Art. 109. Raportul privind rezultatul inspecţiei fiscale. (1) Rezultatul inspecţiei fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecţiei din punct de vedere faptic şi legal.

(2) La finalizarea inspecţiei fiscale, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere care va cuprinde şi diferenţe în plus sau în minus, după caz, faţă de creanţa fiscală existentă la momentul începerii

Scanned with OKEN Scanner

inspecţiei fiscale. În cazul în care baza de impunere nu se modifică, acest fapt va fi stabilit printr-o decizie privind nemodificarea bazei de impunere.

(3) [1] Deciziile prevăzute la alin. (2) se comunică în termen de 7 zile de la data finalizării raportului de inspecţie fiscală.

Norme metodologice:

106.1. Rezultatul inspecţiei fiscale generale sau parţiale va fi consemnat într-un raport de inspecţie fiscală.

106.2. La raportul privind rezultatele inspecţiei fiscale se vor anexa, ori de câte ori este cazul, actele privind constatările preliminare, cum sunt procesele-verbale încheiate inclusiv cu ocazia controalelor inopinate şi/sau încrucişate şi orice alte acte.

106.3. Raportul de inspecţie fiscală se semnează de către organele de inspecţie fiscală, se verifică şi se avizează de şeful de serviciu. După aprobarea raportului de către conducătorul organului de inspecţie fiscală, se va emite decizia de impunere de către organul fiscal competent teritorial.

106.4. Modelul şi conţinutul raportului privind rezultatul inspecţiei fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

Notă: A se vedea şi:

1. Ordinul M.F.P. nr. 972/2006 privind aprobarea formularului „Decizia de impunere privind obligaţiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecţia fiscală" (M. Of. nr. 528 din data de 19 iunie 2006), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.E.F. nr. 1046/2007 (M. Of. nr. 642 din 20 septembrie 2007;

2. Ordinul M.F.P. nr. 1267/2006 privind aprobarea Modelului şi conţinutului formularului „Decizie privind nemodificarea bazei de impunere", cod 14.13.02.99/3, instrucţiunile de completare a acestui formular, precum şi caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, utilizare şi păstrare (M. Of. nr. 738 din 29 august 2006), cu modificările aduse prin Ordinul M.F.P. nr. 1045/2007 (M.Of. nr. 641 din 20 septembrie 2007);

3. Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 357/2007 privind modelul şi conţinutul Raportului de inspecţie fiscală

[1] Alin. (3) al art. 109 a fost introdus prin art. I pct. 13 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

încheiat la persoane fizice care desfăşoară activităţi independente în mod individual şi/sau într-o formă de asociere (M. Of. nr. 251 din 16 aprilie 2007);

4. Ordinul M.E.F. nr. 149/2007 privind modelul şi conţinutul unor documente întocmite în activitatea de inspecţie fiscală pentru persoane fizice care desfăşoară activităţi independente în mod individual şi/sau într-o formă de asociere (M. Of. nr. 344 din 21 mai 2007), cu modificările aduse prin Ordinul M.E.F. nr. 1046/2007 (M. Of. nr. 642 din 20 septembrie 2007.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul VIII. Colectarea creanţelor fiscale

Capitolul I. Dispoziţii generale

Art. 110. Colectarea creanţelor fiscale. (1) În sensul prezentului titlu, colectarea constă în exercitarea acţiunilor care au ca scop stingerea creanţelor fiscale.

(2) Colectarea creanţelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanţă sau al unui titlu executoriu, după caz.

(3) Titlul de creanţă este actul prin care se stabileşte şi se individualizează creanţa fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptăţite, potrivit legii.

Norme metodologice:

107.1. Titlul de creanţă este actul prin care, potrivit legii, se stabileşte şi se individualizează obligaţia de plată privind creanţele fiscale, întocmit de organele competente sau de alte persoane îndreptăţite potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere emisă de organele competente, potrivit legii;

b) declaraţia fiscală, angajamentul de plată sau documentul întocmit de plătitor prin care acesta declară obligaţiile fiscale, în cazul în care acestea se stabilesc de către plătitor, potrivit legii;

c) decizia prin care se stabileşte şi se individualizează suma de plată, pentru creanţele fiscale accesorii, reprezentând dobânzi şi penalităţi de întârziere, stabilite de organele competente;

d) declaraţia vamală pentru obligaţiile de plată în vamă;

e) documentul prin care se stabileşte şi se individualizează datoria vamală, inclusiv accesorii, potrivit legii;

f) procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei, întocmit de organul prevăzut de lege, pentru obligaţiile privind plata amenzilor contravenţionale;

Scanned with OKEN Scanner

g) ordonanţa procurorului, încheierea sau dispozitivul hotărârii instanţei judecătoreşti ori un extras certificat întocmit în baza acestor acte în cazul amenzilor, al cheltuielilor judiciare şi al altor creanţe fiscale stabilite, potrivit legii, de procuror sau de instanţa judecătorească.

Notă: A se vedea şi Ordinul M.F.P. nr. 585/2005 pentru aprobarea modelelor unor formulare utilizate în domeniul colectării creanţelor fiscale (M. Of. nr. 443 din data de 25 mai 2005), astfel cum a fost succesiv modificat prin: Ordinul M.F.P. nr. 951/2006 (M. Of. nr. 628 din 10 iulie 2005), Ordinul M.F.P. nr. 1929/2006 (M. Of. nr. 936 din 20 noiembrie 2006), Ordinul M.F.P. nr. 2235/2006 (M. Of. nr. 1055 din 30 decembrie 2006) şi Ordinul M.F.P. nr. 486/2007 (M. Of. nr. 420 din 22 iunie 2007).

Art. 111. Termenele de plată. (1) Creanţele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.

(2) Pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale şi pentru obligaţiile fiscale accesorii, stabilite potrivit legii, termenul de plată se stabileşte în funcţie de data comunicării acestora, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1-15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16-31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare.

(3) Pentru obligaţiile fiscale eşalonate sau amânate la plată, precum şi pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabileşte prin documentul prin care se acordă înlesnirea respectivă.

(4) Pentru creanţele fiscale, administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor, care nu au prevăzute termene de plată, acestea vor fi stabilite prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

(4[1]) [1)] Pentru creanţele fiscale stabilite pe baza declaraţiilor fiscale cărora li se aplică prevederile art. 114 alin. (2[1]) şi care au termenul de plată diferit de data de 25, acesta se înlocuieşte cu data de 25 a lunii prevăzute de actul normativ care le reglementează.

[1)] Alin. (4[1]) al art. 111 a fost introdus prin art. I pct. 8 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(5) Pentru creanţele fiscale ale bugetelor locale care nu au prevăzute termene de plată, acestea se stabilesc prin ordin comun al ministrului internelor şi reformei administrative şi al ministrului economiei şi finanţelor.

(6) Contribuţiile sociale administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor, după calcularea şi reţinerea acestora conform reglementărilor legale în materie, se virează până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se efectuează plata drepturilor salariale.

(7) [1] Prin derogare de la dispoziţiile legale în vigoare privind termenele de plată, impozitele şi contribuţiile aferente veniturilor din salarii, precum şi impozitul reţinut la sursă potrivit art. 52 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, se plătesc astfel:

a)[2] trimestrial, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare trimestrului, de către contribuabilii persoane juridice plătitoare de impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, asocierile fără personalitate juridică constituite între persoane fizice, precum şi de către persoanele fizice care au calitatea de angajator;

b) semestrial, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare semestrului, de către asociaţii, fundaţii sau alte entităţi fără scop patrimonial, cu excepţia instituţiilor publice.

(8) Contribuabilii prevăzuţi la alin. (7) au obligaţia să declare impozitele şi contribuţiile aferente veniturilor din salarii până la termenul de plată.

(9)[3] Sediile secundare plătitoare de obligaţii fiscale potrivit legii îndeplinesc obligaţiile de plată şi de declarare la aceleaşi termene cu cele aplicabile în cazul persoanei în structura căreia funcţionează.

---

[1] Alin. (7) al art. 111 este reprodus astfel cum este modificat prin art. I pct. 14 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Lit. a) de la art. 111 alin. (7) este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 9 din O.U.G. nr. 19/2008. Potrivit art. II din O.U.G. nr. 19/2008, aceste dispoziţii vor intra în vigoare la **1 iulie 2008**. Anterior acestei modificări, textul avea următorul conţinut: *„a) trimestrial, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare trimestrului, de către contribuabilii persoane juridice plătitoare de impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, asocierile fără personalitate juridică constituite între persoane fizice, precum şi de către persoanele fizice care desfăşoară activităţi independente".*

[3] Alin (9) al art. 111 a fost introdus prin art. I pct. 15 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 112. Certificatul de atestare fiscală. (1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal competent, la solicitarea contribuabilului.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidenţa pe plătitor a organului fiscal competent şi cuprinde creanţele fiscale exigibile, existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii, denumită *lună de referinţă.*

(3) În primele 5 zile lucrătoare ale lunii se emit certificate de atestare fiscală în care se menţionează creanţele fiscale exigibile, existente în sold la sfârşitul lunii anterioare lunii de referinţă.

(4) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii cererii de către contribuabil şi poate fi utilizat de contribuabil pe o perioadă de până la 30 de zile de la data emiterii. În cazul persoanelor fizice, perioada în care poate fi utilizat este de până la 90 de zile de la data emiterii. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

(5) În situaţia în care, în conformitate cu art. 116 alin. (3), există cereri de compensare aflate în termenul legal de soluţionare, certificatul fiscal se eliberează cu menţiunea *«Cerere de compensare în curs de soluţionare pentru suma de ...».*

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 6/2006, aprobată prin Ordinul nr. 1553/2006 (M. Of. nr. 836 din 11 octombrie 2006), referitor la art. 1091 C. proc. fiscală *(devenit art. 112 în urma ultimei republicări – n.r.):*

„Certificatul de atestare fiscală este un act emis de organul fiscal competent, care atestă creanţele fiscale exigibile datorate de o persoană fizică sau juridică la o anumită dată şi care nu stabileşte, modifică ori stinge drepturi sau obligaţii fiscale."

Notă: A se vedea şi Ordinul M.F.P. nr. 752/2006 privind aprobarea procedurii de eliberare a certificatului de atestare fiscală pentru persoane juridice şi fizice, a certificatului de obligaţii bugetare, precum şi a modelului şi conţinutului acestora (M. Of. nr. 450 din 24 mai 2006).

Art. 113. Certificatul de atestare fiscală emis de autorităţile administraţiei publice locale. (1) Certificatul de atestare fiscală se

Scanned with OKEN Scanner

emite de organul fiscal competent al autorității administrației publice locale, la solicitarea contribuabilului.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența pe plătitor a organului fiscal competent și cuprinde creanțele fiscale exigibile, existente în sold în prima zi a lunii următoare depunerii cererii, denumită *lună de referință*.

(3) În certificatul de atestare fiscală se menționează creanțele fiscale exigibile, cu termene de plată expirate până la data de întâi a lunii următoare emiterii acestuia.

(4) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data depunerii cererii de către contribuabil și poate fi utilizat de contribuabil pe toată perioada lunii în care se emite. Certificatul de atestare fiscală emis în intervalul 25 a lunii – finele lunii este valabil pe toată perioada lunii următoare emiterii. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

(5) Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, contribuabilii trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor fiscale locale datorate autorității administrației publice locale pe a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează. Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor prezentului alineat, sunt nule de drept.

(5[1]) [1)] Prevederile alin. (5), precum și ale art. 254 alin. (7), art. 259 alin. (6[1]) și art. 264 alin. (5) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.

(6) În situația în care, în conformitate cu art. 116 alin. (3), există cereri de compensare aflate în termenul legal de soluționare, certificatul fiscal se eliberează cu mențiunea «*Cerere de compensare în curs de soluționare pentru suma de...*».

[1)] Alin. (5[1]) al art. 113 a fost introdus prin art. I pct. 16 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul II. Stingerea creanţelor fiscale prin plată, compensare şi restituire

Art. 114. Dispoziţii privind efectuarea plăţii. (1) Plăţile către organele fiscale se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor şi al altor instituţii autorizate să deruleze operaţiuni de plată.

(2) Plata obligaţiilor fiscale se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare impozit, taxă, contribuţie şi alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv majorări de întârziere. Dispoziţiile art. 1093 din Codul civil se aplică în mod corespunzător.

(2^1) [1] Debitorii vor efectua plata impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligaţiile datorate bugetului de stat şi a unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru celelalte obligaţii de plată.

(2^2) Distribuirea sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporţional cu obligaţiile datorate.

(2^3) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligaţiile fiscale datorate, distribuirea, în cadrul fiecărui buget sau fond, pe tip de impozit, contribuţie sau altă sumă reprezentând creanţă fiscală se face mai întâi pentru impozitele şi contribuţiile cu reţinere la sursă şi apoi pentru celelalte obligaţii fiscale, proporţional cu obligaţiile datorate.

(2^4) Metodologia de distribuire a sumelor plătite în contul unic şi de stingere a obligaţiilor fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(2^5) Plata obligaţiilor fiscale, altele decât cele prevăzute la alin. (2^1), se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare impozit, contribuţie şi alte sume datorate bugetului general consolidat.

(2^6) În situaţia în care plata se efectuează de către o altă persoană decât debitorul, dispoziţiile art. 1093 din Codul civil se aplică în mod corespunzător.

---

[1] Alin. (2^1)-(2^6) ale art. 114 au fost introduse prin art. I pct. 17 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

(2⁷) [1] Prin excepţie de la alin. (2²), în cazul în care debitorii beneficiază de înlesniri la plată potrivit reglementărilor legale în vigoare ori debitorii se află sub incidenţa Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, cu modificările ulterioare, sau debitorii se află în executare silită şi efectuează plăţi după comunicarea somaţiei, distribuirea sumelor achitate în contul unic se efectuează de către organul fiscal competent, potrivit ordinii prevăzute la art. 115 alin. (1) sau alin. (3) ori art. 169, după caz, indiferent de tipul de creanţă.

(3) În cazul stingerii prin plată a obligaţiilor fiscale, momentul plăţii este:

a) în cazul plăţilor în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de organele sau persoanele abilitate de organul fiscal;

b) în cazul plăţilor efectuate prin mandat poştal, data poştei, înscrisă pe mandatul poştal;

c) în cazul plăţilor efectuate prin decontare bancară, data la care băncile debitează contul plătitorului pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum această informaţie este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituţia bancară iniţiatoare, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 121, data putând fi dovedită prin extrasul de cont al contribuabilului;

c¹) [2] în cazul plăţilor efectuate prin intermediul cardurilor bancare, data la care a fost efectuată tranzacţia, astfel cum este confirmată prin procedura de autorizare a acesteia; procedura şi categoriile de impozite, taxe, contribuţii şi alte venituri ale bugetului general consolidat care pot fi plătite prin intermediul cardurilor bancare se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

d) pentru obligaţiile fiscale care se sting prin anulare de timbre fiscale mobile, data înregistrării la organul competent a documentului sau a actului pentru care s-au depus şi anulat timbrele datorate potrivit legii.

(4) Pentru creanţele fiscale administrate de Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi unităţile subordonate, organul fiscal, la cererea debitorului, va efectua îndreptarea erorilor din documentele de plată întocmite de acesta şi va considera valabilă plata de la momentul efectuării acesteia,

---

[1] Alin. (2⁷) al art. 114 a fost introdus prin art. I pct. 10 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

[2] Lit. c¹) de la alin. (3) al art. 114 a fost introdusă prin art. I pct. 11 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

în suma şi din contul debitorului înscrise în documentul de plată, cu condiţia debitării contului acestuia şi a creditării unui cont bugetar.

(5) Prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător şi de către celelalte autorităţi publice care, potrivit legii, administrează creanţe fiscale.

(6) Cererea poate fi depusă în termen de un an de la data plăţii, sub sancţiunea decăderii.

(7) Procedura de îndreptare a erorilor va fi aprobată prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

Norme metodologice:

109.1. În documentul de plată plătitorul definit conform art. 26 din Codul de procedură fiscală menţionează în mod obligatoriu actul prin care s-a instituit obligaţia de plată, numărul şi data acestuia, cuantumul obligaţiei de plată, precum şi organul care l-a întocmit.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale:

1. A se vedea Decizia nr. 1/2006 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 617/2006 (M. Of. nr. 377 din 3 mai 2006), pct. 3 referitor la art. 48 coroborat cu art. 110 C. proc. fiscală, *supra*, la art. 48.

2. Potrivit Deciziei nr. 1/2005 pentru aprobarea soluţiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la accize, taxa pe valoarea adăugată şi probleme de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul nr. 507/2005 (M. Of. nr. 360 din 27 aprilie 2005), pct. IV – referitor la art. 109 C. proc. fiscală, republicat [*devenit art. 114 în urma ultimei republicări – n.r.*]:
„1. Plăţile efectuate de către contribuabili în contul impozitelor, taxelor, contribuţiilor sau al altor venituri ale bugetului general consolidat, prin intermediul sistemului bancar (inclusiv prin sistemul electronic de plăţi), pe baza ordinelor de plată întocmite corect de către plătitori, în urma cărora s-a creditat, în termenul legal, bugetul general consolidat, dar în contul altui venit bugetar decât cel înscris de către plătitori pe documentele de plată semnate de aceştia şi confirmate prin ştampila şi semnătura autorizată a băncii iniţiatoare, ca urmare a unor erori datorate sistemului bancar în procesarea datelor referitoare la decontarea obligaţiilor fiscale dispuse în mod corect de către plătitori, se consideră a fi efectuate în termen, fără calcul de obligaţii fiscale accesorii după data efectuării plăţii conform celor înscrise în documentele de plată semnate de către plătitori

Scanned with OKEN Scanner

şi confirmate prin ştampila şi semnătura autorizată a băncii iniţiatoare.
2. Reglarea evidenţei analitice pe plătitori se va face pe baza cererii depuse de contribuabil, însoţită de documentaţia necesară."

Note: 1. Potrivit art. III din O.G. nr. 47/2007, *„(1) Prevederile art. I pct. 17* [prin care au fost introduse alin. (2[1])-(2[6]) ale art. 114 – *n.r.*] *se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2008. La aceeaşi dată se abrogă prevederile art. 114 alin. (2) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.*
(2) Pentru contribuabilii care plătesc integral şi la termenele prevăzute de lege obligaţiile fiscale şi care nu au alte obligaţii fiscale restante, prevederile art. I pct. 17 se aplică pentru plata obligaţiilor fiscale începând cu cele aferente lunii septembrie 2007."

2. A se vedea şi:
- Ordinul M.F.P. nr. 2089/2006 pentru aprobarea Procedurii de îndreptare a erorilor din documentele de plată întocmite de debitori privind obligaţiile fiscale (M. Of. nr. 1043 din 29 decembrie 2006);
- Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 1294/2007 privind impozitele, contribuţiile şi alte sume reprezentând creanţe fiscale, care se plătesc de contribuabili într-un cont unic (M. Of. nr. 658 din 26 septembrie 2007) astfel cum a fost modificat prin Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 131/2008 (M. Of. nr. 73 din 31 ianuarie 2008);
- Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 1314/2007 pentru aprobarea Metodologiei de distribuire a sumelor plătite de contribuabili în contul unic şi de stingere a obligaţiilor fiscale înregistrate de către aceştia (M. Of. nr. 658 din 26 septembrie 2007).

Art. 115. [1] **Ordinea stingerii datoriilor.** (1) Dacă un contribuabil datorează mai multe tipuri de impozite, taxe, contribuţii şi alte sume reprezentând creanţe fiscale prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. a), iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate datoriile, atunci se sting datoriile corelative acelui tip de creanţă fiscală principală pe care o stabileşte contribuabilul sau care este distribuită, potrivit prevederilor art. 114, de către organul fiscal competent, după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

a) sumele datorate în contul ratei din luna curentă din graficul de plată a obligaţiei fiscale pentru care s-a aprobat eşalonare la plată, precum şi majorarea de întârziere datorată în luna curentă din grafic sau suma

[1] Art. 115 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 18 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

amânată la plată, împreună cu majorările de întârziere datorate pe perioada amânării, în cazul în care termenul de plată se împlineşte în luna curentă, precum şi obligaţiile fiscale curente de a căror plată depinde menţinerea valabilităţii înlesnirii acordate;

b) [1] obligaţiile fiscale principale sau accesorii, în ordinea vechimii, cu excepţia cazului în care s-a început executarea silită, când se aplică prevederile art. 169 în mod corespunzător. În cazul stingerii creanţelor fiscale prin dare în plată se aplică prevederile art. 175 alin. (4[1]);

c) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată a obligaţiei fiscale pentru care s-a aprobat eşalonare, până la concurenţa cu suma eşalonată la plată sau până la concurenţa cu suma achitată, după caz, precum şi suma amânată la plată împreună cu majorările de întârziere datorate pe perioada amânării, după caz;

d) obligaţiile cu scadenţe viitoare, la solicitarea contribuabilului.

(2) Vechimea obligaţiilor fiscale de plată se stabileşte astfel:

a) în funcţie de scadenţă, pentru obligaţiile fiscale principale;

b) în funcţie de data comunicării, pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale stabilite de organele competente, precum şi pentru obligaţiile fiscale accesorii;

c) în funcţie de data depunerii la organul fiscal a declaraţiilor fiscale rectificative, pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale stabilite de contribuabil.

(3) Pentru debitorii care se află sub incidenţa Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, cu modificările ulterioare, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligaţii fiscale cu termene de plată după data confirmării planului de reorganizare, în ordinea vechimii;

b) sume datorate în contul ratelor din programele de plăţi a obligaţiilor fiscale, cuprinse în planul de reorganizare judiciară confirmat, precum şi obligaţiile accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea şi plata acestora;

c) obligaţii fiscale datorate şi neachitate cu termene de plată între data deschiderii procedurii insolvenţei, până la data confirmării planului de reorganizare, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, altele decât cele prevăzute la lit. b).

---

[1] Lit. b) de la alin. (1) al art. 115 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 12 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(4) Organul fiscal competent va comunica debitorului modul în care a fost efectuată stingerea datoriilor prevăzută la alin. (1), până la următorul termen de plată a obligaţiilor fiscale.

(5) Pentru creanţele fiscale administrate de autorităţile administraţiei publice locale, orice plată făcută după comunicarea somaţiei în cadrul executării silite va stinge mai întâi obligaţiile fiscale cuprinse în titlul executoriu.

Norme metodologice:

110.1. În categoria obligaţiilor fiscale cu termene de plată în anul curent, prevăzute la art. 110 alin. (2) lit. b) *[devenit art. 115, după ultima republicare - n.r.]* din Codul de procedură fiscală, intră acele obligaţii care la data efectuării plăţii sunt considerate scadente.

Art. 116. Compensarea. (1) Prin compensare se sting creanţele administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor cu creanţele debitorului reprezentând sume de rambursat sau de restituit de la buget, până la concurenţa celei mai mici sume, când ambele părţi dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât şi pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Creanţele fiscale administrate de unităţile administrativ-teritoriale se sting prin compensarea cu creanţele debitorului reprezentând sume de restituit de la bugetele locale, până la concurenţa celei mai mici sume, când ambele părţi dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât şi pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Compensarea se face de organul fiscal competent la cererea debitorului sau înainte de restituirea ori rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz. Dispoziţiile art. 115 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Organul fiscal poate efectua compensare din oficiu ori de câte ori constată existenţa unor creanţe reciproce, cu excepţia sumelor negative din deconturile de taxă pe valoarea adăugată fără opţiune de rambursare.

(5) [1] În cazul compensărilor efectuate de organul fiscal conform alin. (4), creanţele fiscale ale debitorului vor fi compensate cu obligaţii

[1] Alin. (5) al art. 116 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 19 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

datorate aceluiaşi buget, urmând ca din diferenţa rămasă să fie compensate obligaţiile datorate altor bugete, în mod proporţional.

(6) Creanţele fiscale rezultate din raporturi juridice vamale se compensează cu creanţele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeaşi natură, în condiţiile art. 115. Eventualele diferenţe rămase vor fi compensate cu alte obligaţii fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (5). Procedura de compensare va fi stabilită prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

(7) Pentru celelalte creanţe fiscale, ordinea prevăzută la alin. (5) se aplică de fiecare autoritate competentă pentru creanţele fiscale pe care le administrează.

(8) Dispoziţiile alin. (5) nu se aplică în cazul creanţelor bugetelor locale.

(9) Organul competent va înştiinţa în scris debitorul despre măsura compensării luate potrivit alin. (3), în termen de 7 zile de la data efectuării operaţiunii.

Norme metodologice:

111.1. Competent în efectuarea compensării este organul fiscal în a cărui rază teritorială debitorul îşi are domiciliul fiscal.

111.2. Cererea de compensare trebuie să cuprindă elementele de identificare a solicitantului, precum şi suma şi natura creanţelor fiscale ce fac obiectul compensării.

111.3. Cererea de compensare va fi însoţită de documente care dovedesc dreptul contribuabilului la rambursarea sau restituirea de la buget a sumelor, cum sunt: copii legalizate de pe hotărârile judecătoreşti definitive şi irevocabile sau de pe deciziile de soluţionare a contestaţiilor, rămase definitive, ori de pe deciziile de impunere emise de organele fiscale, precum şi copii de pe orice documente din care să rezulte că suma plătită nu reprezintă obligaţie fiscală.

111.4. Compensarea din oficiu prevăzută de art. 111 alin. (4) *[devenit art. 116 alin. (4) în urma ultimei republicări- n.r.]* din Codul de procedură fiscală poate fi efectuată de organul fiscal în tot cursul termenului de prescripţie prevăzut de lege pentru fiecare dintre obligaţiile supuse compensării, începând cu momentul în

Scanned with OKEN Scanner

care ambele obligaţii îndeplinesc condiţiile prevăzute de art. 1145 din Codul civil, respectiv din momentul în care acestea sunt lichide şi exigibile.

111.5. Rezultatul compensării la cerere sau din oficiu va fi consemnat într-o notă de compensare care va fi comunicată contribuabilului.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 1/2006 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 617/2006 (M. Of. nr. 377 din 3 mai 2006), pct. 4 – referitor la art. 112 C. proc. fiscală *(a devenit în urma ultimei republicări art. 116 – n.r.)*:

„Beneficiarii de înlesniri la plată acordate în condiţiile legii, care au efectuat compensarea prin decont a TVA-ului de rambursat cu TVA de plată curent, beneficiază de menţinerea valabilităţii înlesnirilor la plată acordate, dacă ratele de plată din lună sunt achitate la termen şi au fost respectate condiţiile stabilite de lege.

Contribuabilii care au beneficiat de înlesniri la plata obligaţiilor bugetare restante şi care, pe parcursul derulării acestora, dobândesc atât calitatea de debitor, cât şi cea de creditor conform prevederilor art. 112 din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, beneficiază de menţinerea valabilităţii înlesnirilor la plată, pentru sumele compensate din oficiu de organul fiscal, şi în situaţia în care data efectuării compensării din oficiu este ulterioară termenelor de plată a ratelor din eşalonare sau scadenţelor obligaţiilor bugetare curente, după caz, cu condiţia ca sumele plătite în plus de către contribuabili să fie anterioare termenelor de plată lunare a ratelor sau a obligaţiilor bugetare curente din lună şi să stingă în întregime aceste obligaţii bugetare."

Notă: A se vedea şi:

1. Procedura de compensare a creanţelor fiscale rezultate din raporturi juridice vamale şi de restituire a eventualelor diferenţe, ca urmare a cererii de compensare/restituire, depusă de contribuabilul titular al operaţiunii vamale, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1939/2006 (M. Of. nr. 936 din 20 noiembrie 2006) astfel cum a fost modificat prin Ordinul 2235/2006 (M. Of. nr. 1055 din 30 decembrie);

2. Procedura de soluţionare a cererilor de restituire a taxei pe valoarea adăugată depuse în condiţiile titlului VI „Taxa pe valoarea adăugată" din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare (M. Of. nr. 834 din 05 decembrie 2007).

Scanned with OKEN Scanner

Art. 117. Restituiri de sume. (1) Se restituie, la cerere, debitorului următoarele sume:

a) cele plătite fără existența unui titlu de creanță;

b) cele plătite în plus față de obligația fiscală;

c) cele plătite ca urmare a unei erori de calcul;

d) cele plătite ca urmare a aplicării eronate a prevederilor legale;

e) cele de rambursat de la bugetul de stat;

f) cele stabilite prin hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente potrivit legii;

g) cele rămase după efectuarea distribuirii prevăzute la art. 170;

h) cele rezultate din valorificarea bunurilor sechestrate sau din reținerile prin poprire, după caz, în temeiul hotărârii judecătorești prin care se dispune desființarea executării silite.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), sumele de restituit reprezentând diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice se restituie din oficiu de organele fiscale competente, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere.

(3) Diferențele de impozit pe venit de restituit mai mici de 5 lei (RON) vor rămâne în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând a se restitui atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(4) Prin excepție de la alin. (3), diferențele mai mici de 5 lei (RON) se vor putea restitui în numerar numai la solicitarea contribuabilului.

(5) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(6) Dacă debitorul înregistrează obligații fiscale restante, sumele prevăzute la alin. (1) și (2) se vor restitui numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(7) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile fiscale restante ale debitorului, se va efectua compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(8) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare

Scanned with OKEN Scanner

decât suma reprezentând obligaţii fiscale restante ale debitorului, se va efectua compensarea până la concurenţa obligaţiilor fiscale restante, diferenţa rezultată restituindu-se debitorului.

(9) Procedura de restituire şi de rambursare a sumelor de la buget, inclusiv modalitatea de acordare a dobânzilor prevăzute la art. 124, se aprobă prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. 1. Potrivit Deciziei nr. 1/2006 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 617/2006 (M. Of. nr. 377 din 3 mai 2006), pct. 1:
„Art. 113 alin. (6) (devenit 117 alin. (6) în urma ultimei republicări- n.r.) *din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică inclusiv în cazul societăţilor comerciale aflate în procedura de privatizare şi/sau administrare specială, astfel cum aceasta este reglementată de dispoziţiile Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările şi completările ulterioare."*

2. Potrivit Deciziei nr. 5/2006, aprobată prin Ordinul nr. 1552/2006 (M. Of. nr. 836 din 11 octombrie 2006):
„Solicitarea de rambursare a soldului negativ de taxă pe valoarea adăugată, formulată după data depunerii decontului de TVA, dar până la expirarea termenului legal de depunere a acestuia, produce efectele exprimării opţiunii de rambursare la momentul depunerii iniţiale a decontului.
Solicitarea se efectuează conform procedurii prevăzute pentru îndreptarea erorilor materiale din deconturile de TVA."

Notă: A se vedea şi:

1. Procedura de restituire şi de rambursare a sumelor de la buget, precum şi de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depăşirea termenului legal, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1899/2004 (M. Of. nr. 13 din 5 ianuarie 2005);

2. Procedura de restituire a accizelor pe baza deconturilor de scutire de accize, depuse de beneficiarii produselor supuse accizelor armonizate, pentru care se acordă scutire indirectă, potrivit pct. 21, 22 şi 23 din Normele metodologice de aplicare a titlului VII "Accize" din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările şi

Scanned with OKEN Scanner

completările ulterioare, Procedură aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1530/2005 (M. Of. nr. 951 din 26 octombrie 2005);

3. Procedura de compensare a creanţelor fiscale rezultate din raporturi juridice vamale şi de restituire a eventualelor diferenţe, ca urmare a cererii de compensare/restituire, depusă de contribuabilul titular al operaţiunii vamale, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1939/2006 (M. Of. nr. 936 din 20 noiembrie 2006), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 2235/2006 (M. Of. nr. 1055 din 30 decembrie 2006);

4. Instrucţiunile privind restituirea sumelor virate în mod eronat, de mai multe ori, de către instituţiile de credit, prin Sistemul electronic de plăţi, ca urmare a unor erori informatice, aprobate prin Ordinul M.F.P. nr. 860/2006 (M. Of. nr. 492 din iunie 2006).

Art. 118. Obligaţia băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială. Băncile supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială şi care efectuează plăţile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligaţii fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitori şi/sau creanţe fiscale înscrise în adresa de înfiinţare a popririi transmisă de organele fiscale.

Capitolul III. Majorări de întârziere

Notă: Potrivit art. IV alin. (2) din Legea nr. 210/2005, *„În toate actele normative în care se face referire la noţiunile de dobânzi şi/sau penalităţi de întârziere aceste noţiuni se înlocuiesc cu noţiunea de majorări de întârziere."*

Art. 119. Dispoziţii generale privind majorări de întârziere. (1) Pentru neachitarea la termenul de scadenţă de către debitor a obligaţiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nu se datorează majorări de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligaţii fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum şi sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor şi sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Majorările de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparţine creanţa principală.

(4) Majorările de întârziere se stabilesc prin decizii întocmite în condiţiile aprobate prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 142 alin. (6).

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. 1. Potrivit Deciziei nr. 4/2006, aprobată prin Ordinul nr. 1551/2006 (M. Of. nr. 836 din 11 octombrie 2006), pct. 1 – referitor la art. 9 din Ordonanţa Guvernului nr. 68/1997 privind procedura de întocmire şi depunere a declaraţiilor de impozite şi taxe, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, coroborat cu art. 12-17 din Ordonanţa Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanţelor bugetare, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi art. 82 coroborat cu art. 115-121 din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare:

„În situaţia în care sumele rezultate după rectificarea declaraţiilor fiscale sunt mai mici decât obligaţiile fiscale declarate iniţial, se datorează obligaţii fiscale accesorii, stabilite potrivit legii, numai pentru sumele datorate ca urmare a rectificării, cu modificarea corespunzătoare a actelor administrative de calcul al obligaţiilor fiscale accesorii, după caz."

2. Potrivit Deciziei nr. 2/2005 pentru aprobarea soluţiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la taxa pe valoarea adăugată, convenţiile de evitare a dublei impuneri, impozitul pe venit şi probleme de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1445/2005 (M. Of. nr. 880 din 30 septembrie 2005), pct. 3 – referitor la art. 114 alin. (1) *(devenit art. 119 alin. (1) în urma ultimei republicări – n.r.)*, coroborat cu art. 47 *(devenit art. 48 în urma celei de-a doua republicări – n.r.)* C. proc. fiscală, republicat, cu modificările şi completările ulterioare, şi cu art. 12 din O.G. nr. 61/2002 privind colectarea creanţelor bugetare [1)], republicată, cu modificările şi completările ulterioare:

„Pentru contribuabilii persoane juridice, ale căror sedii secundare au declarat impozitul pe veniturile din salarii la organul fiscal competent, folosind codul de identificare fiscală al sediului secundar, dar plata aferentă acestei obligaţii bugetare a fost efectuată de către contribuabilul persoană juridică folosind propriul cod de identificare fiscală, plata se consideră

[1)] O.G. nr. 61/2002 a fost abrogată prin Legea nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 465 din 25 mai 2004).

Scanned with OKEN Scanner

efectuată de către sediul secundar, fără calcul de obligaţii fiscale accesorii de la data efectuării plăţii de către contribuabilul persoană juridică. Reglarea evidenţei analitice pe plătitori se va face pe baza cererii depuse de contribuabili, însoţită de documentaţia necesară."

3. Potrivit Deciziei nr. 9/2004 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1926/2004 (M. Of. nr. 1273 din 30 decembrie 2004), pct. 1 – referitor la art. 114 alin. (1) *(devenit art. 119 alin. (1) în urma ultimei republicări – n.r.)*, coroborat cu art. 47 *(devenit art. 48 în urma celei de-a doua republicări – n.r.)* C. proc. fiscală, republicat, cu modificările şi completările ulterioare, şi cu art. 12 din O.G. nr. 61/2002 privind colectarea creanţelor bugetare, republicată:

„Pentru contribuabilii persoane juridice la care sediile secundare au efectuat plăţi către bugetul general consolidat, reprezentând impozite, taxe, contribuţii şi alte venituri ale bugetului general consolidat, folosind codul de identificare fiscală al persoanei juridice, dar au depus declaraţii privind obligaţiile de plată la bugetul general consolidat folosind codul de identificare fiscală propriu sau indicând un cont bugetar necorespunzător, plata obligaţiilor fiscale se consideră ca fiind efectuată în termen de către persoana juridică, fără calcul de obligaţii fiscale accesorii după data efectuării plăţii de către sediile secundare.

Reglarea evidenţei analitice pe plătitori se face pe baza cererii depuse de contribuabilul persoană juridică."

Art. 120. Majorări de întârziere. (1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadenţă şi până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Pentru diferenţele suplimentare de creanţe fiscale rezultate din corectarea declaraţiilor sau modificarea unei decizii de impunere, majorările de întârziere se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenţei creanţei fiscale pentru care s-a stabilit diferenţa şi până la data stingerii acesteia inclusiv.

(3) În situaţia în care diferenţele rezultate din corectarea declaraţiilor sau modificarea unei decizii de impunere sunt negative în raport cu sumele stabilite iniţial, se datorează majorări de întârziere pentru suma datorată după corectare ori modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenţei şi până la data stingerii acesteia inclusiv.

Scanned with OKEN Scanner

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează majorări de întârziere după cum urmează:

a) pentru impozitele, taxele și contribuțiile stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire inclusiv. În cazul plății prețului în rate, majorările de întârziere se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire a avansului. Pentru suma rămasă de plată, majorările de întârziere sunt datorate de către cumpărător;

b) pentru impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat de către debitorul declarat insolvabil care nu are venituri și bunuri urmăribile, până la data trecerii în evidența separată, potrivit art. 176;

(5) Modul de calcul al majorărilor de întârziere aferente sumelor reprezentând eventuale diferențe între impozitul pe profit plătit la data de 25 ianuarie a anului următor celui de impunere și impozitul pe profit datorat conform declarației de impunere întocmite pe baza situației financiare anuale va fi reglementat prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

(6) Pentru obligațiile fiscale neachitate la termenul de plată, reprezentând impozitul pe venitul global, se datorează majorări de întârziere după cum urmează:

a) pentru anul fiscal de impunere majorările de întârziere pentru plățile anticipate stabilite de organul fiscal prin decizii de plăți anticipate se calculează până la data plății debitului sau, după caz, până la data de 31 decembrie;

b) majorările de întârziere pentru sumele neachitate în anul de impunere, potrivit lit. a), se calculează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor până la data stingerii acestora, inclusiv;

c) în cazul în care impozitul pe venit stabilit prin decizia de impunere anuală este mai mic decât cel stabilit prin deciziile de plăți anticipate, majorările de întârziere se recalculează, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală, urmând a se face regularizarea majorărilor de întârziere în mod corespunzător.

(7) Nivelul majorării de întârziere este de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

115.1. În exemplul următor se prezintă modul de calcul al dobânzilor datorate [1] pentru neplata în termen a impozitului pe venitul global.

Exemplu:

Se consideră că un contribuabil are de achitat în cursul anului 2004, conform deciziei de plăți anticipate, următoarele sume:

Termenul de plată	Suma datorată (lei)[2]
15 martie 2004	1.500.000
15 iunie 2004	1.500.000
15 septembrie 2004	1.500.000
15 decembrie 2004	1.500.000

Contribuabilul achită debitul în data de 25 ianuarie 2005.

Avem următoarele cazuri:

a) Pentru situația în care impozitul stabilit prin decizia de impunere anuală este egal cu cel stabilit prin decizia de plăți anticipate, respectiv de 6.000.000 lei, contribuabilul datorează cu titlu de dobânzi următoarele:

d1 = 1.500.000 lei x 291 zile x 0,06% = 261.900 lei d2 = 1.500.000 lei x 199 zile x 0,06% = 179.100 lei d3 = 1.500.000 lei x 107 zile x 0,06% = 96.300 lei d4 = 1.500.000 lei x 16 zile x 0,06% = 14.400 lei	pentru anul 2004
TOTAL 550.700 lei	
Sold = 6.000.000 lei x 25 zile x 0,06% = 90.000 lei	pentru anul 2005
TOTAL GENERAL 640.700 lei	

[1] Potrivit art. IV alin. (2) din Legea nr. 210/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 580 din 5 iulie 2005): *„în toate actele normative în care se face referire la noțiunile de dobânzi și/sau penalități de întârziere aceste noțiuni se înlocuiesc cu noțiunea de majorări de întârziere".*

[2] Sumele sunt exprimate în **moneda veche**. Potrivit art. 5 din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale (M. Of. nr. 664 din 23 iulie 2004), *„Toate sumele în monedă veche prevăzute în actele normative emise anterior datei de 1 iulie 2005 se înlocuiesc cu sumele în moneda nouă, prin împărțirea la 10.000".*

Scanned with OKEN Scanner

b) Pentru situaţia în care impozitul stabilit prin decizia de impunere anuală este mai mic decât cel stabilit prin decizia de plăţi anticipate, fiind în sumă de 4.000.000 lei, contribuabilul datorează cu titlu de dobânzi următoarele:

d1 = 1.500.000 lei x 291 zile x 0,06% = 261.900 lei d2 = 1.500.000 lei x 199 zile x 0,06% = 179.100 lei d3 = 1.500.000 lei x 107 zile x 0,06% = 96.300 lei d4 = 1.500.000 lei x 16 zile x 0,06% = 14.400 lei	pentru anul 2004
TOTAL: 550.700 lei	
Sold = 4.000.000 lei x 25 zile x 0,06% = 60.000 lei	pentru anul 2005
TOTAL GENERA L: 610.700 lei	

Art. 121. Majorări de întârziere în cazul plăţilor efectuate prin decontare bancară. (1) Nedecontarea de către unităţile bancare a sumelor cuvenite bugetului general consolidat, în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului plătitorului, nu îl exonerează pe plătitor de obligaţia de plată a sumelor respective şi atrage pentru acesta majorări de întârziere la nivelul celor prevăzute la art. 120, după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului şi nedecontate de unităţile bancare, precum şi a majorărilor de întârziere prevăzute la alin. (1), plătitorul se poate îndrepta împotriva unităţii bancare respective.

Art. 122. Majorări de întârziere în cazul compensării. [1] (1) În cazul creanţelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile şi penalităţile de întârziere se datorează până la data stingerii inclusiv, astfel:

a) pentru compensările la cerere, data stingerii este data depunerii la organul competent a cererii de compensare;

b) pentru compensările din oficiu, data stingerii este data înregistrării operaţiei de compensare de către unitatea de trezorerie teritorială, conform notei de compensare întocmite de către organul competent;

[1] Titlul art. 122 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 20 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

c) pentru compensările efectuate ca urmare a unei cereri de restituire sau de rambursare a sumei cuvenite debitorului, data stingerii este data depunerii cererii de rambursare sau de restituire.

(2) În cazul în care în urma exercitării controlului sau analizării cererii de compensare s-a stabilit că suma ce urmează a se compensa este mai mică decât suma cuprinsă în cererea de compensare, majorările de întârziere se recalculează pentru diferența rămasă de la data înregistrării cererii de compensare.

(3) Pentru obligațiile fiscale stinse prin procedurile de compensare prevăzute de actele normative speciale, data stingerii este data la care se efectuează compensarea prevăzută în actul normativ care o reglementează sau în normele metodologice de aplicare a acestuia, aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

Norme metodologice:

117.1. În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensarea prevăzută de art. 111 alin. (4) *[devenit art. 116 alin. (4) în urma ultimei republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală, data stingerii este data notei de compensare întocmite de organul fiscal competent potrivit pct. 111.5.

Art. 122¹. [1] **Majorări de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței.** Pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței nu se datorează și nu se calculează majorări de întârziere după data deschiderii procedurii insolvenței.

Art. 123. Majorări de întârziere în cazul înlesnirilor la plată. Pe perioada pentru care au fost acordate înlesniri la plata obligațiilor fiscale restante se datorează majorări de întârziere.

Norme metodologice:

118.1. Pe perioada amânării și/sau eșalonării la plata obligațiilor fiscale restante se datorează dobânzi [2] calculate începând

[1] Art. 122¹ a fost introdus prin art. I pct. 21 din O.G nr. 47/2007.

[2] În conformitate cu dispozițiile art. IV alin. (2) din Legea nr. 210/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2005 pentru modificarea și completarea

Scanned with OKEN Scanner

cu data aprobării de către organul competent a înlesnirii acordate şi până la data efectuării ultimei plăţi datorate.

118.2. Dobânzile datorate pe perioada amânării sau eşalonării la plată a obligaţiilor fiscale se calculează de către organele competente care aprobă înlesnirea la plată, urmând ca acestea să fie comunicate debitorului. Dobânzile se achită lunar, inclusiv pe perioada de graţie acordată la eşalonare şi pe perioada amânării la plată, conform graficelor care constituie anexă la documentul de aprobarea înlesnirilor la plată. Nu se datorează dobânzi pentru amânarea sau eşalonarea la plată a dobânzilor şi a penalităţilor de întârziere.

118.3. Până la data aprobării de către organul competent a înlesnirii la plată debitorul datorează dobânzi conform prevederilor art. 115 din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 120 în urma ultimei republicări* – n.r.).

118.4. În situaţia în care debitorul beneficiar al unei înlesniri la plată achită debitul integral într-o perioadă mai mică decât cea acordată prin înlesnire, organul fiscal competent va recalcula cuantumul dobânzilor în funcţie de data la care a fost făcută plata.

118.5. Calculul dobânzilor datorate pe perioada amânării sau eşalonării la plată se face pentru fiecare termen de plată lunar, inclusiv pe perioada de graţie sau pe perioada amânării la plată, prin înmulţirea soldului rămas de plată la termenul anterior ratei curente cu numărul de zile calendaristice ale intervalului de timp şi cu nivelul cotei dobânzii, conform exemplului următor:

118.6. Se consideră, de exemplu, o înlesnire acordată în următoarele condiţii:

a) data aprobării înlesnirii: 13 ianuarie 2005;

b) eşalonare pe 12 luni, cu o perioadă de graţie de 6 luni;

c) suma eşalonată: 12.000.000 lei;

d) cota dobânzii: 0,06%/zi.

Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 580 din 5 iulie 2005) noţiunile de *„dobânzi şi/sau penalităţi de întârziere"* se înlocuiesc cu noţiunea de *„majorări de întârziere"*.

Scanned with OKEN Scanner

Termen de plată	Rata debitului – lei –	Sold (suma rămasă de plată) – lei –	Nr. de zile calendaristice	Nivelul cotei dobânzii	Dobânda datorată – lei –
15 februarie 2005	0	12.000.000	33	0,06%	237.600
15 martie 2005	0	12.000.000	28	0,06%	201.600
15 aprilie 2005	0	12.000.000	32	0,06%	223.200
13 mai 2005	0	12.000.000	30	0,06%	201.600
15 iunie 2005	0	12.000.000	29	0,06%	237.600
15 iulie 2005	0	12.000.000	32	0,06%	216.000
15 august 2005	2.000.000	10.000.000	31	0,06%	223.200
15 septembrie 2005	2.000.000	8.000.000	31	0,06%	186.000
14 octombrie 2005	2.000.000	6.000.000	30	0,06%	139.200
15 noiembrie 2005	2.000.000	4.000.000	30	0,06%	115.200
15 decembrie 2005	2.000.000	2.000.000	31	0,06%	72.000
12 ianuarie 2006	2.000.000	0	31	0,06%	34.800
					0
TOTAL:	12.000.000				2.088.000

Art. 124. Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget. (1) [1] Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilii au dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 117 alin. (2) sau la art. 70, după caz. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabililor.

(2) Dobânda datorată este la nivelul majorării de întârziere prevăzute de prezentul cod şi se suportă din acelaşi buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de plătitori.

Norme metodologice:

119.1. Dobânda se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare expirării termenului prevăzut la art. 112 alin. (2) *[devenit art. 117 alin. (2) în urma ultimei republicări – n.r.]* şi art. 199 din Codul de procedură fiscală [2] până la data stingerii inclusiv a obligaţiei de plată prin compensare, restituire sau rambursare.

[1] Alin. (1) al art. 124 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 22 din O.G nr. 47/2007.

[2] În urma ultimei republicări a Codului de procedură fiscală, dispoziţiile art. 199 se regăsesc parţial la art. 231.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul IV. Înlesniri la plată

Art. 125. Înlesniri la plata obligaţiilor fiscale. (1) La cererea temeinic justificată a contribuabililor, organul fiscal competent poate acorda pentru obligaţiile fiscale restante, atât înaintea începerii executării silite, cât şi în timpul efectuării acesteia, înlesniri la plată, în condiţiile legii.

(2) La cererea temeinic justificată a debitorilor, persoane fizice sau juridice, creditorii bugetari locali, prin autorităţile administraţiei publice locale care administrează aceste bugete, pot acorda, pentru obligaţiile bugetare restante pe care le administrează, următoarele înlesniri la plată:

a) eşalonări la plata impozitelor, taxelor, chiriilor, redevenţelor, contribuţiilor şi a altor obligaţii la bugetul local;

b) amânări la plata impozitelor, taxelor, chiriilor, contribuţiilor şi a altor obligaţii la bugetul local;

c) eşalonări la plata majorărilor de întârziere de orice fel, cu excepţia majorărilor de întârziere datorate pe perioada de eşalonare;

d) amânări şi/sau scutiri ori amânări şi/sau reduceri de majorări de întârziere, cu excepţia majorărilor de întârziere datorate pe perioada de amânare;

e) scutiri sau reduceri de impozite şi taxe locale, în condiţiile legii.

(3) Procedura de acordare a înlesnirilor la plată pentru creanţele bugetare locale se stabileşte prin acte normative speciale.

(4) Pentru acordarea înlesnirilor la plată creditorii bugetari locali vor cere debitorilor constituirea de garanţii.

(5) Pentru obligaţiile la bugetul local, datorate şi neachitate după data de 1 iulie 2003 de către persoanele fizice, garanţia este:

a) o sumă egală cu două rate medii din eşalonare, reprezentând obligaţii bugetare locale eşalonate şi majorărilor de întârziere calculate, în cazul eşalonărilor la plată;

b) o sumă rezultată din raportul dintre contravaloarea debitelor amânate şi majorările de întârziere calculate şi numărul de luni aprobate pentru amânare la plată, în cazul amânărilor la plată.

(6) Pentru obligaţiile la bugetul local, datorate şi neachitate după data de 1 iulie 2003 de către persoanele juridice, garanţia este de 100% din totalul creanţei bugetare locale pentru care s-a acordat înlesnirea.

Scanned with OKEN Scanner

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. A se vedea şi Decizia nr. 5/2004 pentru aprobarea soluţiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la taxa pe valoarea adăugată si probleme de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1365/2004 (M. Of. nr. 879 din septembrie 2004), pct. 6-8 referitoare la aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 121 „Înlesniri la plata obligaţiilor fiscale" C. proc. fiscală [*devenit art. 122 în urma ultimei republicări – n.r.*], coroborat cu dispoziţiile art. II [1)] din Legea nr. 191/2004 privind aprobarea O.G. nr. 36/2004 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu prevederile art. 22^2 [2)] din Legea nr. 290/2002 privind organizarea şi funcţionarea unităţilor de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare şi a Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice „Gheorghe Ionescu-Şişeşti", astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 147/2004 privind aprobarea O.U.G. nr. 78/2003 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 290/2002, respectiv cu prevederile art. II din Legea nr. 230/2004 privind aprobarea O.G. nr. 38/2004 pentru modificarea O.G. nr. 57/2002 privind cercetarea ştiinţifică şi dezvoltarea tehnologică.

Capitolul V. Constituirea de garanţii

Art. 126. Constituirea de garanţii. Organul fiscal solicită constituirea unei garanţii pentru:

a) suspendarea executării silite în condiţiile art. 148 alin. (7);

b) ridicarea măsurilor asigurătorii;

c) asumarea obligaţiei de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condiţiile art. 25 alin. (2) lit. d);

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 127. Tipuri de garanţii. Garanţiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 126 se pot constitui, în condiţiile legii, prin:

a) consemnarea de mijloace băneşti la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanţie bancară;

c) ipotecă asupra unor bunuri imobile din ţară;

d) gaj asupra unor bunuri mobile;

e) fidejusiune.

[1)] Abrogat prin art. I pct. 3 din O.U.G. nr. 26/2005 (M. Of. nr. 296 din 8 aprilie 2005).

[2)] Abrogat prin art.I pct. 3 din O.U.G. nr. 26/2005 (M. Of. nr. 296 din 8 aprilie 2005).

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

123.1. Contractele de ipotecă şi/sau de gaj vor fi încheiate cu respectarea condiţiilor de fond şi de formă prevăzute de lege.

Art. 128. Valorificarea garanţiilor. Organul competent, în condiţiile legii, se îndestulează din garanţiile depuse, dacă nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost solicitate.

Norme metodologice:

124.1. Dacă nu s-a realizat scopul pentru care s-au solicitat garanţiile prevăzute la art. 122 şi 123 *(devenite art. 126 şi 127 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală, organul competent va putea proceda la valorificarea garanţiilor prin modalităţile şi procedura prevăzute de dispoziţiile art. 154 alin. (2)-(7) şi ale art. 155–167 *(devenite art. 159 alin. (2)-(7) şi art. 160-161 în urma ultimei republicări – n.r.)* din acelaşi cod, care se aplică în mod corespunzător.

Capitolul VI. Măsuri asigurătorii

Art. 129. Poprirea şi sechestrul asigurătoriu. (1) Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun şi se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.

(2) Se dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii şi sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor mobile şi/sau imobile proprietate a debitorului, precum şi asupra veniturilor acestuia, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să îşi ascundă ori să îşi risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.

(3) Aceste măsuri pot fi luate şi înainte de emiterea titlului de creanţă, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât şi de instanţele judecătoreşti ori de alte organe competente, dacă nu au fost desfiinţate în condiţiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalităţi. Odată cu individualizarea

Scanned with OKEN Scanner

creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal va preciza debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată și semnată de către conducătorul organului fiscal competent.

(6) Măsurile asigurătorii dispuse potrivit alin. (2), precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Bunurile perisabile și/sau degradabile sechestrate asigurătoriu pot fi valorificate, cu acordul organului de executare, de către debitor, sumele obținute consemnându-se la dispoziția organului de executare.

(8) În cazul înființării sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică pentru înscriere Biroului de carte funciară.

(9) Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelora care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior înscrierii prevăzute la alin. (8) sunt lovite de nulitate absolută.

(10) Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanța fiscală a bugetului general consolidat, măsurile asigurătorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în proprietate comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.

(11) Împotriva actelor prin care se dispun și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 172.

Norme metodologice:

125.1. Prin măsuri asigurătorii se pot indisponibiliza bunuri și/sau venituri ale debitorului în scopul asigurării colectării creanțelor fiscale.

Scanned with OKEN Scanner

125.2. În condițiile art. 125 alin. (2) *(devenit art. 129 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală, organele fiscale vor dispune organelor de executare competente ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii.

125.3. Organul fiscal va dispune luarea măsurilor asigurătorii printr-o decizie motivată, aprobată de conducătorul acestuia, care va fi comunicată de îndată organelor de executare competente potrivit legii.

125.4. Decizia va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 42 alin. (2) *[devenit art. 43 alin. (2) în urma celei de-a doua republicări – n.r.]* din Codul de procedură fiscală, și următoarele mențiuni:

a) nivelul estimat sau stabilit al creanței fiscale;

b) mențiunea că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate; garanțiile care se constituie sunt cele prevăzute la art. 123 *(devenit art. 123 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală.

125.5. Decizia va fi întocmită în două exemplare, dintre care un exemplar se va comunica organului de executare coordonator, astfel cum este prevăzut la art. 132 alin. (5) din Codul de procedură fiscală [*devenit art. 136 alin. (5) în urma ultimei republicări* – n.r.], iar un exemplar se va păstra la organul care a dispus instituirea măsurilor asigurătorii. În cazul în care debitorul are bunuri pe raza teritorială a altor organe de executare, organul de executare coordonator va comunica acestora copii certificate de pe decizie în vederea ducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii. Această prevedere se aplică și în cazul terților popriți.

125.6. Măsurile asigurătorii se duc la îndeplinire de îndată de către organele de executare competente potrivit legii, care vor proceda la indisponibilizarea bunurilor mobile și/sau imobile, precum și a veniturilor urmăribile, potrivit legii.

125.7. O dată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii organul de executare comunică debitorului decizia emisă de organul care a dispus instituirea măsurilor asigurătorii ori, după caz, copia certificată a actului prin care instanța judecătorească sau alte organe competente au dispus măsuri asigurătorii.

Scanned with OKEN Scanner

125.8. Despre ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii se va înştiinţa instanţa judecătorească, organul fiscal sau alte organe competente interesate care au dispus aceste măsuri.

125.9. În cazul în care, cu ocazia ducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii, se constată că bunurile şi/sau veniturile debitorului nu sunt suficiente sau lipsesc în totalitate, organul de executare va încheia un proces-verbal în care se vor consemna cele constatate, înştiinţându-se totodată organul care le-a dispus.

Art. 130. Ridicarea măsurilor asigurătorii. Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 129 se ridică, prin decizie motivată, de către creditorii fiscali, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanţiei prevăzute la art. 127, după caz.

Norme metodologice:

126.1. Măsurile asigurătorii dispuse vor fi ridicate de către organul de executare competent, în tot sau în parte, în baza deciziei motivate emise de organul care le-a dispus, care va fi comunicată tuturor celor cărora le-a fost comunicată decizia de dispunere a măsurilor sau celelalte acte de executare în legătură cu acestea.

Capitolul VII. Prescripţia dreptului de a cere executarea silită şi a dreptului de a cere compensarea sau restituirea

Art. 131. Începerea termenului de prescripţie. (1) Dreptul de a cere executarea silită a creanţelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naştere acest drept.

(2) Termenul de prescripţie prevăzut la alin. (1) se aplică şi creanţelor provenind din amenzi contravenţionale.

Art. 132. Suspendarea termenului de prescripţie. Termenul de prescripţie prevăzut la art. 131 se suspendă:

a) în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripţie a dreptului la acţiune;

Scanned with OKEN Scanner

b) în cazurile şi în condiţiile în care suspendarea executării este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanţa judecătorească sau de alt organ competent, potrivit legii;

c) pe perioada valabilităţii înlesnirii acordate potrivit legii;

d) cât timp debitorul îşi sustrage veniturile şi bunurile de la executarea silită;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 133. Întreruperea termenului de prescripţie. Termenul de prescripţie prevăzut la art. 131 se întrerupe:

a) în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripţie a dreptului la acţiune;

b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii în orice alt mod a datoriei;

c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 134. Efecte ale împlinirii termenului de prescripţie. (1) Dacă organul de executare constată împlinirea termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită a creanţelor fiscale, acesta va proceda la încetarea măsurilor de realizare şi la scăderea acestora din evidenţa analitică pe plătitori.

(2) Sumele achitate de debitor în contul unor creanţe fiscale, după împlinirea termenului de prescripţie, nu se restituie.

Norme metodologice:

130.1. Scăderea din evidenţa analitică pe plătitori a creanţelor fiscale pentru care s-a împlinit termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită se va face pe baza unui proces-verbal de constatare a împliniri termenului de prescripţie, însuşit de şeful compartimentului de specialitate, avizat de compartimentul juridic din cadrul aceluiaşi organ fiscal sau din cadrul organului ierarhic superior, după caz, şi care va fi supus spre aprobare conducătorului organului fiscal, împreună cu dosarul.

Scanned with OKEN Scanner

130.2. Dosarul trebuie să cuprindă toate documentele şi informaţiile necesare pentru constatarea împlinirii termenului de prescripţie, precum şi procesul-verbal de constatare.

Art. 135. Prescripţia dreptului de a cere compensarea sau restituirea. Dreptul contribuabililor de a cere compensarea sau restituirea creanţelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naştere dreptul la compensare sau restituire.

Capitolul VIII. Stingerea creanţelor fiscale prin executare silită

Secţiunea 1. Dispoziţii generale

Art. 136. Organele de executare silită. (1) În cazul în care debitorul nu îşi plăteşte de bunăvoie obligaţiile fiscale datorate, organele fiscale competente, pentru stingerea acestora, vor proceda la acţiuni de executare silită, potrivit prezentului cod.

(2) Organele fiscale care administrează creanţe fiscale sunt abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii şi să efectueze procedura de executare silită.

(3) Creanţele bugetare care se încasează, se administrează, se contabilizează şi se utilizează de instituţiile publice, provenite din venituri proprii şi cele rezultate din raporturi juridice contractuale, precum şi creanţele care se încasează, se administrează, se contabilizează şi se utilizează de Banca de Export-Import a României EXIMBANK – S.A., provenite din fondurile alocate de la bugetul de stat, se execută prin organe proprii, acestea fiind abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii şi să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Organele prevăzute la alin. (2) şi (3) sunt denumite în continuare *organe de executare silită.*

(5) Pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile;

Scanned with OKEN Scanner

coordonarea întregii executări revenind organului de executare în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul sau organul de executare competent, desemnat potrivit art. 33, după caz. În cazul în care executarea silită se face prin poprire, aplicarea măsurii de executare silită se face de către organul de executare coordonator.

(6) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispoziţiile cap. IV din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, şi pentru creanţe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din Legea nr. 85/2006, executarea silită se efectuează de organul de executare în condiţiile prezentului cod.

(7) Atunci când se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituire sau de sustragere de la executare silită a bunurilor şi veniturilor urmăribile ale debitorului, organul de executare în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea şi executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(8) Organul de executare coordonator va sesiza în scris celelalte organe prevăzute la alin. (5), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situaţia debitorului, contul în care se vor vira sumele încasate, precum şi orice alte date utile pentru identificarea debitorului şi a bunurilor ori veniturilor urmăribile.

(9) În cazul în care asupra aceloraşi venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanţe fiscale, cât şi pentru titluri ce se execută în condiţiile prevăzute de alte dispoziţii legale, executarea silită se va face, potrivit dispoziţiilor prezentului cod, de către organele de executare prevăzute de acesta.

(10) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare, titlul executoriu împreună cu dosarul executării vor fi trimise acestuia, înştiinţându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

Art. 137. Executarea silită în cazul debitorilor solidari. (1) Organul de executare coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deţine mai multe venituri sau bunuri urmăribile.

Scanned with OKEN Scanner

(1[1]) [1)] Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare în condiţiile art. 27 şi 28 revine organului de executare în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul aflat în stare de insolvabilitate sau insolvenţă sau organul de executare competent, desemnat potrivit art. 33, după caz.

(2) Organul de executare coordonator înscrie în întregime debitul în evidenţele sale şi ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare în a căror rază teritorială se află domiciliile fiscale ale celorlalţi codebitori, aplicându-se dispoziţiile art. 136.

(3) Organele de executare sesizate, cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidenţă nominală, vor lua măsuri de executare silită şi vor comunica organului de executare coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.

(4) Dacă organul de executare coordonator, care ţine evidenţa întregului debit, constată că acesta a fost realizat prin actele de executare silită făcute de el însuşi şi de celelalte organe sesizate potrivit alin. (3), el este obligat să ceară în scris acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

Art. 138. Executorii fiscali. (1) Executarea silită se face de organul de executare competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceştia trebuie să deţină o legitimaţie de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activităţii.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în faţa debitorului şi a terţilor prin legitimaţia de executor fiscal şi delegaţie emisă de organul de executare silită.

(3) În exercitarea atribuţiilor ce le revin, pentru aplicarea procedurilor de executare silită, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta îşi păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum şi să analizeze evidenţa contabilă a debitorului în scopul identificării terţilor care datorează sau deţin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

[1)] Alin. (1[1]) al art. 137 a fost introdus prin art. I pct. 23 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum şi să cerceteze toate locurile în care acesta îşi păstrează bunurile;

c) să solicite şi să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reşedinţa unei persoane fizice, cu consimţământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare va cere autorizarea instanţei judecătoreşti competente potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

(5) Accesul executorului fiscal în locuinţă, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpere a debitorului, persoană fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00–20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută va putea continua în aceeaşi zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului va avea loc şi la alte ore decât cele menţionate, precum şi în zilele nelucrătoare, în baza autorizaţiei prevăzute la alin. (4).

(6) În absenţa debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să pătrundă în acestea în prezenţa unui reprezentant al poliţiei ori al jandarmeriei sau a altui agent al forţei publice şi a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) şi (5).

Art. 139. Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat. Impozitele, taxele, contribuţiile şi orice alte venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi urmărite de niciun creditor pentru nicio categorie de creanţe în cadrul procedurii de executare silită.

Art. 140. Executarea silită împotriva unei asocieri fără personalitate juridică. Pentru executarea silită a creanţelor fiscale datorate de o asociere fără personalitate juridică, chiar dacă există un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile şi imobile ale asocierii, cât şi bunurile personale ale membrilor acesteia.

Art. 141. Titlul executoriu şi condiţiile pentru începerea executării silite. (1) Executarea silită a creanţelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul

Scanned with OKEN Scanner

fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(1[1])[1)] În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare prevăzut la alin. (1) se înscriu toate creanţele fiscale neachitate la scadenţă, reprezentând impozite, taxe, contribuţii şi alte venituri ale bugetului general consolidat, precum şi accesoriile aferente acestora, stabilite în condiţiile legii.

(2) Titlul de creanţă devine titlu executoriu la data la care creanţa fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege.

(3) Modificarea titlului de creanţă atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunzător.

(4) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare competent va conţine, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: codul de identificare fiscală, domiciliul fiscal al acestuia, precum şi orice alte date de identificare; cuantumul şi natura sumelor datorate şi neachitate, temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(5) Pentru debitorii obligaţi în mod solidar la plata creanţelor fiscale se va întocmi un singur titlu executoriu.

(6) Titlurile executorii emise de alte organe competente, care privesc creanţe fiscale, se transmit în termen de cel mult 30 de zile de la emitere, spre executare silită, potrivit legii, organelor prevăzute la art. 136.

(7) Netransmiterea titlurilor executorii provenite în urma sancţionării contravenţionale, în termen de 90 de zile de la emiterea de către organele competente, conduce la anularea acestora. Conducătorul organului emitent al titlului executoriu are obligaţia emiterii deciziei de imputare a contravalorii contravenţiei personalului care se face vinovat de întârziere. Termenul de 90 de zile se prelungeşte cu perioada scursă în procedura de contestare a proceselor-verbale de constatare a contravenţiei.

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 33 alin. (1) nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele şi prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, cuantumul sumei datorate,

---

[1)] Alin. (1[1]) al art. 141 a fost introdus prin art. I pct. 13 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

temeiul legal, semnătura organului care l-a emis şi dovada comunicării acestora, organul de executare va restitui de îndată titlurile executorii organelor emitente.

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare îi va confirma primirea, în termen de 30 de zile.

(10) [1] Instituţiile publice care nu au organe de executare proprii pot transmite titluri executorii privind veniturile proprii, spre executare silită, organelor fiscale, în baza unei convenţii încheiate cu Agenţia Naţională de Administrare Fiscală sau cu autorităţile administraţiei publice locale, după caz.

(11) Pentru realizarea creanţelor prevăzute la alin. (10), Agenţia Naţională de Administrare Fiscală sau autorităţile administraţiei publice locale, după caz, reţin o cotă de 15% din valoarea creanţelor fiscale stinse. Sumele se utilizează de Agenţia Naţională de Administrare Fiscală sau autorităţile administraţiei publice locale, după caz, ca venituri proprii, în condiţiile legii, pentru finanţarea cheltuielilor necesare îmbunătăţirii activităţii de administrare a creanţelor fiscale.

(12)[2] Prevederile alin. (11) se aplică şi în cazul în care prin legi speciale se stabilesc atribuţii de executare silită pentru Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, prin unităţile sale subordonate şi pentru alte venituri decât cele menţionate în prezentul cod.

Norme metodologice:

136.1. Titlul executoriu se întocmeşte de organul de executare pentru fiecare tip de creanţă fiscală reprezentând impozite, taxe, contribuţii, alte venituri bugetare, precum şi accesoriile acestora.

136.2. În cazul în care există debitori care răspund solidar pentru aceeaşi creanţă fiscală, organul de executare competent emite un singur titlu executoriu, făcând menţiune despre numele şi prenumele sau denumirea tuturor debitorilor.

---

[1] Alin. (10) şi (11) ale art. 141 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 24 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Alin. (12) a fost introdus prin art. I pct. 25 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

136.3. Titlurile executorii se transmit printr-o adresă, care trebuie să cuprindă:

a) denumirea completă a emitentului;

b) temeiul legal al transmiterii titlului executoriu spre executare;

c) numele şi prenumele sau denumirea debitorului;

d) domiciliul sau sediul debitorului;

e) alte elemente de identificare a acestuia: seria şi numărul actului de identitate sau, după caz, codul de identificare fiscală etc.;

f) natura debitului şi suma de plată;

g) alte informaţii necesare încasării creanţelor fiscale prin executare silită: bunuri urmăribile, surse de venituri, depozite bancare etc.

136.4. Atunci când este cazul, împreună cu titlurile executorii se vor transmite şi copii certificate de pe procesele-verbale de ducere la îndeplinire a măsurilor asigurătorii.

Art. 142. Reguli privind executarea silită. (1) [1] Executarea silită se poate întinde asupra veniturilor şi bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanţelor fiscale şi a cheltuielilor de executare. Executarea silită a bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, se efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanţelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare.

(1[1]) [2] Sunt supuse sechestrării şi valorificării bunurile urmăribile proprietate a debitorului, prezentate de acesta şi/sau identificate de către organul de executare, în următoarea ordine:

a) bunurile mobile şi imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit;

b) bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfăşurarea activităţii care constituie principala sursă de venit;

c) bunurile mobile şi imobile ce se află temporar în deţinerea altor persoane în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing şi altele;

d) ansamblu de bunuri în condiţiile prevederilor art. 158;

---

[1] Alin. (1) la art. 142 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 26 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Alin. (1[1]) şi (1[2]) ale art. 142 au fost introduse prin art. I pct. 27 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

e) maşini-unelte, utilaje, materii prime şi materiale şi alte bunuri mobile, precum şi bunuri imobile ce servesc activităţii care constituie principala sursă de venit;

f) produse finite.

(1²) Organul fiscal poate trece la sechestrarea bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la alin. (1¹) ori de câte ori valorificarea nu este posibilă.

(2) Bunurile supuse unui regim special de circulaţie pot fi urmărite numai cu respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

(3) În cadrul procedurii de executare silită se pot folosi succesiv sau concomitent modalităţile de executare silită prevăzute de prezentul cod.

(4) Executarea silită a creanţelor fiscale nu se perimează.

(5) Executarea silită se desfăşoară până la stingerea creanţelor fiscale înscrise în titlul executoriu, inclusiv a majorărilor de întârziere ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum şi a cheltuielilor de executare.

(6) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, majorări de întârziere sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de către organul de executare şi consemnate într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

(7) Faţă de terţi, inclusiv faţă de stat, o garanţie reală şi celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de prioritate care se stabileşte de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

Art. 143. Obligaţia de informare. În vederea începerii executării silite, organul de executare competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la art. 49, în vederea determinării averii şi a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informaţiile solicitate.

Art. 144. Precizarea naturii debitului. În toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu şi să se arate natura şi cuantumul debitului ce face obiectul executării.

Art. 145. Somaţia. (1) Executarea silită începe prin comunicarea somaţiei. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somaţiei nu se

Scanned with OKEN Scanner

stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somaţia este însoţită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somaţia cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum şi indicarea consecinţelor nerespectării acesteia.

Art. 146. Drepturi şi obligaţii ale terţului. Terţul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Terţul va participa la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

Art. 147. Evaluarea bunurilor supuse executării silite. (1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea vor fi evaluate. Evaluarea se efectuează de organul de executare prin experţi evaluatori proprii sau prin experţi evaluatori independenţi. Evaluatorii independenţi sunt desemnaţi în condiţiile art. 55. Atât evaluatorii proprii, cât şi evaluatorii independenţi sunt obligaţi să îşi îndeplinească atribuţiile ce le revin, astfel cum reies din prezentul cod, din actul prin care s-a dispus expertiza, precum şi din actul prin care au fost numiţi.

(2) Organul de executare va actualiza preţul de evaluare ţinând cont de rata inflaţiei.

(3) Atunci când se consideră necesar, organul de executare va proceda la o nouă evaluare.

Norme metodologice:

142.1. Documentul prin care se efectuează evaluarea se anexează la procesul-verbal de sechestru. Organul de executare va transmite o copie de pe acest document debitorului.

142.2. Organul de executare va proceda la o nouă evaluare în situaţii cum sunt: când se constată modificări ale preţurilor de circulaţie pe piaţa liberă a bunurilor, când valoarea bunului s-a modificat prin deteriorări sau prin amenajări. Prevederile art. 142 alin. (1) *(devenit art. 147 ca urmare a ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală se aplică în mod corespunzător.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 148. Suspendarea, întreruperea sau încetarea executării silite. (1) Executarea silită se poate suspenda, întrerupe sau poate înceta în cazurile prevăzute de prezentul cod.

(2) Executarea silită se suspendă:

a) când suspendarea a fost dispusă de instanţă sau de creditor, în condiţiile legii;

b) la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condiţiile legii;

c) în cazul prevăzut la art. 156;

d) pe o perioadă de cel mult 6 luni, în cazuri excepţionale, şi doar o singură dată pentru acelaşi debitor, prin hotărâre a Guvernului;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(3) Executarea silită se întrerupe în cazurile prevăzute expres de lege. Executarea silită nu se întrerupe pe perioada în care un contribuabil este declarat insolvabil.

(4) Executarea silită încetează dacă:

a) s-au stins integral obligaţiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligaţiile de plată accesorii, cheltuielile de executare şi orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;

b) a fost desfiinţat titlul executoriu;

c) în alte cazuri prevăzute de lege.

(5) [1] Măsurile de executare silită aplicate în condiţiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare.

(5[1])[2] În măsura în care creanţele fiscale înscrise în titluri executorii se sting prin plată, prin poprire sau prin alte modalităţi prevăzute de prezentul cod, sechestrele aplicate pe acele titluri asupra bunurilor, cu valoare mai mică sau egală cu suma creanţelor fiscale astfel stinse, se ridică, prin decizie întocmită de organul de executare, în cel mult două zile de la data stingerii.

(6) În cazul în care poprirele înfiinţate de organul de executare generează imposibilitatea debitorului de a-şi continua activitatea economică, cu

---

[1] Alin. (5) al art. 148 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 28 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Alin. (5[1]) al art. 148 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 14 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

consecinţe sociale deosebite, creditorul fiscal poate dispune, la cererea debitorului şi ţinând seama de motivele invocate de acesta, fie suspendarea temporară totală, fie suspendarea temporară parţială a executării silite prin poprire. Suspendarea se poate dispune pentru o perioadă de cel mult 6 luni de la data comunicării către bancă sau alt terţ poprit a suspendării popririi de către organul fiscal.

(7) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la alin. (6) debitorul va indica bunurile libere de orice sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanţii prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită.

(8) Dispoziţiile alin. (7) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor deja sechestrate de creditorul fiscal acoperă valoarea creanţei pentru care s-a început executarea silită prin poprire.

Norme metodologice:

143.1. În cazul în care se constată împlinirea termenului de prescripţie, se va proceda potrivit art. 130 *(devenit art. 134 în urma ultimei republicări-n.r.)* din Codul de procedură fiscală.

143.2. În cazul prevăzut de art. 143 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, *[dispoziţiile art. 143 alin. (5) din Codul de procedură fiscală se regăsesc parţial în art. 148 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, astfel cum a fost republicat – n.r.]* organele competente să dispună suspendarea popririi pentru creanţele fiscale administrate de Ministerul Finanţelor Publice sunt direcţiile generale ale finanţelor publice judeţene, a municipiului Bucureşti şi Direcţia generală de administrare a marilor contribuabili, după caz, cu aprobarea directorului executiv. Pentru creanţele bugetelor locale, competenţa de a aproba suspendarea popririi aparţine reprezentantului legal al creditorului local. În cazul creanţelor administrate de organele vamale, cererile de suspendare a executării silite prin poprire sunt soluţionate de către direcţia regională vamală în a cărei rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul şi sunt aprobate de conducătorul acesteia. Pentru creanţele bugetului general consolidat, administrate de alte organe sau instituţii, cererile se aprobă de către conducătorul organului sau al instituţiei respective.

Scanned with OKEN Scanner

143.3. Cererea debitorului de suspendare a executării silite se depune la organul de executare în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al acestuia şi trebuie să cuprindă:

a) datele de identificare a debitorului, respectiv denumirea, domiciliul fiscal, codul de identificare fiscală, precum şi alte date necesare;

b) solicitarea expresă a suspendării popririi conturilor bancare;

c) precizarea băncilor şi a tuturor conturilor bancare deschise la acestea;

d) indicarea expresă a bunurilor mobile/imobile libere de orice sarcini, aflate în proprietatea debitorului, în vederea sechestrării acestora, precum şi orice alte garanţii constituite în formele prevăzute la art. 123 din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 127 în urma ultimei republicări – n.r.)*, potrivit legii, de debitor sau de terţe persoane în favoarea debitorului, după caz;

e) motivele invocate în susţinerea cererii.

143.4. Cererea va fi însoţită de următoarele documente:

a) copii legalizate de pe actele care atestă dreptul de proprietate asupra bunurilor mobile şi imobile oferite de debitor drept garanţie în vederea sechestrării;

b) dovada, în original, că bunurile oferite drept garanţie nu sunt grevate de sarcini, emisă în condiţiile legii;

c) când este cazul, alte documente care atestă constituirea altor garanţii legale de către debitor sau terţe persoane. În cazul în care garanţiile sunt constituite, potrivit legii, de terţe persoane, acestea trebuie să facă dovada că nu au obligaţii fiscale restante;

d) situaţia privind soldurile conturilor de disponibil şi/sau de depozit în lei şi în valută la data depunerii cererii;

e) copie certificată de pe ultima balanţă de verificare lunară;

f) situaţia analitică a creanţelor debitorului;

g) orice alte documente şi date considerate utile pentru soluţionarea cererii;

h) declaraţie pe propria răspundere privind cota de participare a debitorului la capitalul social al altor societăţi comerciale, capitalul social subscris şi cel vărsat.

143.5. Cererea debitorului şi documentele anexate se vor transmite de către organele de executare competente să aplice

Scanned with OKEN Scanner

procedura de executare silită organelor competente să dispună suspendarea potrivit pct. 143.2, însoţite şi de următoarele documente:

a) copii certificate de pe actele de executare silită a debitorului;

b) referatul motivat, întocmit de organul de executare competent să aplice procedura de executare silită prin poprire, împreună cu propunerile acestuia.

143.6. În baza cererii şi a documentelor prezentate în susţinerea acesteia, organele competente să dispună suspendarea executării silite prin poprire asupra conturilor bancare pot dispune această măsură în condiţiile pct. 143.2, comunicând totodată, în scris, atât debitorului, organului de executare competent, cât şi băncilor la care debitorul îşi are deschise conturile bancare care fac obiectul suspendării popririi, proporţia în care sumele indisponibilizate sunt supuse măsurii de suspendare a popririi şi termenul de valabilitate a măsurii aprobate.

De la data primirii comunicării băncile vor duce la îndeplinire măsura de suspendare a popririi, reluând procedura de executare silită prin poprire după expirarea perioadei de suspendare.

Cu 10 zile înainte de expirarea termenului de aplicare a suspendării, organul de executare competent va comunica băncii reluarea procedurii de executare silită prin poprire în situaţia în care creanţele fiscale nu au fost stinse în întregime prin modalităţile prevăzute de lege.

Secţiunea a 2-a. Executarea silită prin poprire

Art. 149. Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor. (1) Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri şi disponibilităţi băneşti în lei şi în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deţinute şi/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terţe persoane sau pe care aceştia le vor datora şi/sau deţine în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile sau finanţări primite de la instituţii sau organizaţii internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silite prin poprire, în cazul în

Scanned with OKEN Scanner

care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silite.

(3) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri şi disponibilităţi în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimţământul titularului de cont, la cursul de schimb afişat de acestea pentru ziua respectivă.

(4) Sumele ce reprezintă venituri băneşti ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum şi ajutoarele sau indemnizaţiile cu destinaţie specială sunt supuse urmăririi numai în condiţiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înfiinţează de către organul de executare printr-o adresă care va fi trimisă prin scrisoare recomandată, cu dovada de primire, terţului poprit, împreună cu o copie certificată de pe titlul executoriu. Totodată va fi înştiinţat şi debitorul despre înfiinţarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înfiinţată anterior, ca măsură asigurătorie, devine executorie prin comunicarea copiei certificate de pe titlul executoriu, făcută terţului poprit, şi înştiinţarea despre aceasta a debitorului.

(8) Poprirea se consideră înfiinţată din momentul primirii adresei de înfiinţare de către terţul poprit. În acest sens, terţul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât şi ora primirii adresei de înfiinţare a popririi.

(9) După înfiinţarea popririi, terţul poprit este obligat:

a) să plătească, de îndată sau după data la care creanţa devine exigibilă, organului fiscal, suma reţinută şi cuvenită, în contul indicat de organul de executare;

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înştiinţând despre aceasta organul de executare.

(10) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulţi creditori, terţul poprit îi va anunţa în scris despre aceasta pe creditori şi va proceda la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferinţă prevăzute la art. 170.

(11) Pentru stingerea creanţelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmăriţi prin poprire asupra sumelor din conturile bancare,

Scanned with OKEN Scanner

prevederile alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, odată cu comunicarea somației și a titlului executoriu, făcută debitorului potrivit art. 44, o copie certificată de pe acest titlu va fi comunicată băncii la care se află deschis contul debitorului. Despre această măsură va fi înștiințat și debitorul.

(12) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (11), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate. Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, băncile nu vor proceda la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu vor accepta alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția sumelor necesare plății drepturilor salariale.

(13) Încălcarea prevederilor alin. (9), (10), (12) și (15) atrage nulitatea oricărei plăți și răspunderea solidară a terțului poprit cu debitorul, în limita sumelor sustrase indisponibilizării. Prevederile art. 28 se aplică în mod corespunzător.

(14) Dacă debitorul face plata în termenul prevăzut în somație, organul de executare va înștiința de îndată în scris băncile pentru sistarea totală sau parțială a indisponibilizării conturilor și reținerilor. În caz contrar banca este obligată să procedeze conform dispozițiilor alin. (12).

(15) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, băncile vor urmări executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(16) Dispozițiile alin. (10) se aplică în mod corespunzător.

Norme metodologice:

144.1. Când debitorii dețin titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale urmăribile, organul de executare poate proceda la aplicarea măsurilor de executare silită prin poprirea veniturilor rezultate din acestea. În acest caz terțul poprit este societatea comercială și/sau autoritatea publică emitentă și/sau intermediară a titlurilor de valoare respective.

Scanned with OKEN Scanner

144.2. Dacă debitorul are conturi deschise la mai multe bănci sau urmează să încaseze venituri rezultate din titluri de valoare ori alte bunuri mobile necorporale de la terţe persoane juridice pentru realizarea creanţei fiscale, în măsura în care este necesar, executarea silită prin poprire se poate întinde concomitent asupra mai multor conturi bancare ori asupra mai multor terţi popriţi.

144.3. Adresa de înfiinţare a popririi va cuprinde:

a) denumirea şi sediul organului de executare;

b) numărul şi data emiterii;

c) denumirea şi sediul sau numele, prenumele şi domiciliul terţului poprit;

d) temeiul legal al executării silite prin poprire;

e) datele de identificare a debitorului;

f) numărul şi data titlului executoriu, precum şi organul emitent;

g) natura creanţei fiscale;

h) cuantumul creanţei fiscale pentru care s-a înfiinţat poprirea, când acesta este mai mic decât cel evidenţiat în titlul executoriu, ca urmare a stingerii parţiale a debitului; i) contul în care urmează a se vira suma reţinută;

j) semnătura şi ştampila organului de executare.

144.4. Salariile şi alte venituri periodice realizate din muncă, pensiile, precum şi alte sume ce se plătesc periodic şi sunt destinate asigurării mijloacelor de existenţă ale debitorului sunt urmăribile în condiţiile prevăzute de art. 409 din Codul de procedură civilă.

144.5. În cazul în care debitorul îşi schimbă locul de muncă sau este pensionat, continuarea urmăririi prin poprire are loc potrivit art. 455 din Codul de procedură civilă.

Art. 150. Executarea silită a terţului poprit. (1) Dacă terţul poprit înştiinţează organul de executare că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, precum şi în cazul în care se invocă alte neregularităţi privind înfiinţarea popririi, instanţa judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terţului poprit, la cererea organului de executare ori a altei părţi interesate, pe baza probelor administrate, va pronunţa menţinerea sau desfiinţarea popririi.

(2) Judecata se face de urgenţă şi cu precădere.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Pe baza hotărârii de menţinere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare poate începe executarea silită a terţului poprit, în condiţiile prezentului cod.

Secţiunea a 3-a. Executarea silită a bunurilor mobile

Art. 151. Executarea silită a bunurilor mobile. (1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepţiile prevăzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoană fizică nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieţii şi muncii debitorului, precum şi familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor şi la formarea profesională, precum şi cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupaţii cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfăşurării activităţii agricole, cum sunt uneltele, seminţele, îngrăşămintele, furajele şi animalele de producţie şi de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului şi familiei sale, precum şi obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de acelaşi fel;

c) alimentele necesare debitorului şi familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului şi familiei sale pentru încălzit şi pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziţii legale.

(3) Bunurile debitorului persoană fizică necesare desfăşurării activităţii de comerţ nu sunt exceptate de la executare silită.

(4) Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea şi valorificarea acestora, chiar dacă acestea se află la un terţ. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal.

(5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca măsură asigurătorie nu este necesară o nouă sechestrare.

Scanned with OKEN Scanner

(6) Executorul fiscal, la începerea executării silite, este obligat să verifice dacă bunurile prevăzute la alin. (5) se găsesc la locul aplicării sechestrului şi dacă nu au fost substituite sau degradate, precum şi să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanţei.

(7) Bunurile nu vor fi sechestrate dacă prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cheltuielile executării silite.

(8) Prin sechestrul înfiinţat asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândeşte un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alţi creditori aceleaşi drepturi ca şi dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.

(9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestru, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicţii atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpă.

(10) Actele de dispoziţie care ar interveni ulterior indisponibilizării prevăzute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolută.

(11) În cazurile în care nu au fost luate măsuri asigurătorii pentru realizarea integrală a creanţei fiscale şi la începerea executării silite se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituire sau sustragere de la urmărire a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicată o dată cu comunicarea somaţiei.

Norme metodologice

146.1. În cazul bunurilor care au un regim special de circulaţie, organele de executare vor sesiza de îndată organele competente potrivit dispoziţiilor art. 371^3 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Art. 152. Procesul-verbal de sechestru. (1) Procesul-verbal de sechestru va cuprinde:

a) denumirea organului de executare, indicarea locului, a datei şi a orei când s-a făcut sechestrul;

b) numele şi prenumele executorului fiscal care aplică sechestrul, numărul legitimaţiei şi al delegaţiei;

Scanned with OKEN Scanner

c) numărul dosarului de executare, data şi numărul de înregistrare a somaţiei, precum şi titlul executoriu în baza căruia se face executarea silită;

d) temeiul legal în baza căruia se face executarea silită;

e) sumele datorate pentru a căror executare silită se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând majorări de întârziere, menţionându-se şi cota acestora, precum şi actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligaţia de plată;

f) numele, prenumele şi domiciliul debitorului persoană fizică ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore ce locuieşte împreună cu debitorul sau denumirea şi sediul debitorului, numele, prenumele şi domiciliul altor persoane majore care au fost de faţă la aplicarea sechestrului, precum şi alte elemente de identificare a acestor persoane;

g) descrierea bunurilor mobile sechestrate şi indicarea valorii estimative a fiecăruia, după aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea şi individualizarea acestora, menţionându-se starea de uzură şi eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum şi dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se află, sau de administrare ori conservare a acestora, după caz;

h) menţiunea că evaluarea se va face înaintea începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesită cunoştinţe de specialitate;

i) menţiunea făcută de debitor privind existenţa sau inexistenţa unui drept de gaj, ipotecă ori privilegiu, după caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;

j) numele, prenumele şi adresa persoanei căreia i s-au lăsat bunurile, precum şi locul de depozitare a acestora, după caz;

k) eventualele obiecţii făcute de persoanele de faţă la aplicarea sechestrului;

l) menţiunea că, în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestru debitorul nu plăteşte obligaţiile fiscale, se va trece la valorificarea bunurilor sechestrate;

m) semnătura executorului fiscal care a aplicat sechestrul şi a tuturor persoanelor care au fost de faţă la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul fiscal va menţiona această împrejurare.

Scanned with OKEN Scanner

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestru se predă debitorului sub semnătură sau i se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum şi, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu menţiunea de primire a bunurilor în păstrare.

(3) În vederea valorificării organul de executare este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menţionat în procesul-verbal de sechestru, precum şi dacă nu au fost substituite sau degradate.

(4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt suficiente pentru realizarea creanţei fiscale, organul de executare va face investigaţiile necesare pentru identificarea şi urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menţionat în procesul-verbal de sechestru sau dacă au fost substituite sau degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigaţiilor efectuate conform alin. (4) se va încheia procesul-verbal de sechestru.

(6) Dacă se sechestrează şi bunuri gajate pentru garantarea creanţelor altor creditori, organul de executare le va trimite şi acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestru.

(7) Executorul fiscal care constată că bunurile fac obiectul unui sechestru anterior va consemna aceasta în procesul-verbal, la care va anexa o copie de pe procesele-verbale de sechestru respective. Prin acelaşi proces-verbal executorul fiscal va declara sechestrate, când este necesar, şi alte bunuri pe care le va identifica.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestru încheiate anterior se consideră sechestrate şi în cadrul noii executări silite.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârşit fapte care pot constitui infracţiuni va consemna aceasta în procesul-verbal de sechestru şi va sesiza de îndată organele de urmărire penală competente.

Art. 153. Custodele. (1) Bunurile mobile sechestrate vor putea fi lăsate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare sau de executorul fiscal, după caz, ori vor fi ridicate şi depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt lăsate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii şi când

Scanned with OKEN Scanner

se constată că există pericol de substituire ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, cel târziu a doua zi lucrătoare, la unitățile specializate.

(3) Cel care primește bunurile în custodie va semna procesul-verbal de sechestru.

(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare îi va stabili acestuia o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

Secțiunea a 4-a. Executarea silită a bunurilor imobile

Art. 154. Executarea silită a bunurilor imobile. (1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului. În situația în care debitorul deține bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silită se va întinde numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sultei.

(2) Executarea silită imobiliară se întinde de plin drept și asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

(4) Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din săvârșirea de infracțiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestru, dispozițiile art. 151 alin. (9) și (10) și ale art. 152 alin. (1) și (2) fiind aplicabile.

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală.

Scanned with OKEN Scanner

(7) Dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alţi creditori aceleaşi drepturi ca şi dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate organul de executare care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de carte funciară efectuarea inscripţiei ipotecare, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestru.

(9) Biroul de carte funciară va comunica organelor de executare, la cererea acestora, în termen de 10 zile, celelalte drepturi reale şi sarcini care grevează imobilul urmărit, precum şi titularii acestora, care vor fi înştiinţaţi de către organul de executare şi chemaţi la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil şi distribuirea preţului.

(10) Creditorii debitorului, alţii decât titularii drepturilor menţionate la alin. (9), sunt obligaţi ca, în termen de 30 de zile de la înscrierea procesului-verbal de sechestru al bunului imobil în evidenţele de publicitate imobiliară, să comunice în scris organului de executare titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.

Norme metodologice:

149.1. Dispoziţiile art. 489, 491, 493 şi 496 din Codul de procedură civilă sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 155. Instituirea administratorului-sechestru. (1) La instituirea sechestrului şi în tot cursul executării silite, organul de executare poate numi un administrator-sechestru, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arendei şi a altor venituri obţinute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

(2) Administrator-sechestru poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

(3) Administratorul-sechestru va consemna veniturile încasate potrivit alin. (1) la unităţile abilitate şi va depune recipisa la organul de executare.

(4) Când administrator-sechestru este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare îi va fixa o remuneraţie ţinând seama de activitatea depusă.

Scanned with OKEN Scanner

Norme metodologice:

150.1. Ori de câte ori este necesar, administratorul sechestru este obligat să prezinte organului de executare situaţia veniturilor şi a cheltuielilor făcute cu administrarea bunului imobil sechestrat.

150.2. Atribuţiile administratorului-sechestru sunt cele stabilite prin art. 501, 502 şi 600 din Codul de procedură civilă.

Art. 156. Suspendarea executării silite a bunurilor imobile. (1) După primirea procesului-verbal de sechestru, debitorul poate solicita organului de executare, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanţelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice organul de executare poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică căruia i s-a aprobat suspendarea conform prevederilor alin. (2) se sustrage ulterior de la executare silită sau îşi provoacă insolvabilitatea, se vor aplica în mod corespunzător prevederile art. 27.

Secţiunea a 5-a. Executarea silită a altor bunuri

Art. 157. Executarea silită a fructelor neculese şi a recoltelor prinse de rădăcini. (1) Executarea silită a fructelor neculese şi a recoltelor prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor şi a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare va hotărî, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor aşa cum sunt prinse de rădăcini sau după ce vor fi culese.

Art. 158. Executarea silită a unui ansamblu de bunuri. (1) Bunurile mobile şi/sau imobile, proprietate a debitorului, pot fi valorificate

Scanned with OKEN Scanner

individual şi/sau în ansamblu dacă organul de executare apreciază că astfel acestea pot fi vândute în condiţii mai avantajoase.

(2) Organul de executare îşi poate schimba opţiunea în orice fază a executării, cu reluarea procedurii.

(3) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la alin. (1) organul de executare va proceda la sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Prevederile secţiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile şi ale secţiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum şi ale art. 165 privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

Secţiunea a 6-a. Valorificarea bunurilor

Art. 159. Valorificarea bunurilor sechestrate. (1) În cazul în care creanţa fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestru, se va proceda, fără efectuarea altei formalităţi, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepţia situaţiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desfiinţarea sechestrului, suspendarea sau amânarea executării silite.

(2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ţinând seama atât de interesul legitim şi imediat al creditorului, cât şi de drepturile şi obligaţiile debitorului urmărit, organul de executare va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalităţile prevăzute de dispoziţiile legale în vigoare şi care, faţă de datele concrete ale cauzei, se dovedeşte a fi mai eficientă.

(3) În sensul alin. (2) organul de executare competent va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate prin:

a) înţelegerea părţilor;

b) vânzare în regim de consignaţie a bunurilor mobile;

c) vânzare directă;

d) vânzare la licitaţie;

e) alte modalităţi admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitaţii, agenţii imobiliare sau societăţi de brokeraj, după caz.

(4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vândute în regim de urgenţă.

Scanned with OKEN Scanner

(5) Dacă din cauza unei contestații sau a unei învoieli între părți data, locul sau ora vânzării directe sau la licitație a fost schimbată de organul de executare, se vor face alte publicații și anunțuri, potrivit art. 162.

(6) Vânzarea bunurilor sechestrate se face numai către persoane fizice sau juridice care nu au obligații fiscale restante.

(7) În sensul alin. (6), în categoria obligațiilor fiscale restante nu se cuprind obligațiile fiscale pentru care s-au acordat, potrivit legii, reduceri, amânări sau eșalonări la plată.

Norme metodologice:

154.1. Pentru valorificarea produselor accizabile sunt aplicabile dispozițiile art. 137 alin. (2) *[devenit art.142 alin. (2) în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală.

154.2. În cazul vânzării în regim de consignație, organul de executare va preda bunurile mobile sechestrate unității care se ocupă cu vânzarea în regim de consignație. Predarea se face pe baza unui proces-verbal de predare-primire, întocmit în două exemplare, din care fiecare parte ia câte un exemplar.

154.3. Procesul-verbal de predare-primire va cuprinde în mod obligatoriu următoarele date: a) numele și prenumele persoanelor între care are loc predarea-primirea bunurilor mobile;

b) datele de identificare a persoanelor între care are loc predarea-primirea;

c) denumirea fiecărui bun mobil, cu descrierea caracteristicilor sale;

d) valoarea fiecărui bun mobil;

e) data și locul predării-primirii bunurilor mobile;

f) semnătura executorului fiscal și a reprezentantului unității de vânzare în regim de consignație.

154.4. Dacă în perioada de expunere spre vânzare debitorul achită suma datorată, organul de executare va comunica de îndată unității de vânzare în regim de consignație să înceteze vânzarea bunurilor. Bunurile mobile nevândute vor fi ridicate de către executorul fiscal pe bază de proces-verbal de predare-primire.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 160. Valorificarea bunurilor potrivit înţelegerii părţilor. (1) Valorificarea bunurilor potrivit înţelegerii părţilor se realizează de debitorul însuşi, cu acordul organului de executare, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanţei fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare propunerile ce i s-au făcut şi nivelul de acoperire a creanţelor fiscale, indicând numele şi adresa potenţialului cumpărător, precum şi termenul în care acesta din urmă va achita preţul propus.

(2) Preţul propus de cumpărător şi acceptat de organul de executare nu poate fi mai mic decât preţul de evaluare.

(3) Organul de executare, după analiza propunerilor prevăzute la alin. (1), va comunica aprobarea indicând termenul şi contul bugetar în care preţul bunului va fi virat de cumpărător.

(4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 151 alin. (9) şi (10) se ridică după creditarea contului bugetar menţionat la alin. (3).

Art. 161. Valorificarea bunurilor prin vânzare directă. (1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:

a) pentru bunurile prevăzute la art. 159 alin. (4);

b) înaintea începerii procedurii de valorificare prin licitaţie, dacă se recuperează integral creanţa fiscală;

c) după finalizarea unei licitaţii, dacă bunul/bunurile sechestrate nu au fost vândute şi se oferă cel puţin preţul de evaluare.

(2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.

(3) În cazul în care organul de executare înregistrează în condiţiile prevăzute la alin. (1) mai multe cereri, va vinde bunul persoanei care oferă cel mai mare preţ faţă de preţul de evaluare.

Norme metodologice:

156.1. Pentru valorificarea bunurilor prin vânzare directă către cumpărători, organul de executare va face anunţul privind vânzarea, prevederile art. 157 alin. (1), (2), (3) şi (4) din Codul de procedură fiscală aplicându-se în mod corespunzător. *[dispoziţiile*

Scanned with OKEN Scanner

art. 157 alin. (1), (2), (3) şi (4) se regăsesc în prezent la art. 162 a ultimei republicări a codului - n.r.].

156.2. Vânzarea directă a bunurilor se face chiar dacă se prezintă un singur cumpărător.

156.3. La vânzarea directă, organul de executare va întocmi un proces-verbal, care constituie titlu de proprietate şi care cuprinde pe lângă elementele prevăzute la art. 42 alin. (2) *[devenit art.43 alin. (2) în urma ultimei republicări- n.r.]* din Codul de procedură fiscală şi următoarele:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) titlul executoriu în temeiul căruia se face executarea silită;

c) numele şi domiciliul sau, după caz, denumirea şi sediul cumpărătorului;

d) codul de identificare fiscală a debitorului şi al cumpărătorului;

e) preţul la care s-a vândut bunul şi taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;

f) datele de identificare a bunului;

g) menţiunea că acest document constituie titlu de proprietate şi că poate fi înscris în cartea funciară;

h) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

156.4. Cumpărătorul va efectua plata preţului convenit în contul bugetar indicat de organul de executare, în termenul prevăzut de art. 159 alin. (1) *(devenit art.164 alin. (1) în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală. Un exemplar al procesului-verbal se eliberează cumpărătorului a doua zi după creditarea contului indicat de organul de executare.

Art. 162. Vânzarea bunurilor la licitaţie. (1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitaţie organul de executare este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puţin 10 zile înainte de data fixată pentru desfăşurarea licitaţiei.

(2) Publicitatea vânzării se realizează prin afişarea anunţului privind vânzarea la sediul organului de executare, al primăriei în a cărei rază teritorială se află bunurile sechestrate, la sediul şi domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se află bunurile

Scanned with OKEN Scanner

sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, şi prin anunţuri într-un cotidian naţional de largă circulaţie, într-un cotidian local, în pagina de internet sau, după caz, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, precum şi prin alte modalităţi prevăzute de lege.

(3) Despre data, ora şi locul licitaţiei vor fi înştiinţaţi şi debitorul, custodele, administratorul-sechestru, precum şi titularii drepturilor reale şi ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.

(4) Anunţul privind vânzarea cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis;

c) numele şi semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, şi ştampila organului fiscal emitent;

d) numărul dosarului de executare silită;

e) bunurile care se oferă spre vânzare şi descrierea lor sumară;

f) preţul de evaluare ori preţul de pornire a licitaţiei, în cazul vânzării la licitaţie, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;

g) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale şi a privilegiilor care grevează bunurile;

h) data, ora şi locul vânzării;

i) invitaţia, pentru toţi cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înştiinţeze despre aceasta organul de executare înainte de data stabilită pentru vânzare;

j) invitaţia către toţi cei interesaţi în cumpărarea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop şi până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;

k) menţiunea că ofertanţii sunt obligaţi să depună, în cazul vânzării prin licitaţie, până la termenul prevăzut la alin. (7), o taxă de participare ori o scrisoare de garanţie bancară reprezentând 10% din preţul de pornire a licitaţiei;

l) menţiunea că toţi cei interesaţi în cumpărarea bunurilor trebuie să prezinte dovada emisă de organele fiscale că nu au obligaţii fiscale restante;

m) data afişării publicaţiei de vânzare.

(5) Licitaţia se ţine la locul unde se află bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare, după caz.

(6) Debitorul este obligat să permită ţinerea licitaţiei în spaţiile pe care le deţine, dacă sunt adecvate acestui scop.

Scanned with OKEN Scanner

(7) Pentru participarea la licitație ofertanții depun, cu cel puțin o zi înainte de data licitației, următoarele documente:

a) oferta de cumpărare;

b) dovada plății taxei de participare sau a constituirii garanției sub forma scrisorii de garanție bancară, potrivit alin. (11) ori (12);

c) împuternicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;

d) pentru persoanele juridice de naționalitate română, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerțului;

e) pentru persoanele juridice străine, actul de înmatriculare tradus în limba română;

f) pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;

g) pentru persoanele fizice străine, copie de pe pașaport;

h) dovada, emisă de organele fiscale, că nu are obligații fiscale restante față de acestea.

(8) Prețul de pornire a licitației este prețul de evaluare pentru prima licitație, diminuat cu 25% pentru a doua licitație și cu 50% pentru a treia licitație.

(9) Licitația începe de la cel mai mare preț din ofertele de cumpărare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la alin. (8), iar în caz contrar va începe de la acest din urmă preț.

(10) Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare preț, dar nu mai puțin decât prețul de pornire. În cazul prezentării unui singur ofertant la licitație, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

(11) Taxa de participare reprezintă 10% din prețul de pornire a licitației și se plătește în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, organul fiscal va restitui taxa de participare participanților care au depus oferte de cumpărare și care nu au fost declarați adjudecatari, iar în cazul adjudecării taxa se reține în contul prețului. Taxa de participare nu se restituie ofertanților care nu s-au prezentat la licitație, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum și adjudecatarului care nu a plătit prețul. Taxa de participare care nu se restituie se face venit la bugetul de stat, cu excepția cazului în care executarea silită este organizată de organele fiscale prevăzute la art. 35, caz în care taxa de participare se face venit la bugetele locale.

Scanned with OKEN Scanner

(12) Pentru participarea la licitaţie, ofertanţii pot constitui şi garanţii, în condiţiile legii, sub forma scrisorii de garanţie bancară.

(13) Scrisoarea de garanţie bancară, constituită în condiţiile alin. (12) se valorifică de organul de executare în cazul în care ofertantul este declarat adjudecatar şi/sau în situaţiile prevăzute la alin. (11) teza a treia.

Norme metodologice:

157.1. În ziua ţinerii licitaţiei pentru vânzarea bunurilor, executorul fiscal va merge la locul unde se află bunurile, va ridica, dacă este cazul, sigiliul şi va primi de la custode ori de la administratorul-sechestru, după caz, bunurile, verificând starea şi numărul acestora conform procesului-verbal de sechestru.

157.2. Ofertele de cumpărare pot fi depuse direct sau transmise prin poştă. Nu se admit oferte telefonice, telegrafice, transmise prin telex sau telefax.

157.3. Persoanele înscrise la licitaţie se pot prezenta şi prin mandatari care trebuie să îşi justifice calitatea prin procură specială autentică. Debitorul nu va putea licita nici personal, nici prin persoană interpusă.

157.4. În cazul plăţii taxei de participare la licitaţie prin decontare bancară sau prin mandat poştal, executorul fiscal va verifica, la data ţinerii licitaţiei, creditarea contului curent general al Trezoreriei Statului indicat de organul de executare pentru virarea acesteia.

157.5. În situaţia în care plata taxei de participare la licitaţie se efectuează în numerar, dovada plăţii acesteia o constituie documentul eliberat de unitatea teritorială a Trezoreriei Statului.

Art. 163. Comisia de licitaţie. (1) Vânzarea la licitaţie a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un preşedinte.

(2) Comisia de licitaţie este constituită din 3 persoane desemnate de organul de conducere al creditorului bugetar.

(3) Comisia de licitaţie verifică şi analizează documentele de participare şi afişează la locul licitaţiei, cu cel puţin o oră înaintea începerii acesteia, lista cuprinzând ofertanţii care au depus documentaţia completă de participare.

Scanned with OKEN Scanner

(4) Ofertanţii se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care preşedintele comisiei anunţă obiectul licitaţiei, precum şi modul de desfăşurare a acesteia.

(5) La termenele fixate pentru ţinerea licitaţiei executorul fiscal va da citire mai întâi anunţului de vânzare şi apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 162 alin. (7).

(6) Dacă la prima licitaţie nu s-au prezentat ofertanţi sau nu s-a obţinut cel puţin preţul de pornire a licitaţiei conform art. 162 alin. (8), organul de executare va fixa un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ţinerii celei de-a doua licitaţii.

(7) În cazul în care nu s-a obţinut preţul de pornire nici la a doua licitaţie ori nu s-au prezentat ofertanţi, organul de executare va fixa un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ţinerii celei de-a treia licitaţii.

(8) La a treia licitaţie creditorii urmăritori sau intervenienţi nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preţ mai mic de 50% din preţul de evaluare.

(9) Pentru fiecare termen de licitaţie se va face o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor art. 162.

(10) După licitarea fiecărui bun se va întocmi un proces-verbal privind desfăşurarea şi rezultatul licitaţiei.

(11) În procesul-verbal prevăzut la alin. (10) se vor menţiona, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), şi următoarele: numele şi prenumele sau denumirea cumpărătorului, precum şi domiciliul fiscal al acestuia; numărul dosarului de executare silită; indicarea bunurilor adjudecate, a preţului la care bunul a fost adjudecat şi a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toţi cei care au participat la licitaţie şi sumele oferite de fiecare participant, precum şi, dacă este cazul, menţionarea situaţiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

Art. 164. Adjudecarea. (1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să plătească preţul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.

(2) Dacă adjudecatarul nu plăteşte preţul, licitaţia se va relua în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatarul este obligat să

Scanned with OKEN Scanner

plătească cheltuielile prilejuite de noua licitaţie şi, în cazul în care preţul obţinut la noua licitaţie este mai mic, diferenţa de preţ. Adjudecatarul va putea să achite preţul oferit iniţial şi să facă dovada achitării acestuia până la termenul prevăzut la art. 162 alin. (7), caz în care va fi obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitaţie.

(3) Cu sumele încasate din eventuala diferenţă de preţ, percepute în temeiul alin. (2), se vor stinge creanţele fiscale înscrise în titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită.

(4) Dacă la următoarea licitaţie bunul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.

(5) Termenul prevăzut la alin. (1) se aplică şi în cazul valorificării conform înţelegerii părţilor sau prin vânzare directă.

Art. 165. Plata în rate. (1) În cazul vânzării la licitaţie a bunurilor imobile cumpărătorii pot solicita plata preţului în rate, în cel mult 12 rate lunare, cu un avans de minimum 50% din preţul de adjudecare a bunului imobil şi cu plata unei majorări de întârziere stabilite conform prezentului cod. Organul de executare va stabili condiţiile şi termenele de plată a preţului în rate.

(2) Cumpărătorul nu va putea înstrăina bunul imobil decât după plata preţului în întregime şi a majorării de întârziere stabilite.

(3) În cazul neplăţii avansului prevăzut la alin. (1), dispoziţiile art. 164 se aplică în mod corespunzător.

(4) Suma reprezentând majorarea de întârziere nu stinge creanţele fiscale pentru care s-a început executarea silită şi constituie venit al bugetului corespunzător creanţei principale.

Art. 166. Procesul-verbal de adjudecare. (1) În cazul vânzării bunurilor imobile, organul de executare va încheia procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a preţului sau a avansului prevăzut la art. 165 alin. (1), dacă bunul a fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Un exemplar al procesului-verbal de adjudecare a bunului imobil va fi trimis, în cazul vânzării cu plata în rate, biroului de carte funciară pentru a înscrie interdicţia de înstrăinare şi grevare a bunului până la plata integrală a

Scanned with OKEN Scanner

prețului și a majorării de întârziere stabilite pentru imobilul transmis, pe baza căruia se face înscrierea în cartea funciară.

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (1) va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele mențiuni:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) numărul și data procesului-verbal de desfășurare a licitației;

c) numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul cumpărătorului;

d) codul de identificare fiscală a debitorului și cumpărătorului;

e) prețul la care s-a adjudecat bunul și taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;

f) modalitatea de plată a diferenței de preț în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;

g) datele de identificare a bunului;

h) mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară;

i) mențiunea că pentru creditor procesul-verbal de adjudecare constituie documentul pe baza căruia se emite titlu executoriu împotriva cumpărătorului care nu plătește diferența de preț, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata prețului în rate;

j) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(3) În cazul în care cumpărătorul căruia i s-a încuviințat plata prețului în rate nu plătește restul de preț în condițiile și la termenele stabilite, el va putea fi executat silit pentru plata sumei datorate în temeiul titlului executoriu emis de organul de executare competent pe baza procesului-verbal de adjudecare.

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata prețului, executorul fiscal întocmește în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.

(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (4) va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepția lit. f), h) și i), precum și mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate. Câte un exemplar al procesului-verbal de adjudecare se va transmite organului de executare coordonator și cumpărătorului.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 167. Reluarea procedurii de valorificare. (1) Dacă bunurile supuse executării silite nu au putut fi valorificate prin modalităţile prevăzute la art. 159, acestea vor fi restituite debitorului cu menţinerea măsurii de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripţie. În cadrul acestui termen organul de executare poate relua oricând procedura de valorificare şi va putea, după caz, să ia măsura numirii, menţinerii ori schimbării administratorului-sechestru ori custodelui.

(2) În cazul bunurilor sechestrate ce nu au putut fi valorificate nici la a treia licitaţie, cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripţie, dacă organul de executare consideră că nu se impune o nouă evaluare, preţul de pornire a licitaţiei nu poate fi mai mic decât 50% din preţul de evaluare a bunurilor.

(3) În cazul în care debitorii cărora urma să li se restituie bunuri potrivit alin. (1) nu se mai află la domiciliul fiscal declarat şi, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificaţi, organul fiscal va proceda la înştiinţarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit art. 44 alin. (3), că bunul în cauză este păstrat la dispoziţia proprietarului până la împlinirea termenului de prescripţie, după care va fi valorificat potrivit dispoziţiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(4) Cele arătate la alin. (3) vor fi consemnate într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(5) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (4) în condiţiile legii se va sesiza instanţa judecătorească competentă cu acţiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

Notă: A se vedea *infra*, dispoziţiile art. 175.

Capitolul IX. Cheltuieli

Art. 168. Cheltuieli de executare silită. (1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silită sunt în sarcina debitorului.

(2) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabileşte de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod, care are la bază documente privind cheltuielile efectuate.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Cheltuielile de executare silită a creanţelor fiscale se avansează de organele de executare, din bugetul acestora.

(4) Cheltuielile de executare silită care nu au la bază documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silite nu sunt în sarcina debitorului urmărit.

(5) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepţia sumelor reprezentând cheltuieli de executare silită a creanţelor fiscale administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

Norme metodologice:

164.1. Cheltuielile de executare silită a creanţelor fiscale reprezintă totalitatea cheltuielilor necesare efectuării procedurii de executare silită, reprezentând plăţi ale unor servicii, cum ar fi:

a) sumele reprezentând cheltuieli pentru comunicarea somaţiei şi a celorlalte acte procedurale;

b) sumele reprezentând cheltuieli de evaluare a bunurilor supuse executării;

c) sumele reprezentând alte cheltuieli privind sechestrarea, ridicarea, manipularea, transportul, depozitarea, conservarea, precum şi culegerea fructelor etc., după caz;

d) sumele reprezentând cheltuieli efectuate pentru administrarea bunurilor imobile;

e) remuneraţia custodelui sau a administratorului sechestru;

f) sumele reprezentând cheltuieli efectuate cu organizarea licitaţiei;

g) alte cheltuieli necesare îndeplinirii procedurii de executare silită a creanţelor fiscale.

Capitolul X. Eliberarea şi distribuirea sumelor realizate prin executare silită

Art. 169. Sumele realizate din executare silită. (1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silită reprezintă totalitatea sumelor

Scanned with OKEN Scanner

încasate după comunicarea somației prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.

(2) Creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu se sting cu sumele realizate conform alin. (1), în ordinea vechimii, mai întâi creanța principală și apoi accesoriile acesteia.

(3) Dacă suma ce reprezintă atât creanța fiscală, cât și cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența se va proceda la compensare, potrivit art. 116, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.

(4) Despre sumele de restituit debitorul va fi înștiințat de îndată.

Norme metodologice:

> **165.1.** Potrivit titlului VI din Codul fiscal, taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor valorificate se stabilește și se achită în condițiile prevăzute de Codul fiscal cu privire la taxa pe valoarea adăugată.

Art. 170. Ordinea de distribuire. (1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus și alți creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 136 vor proceda la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie;

b) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite șomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății;

c) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

Scanned with OKEN Scanner

d) creanţele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuţii şi din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului Trezoreriei Statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale şi bugetelor fondurilor speciale;

e) creanţele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

f) creanţele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietăţii publice prin fapte ilicite;

g) creanţele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum şi din chirii sau arenzi;

h) creanţele reprezentând amenzi cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

i) alte creanţe.

(2) Pentru plata creanţelor care au aceeaşi ordine de preferinţă, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori proporţional cu creanţa fiecăruia.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 9/2004 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1926/2004 (M. Of. nr. 1273 din 30 decembrie 2004), pct. 2 – referitor la art. 166 alin. (1) lit. b) C. proc. fiscală, republicat *[devenit art. 170 alin. (1) lit. b) în urma ultimei republicări – n.r.]:*

„Prin alte datorii asimilate salariilor în sensul art. 166 alin. (1) lit. b) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se înţelege şi creanţele reprezentând plăţi compensatorii acordate în baza contractului colectiv de muncă, încheiat în condiţiile legii.

În acest sens, organele fiscale vor distribui sumele reprezentând plăţi compensatorii numai dacă stabilirea drepturilor reprezentând plăţi compensatorii s-a făcut cu respectarea reglementărilor legale în vigoare."

Art. 171. Reguli privind eliberarea şi distribuirea. (1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii şi care îndeplinesc condiţia de publicitate sau posesie a bunului mobil au prioritate, în condiţiile prevăzute la art. 142 alin. (7), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea faţă de alţi creditori care au garanţii reale asupra bunului respectiv.

(2) Accesoriile creanţei principale prevăzute în titlul executoriu vor urma ordinea de preferinţă a creanţei principale.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care organul de executare a luat cunoştinţă în condiţiile art. 152 alin. (6) şi ale art. 154 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanţele lor vor fi plătite înaintea creanţelor prevăzute la art. 170 alin. (1) lit. b). În acest caz, organul de executare este obligat să îi înştiinţeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea preţului.

(4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.

(5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se va face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuirea sumei, cu înştiinţarea părţilor şi a creditorilor care şi-au depus titlurile.

(6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se va consemna de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se va semna de toţi cei îndreptăţiţi.

(7) Cel nemulţumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecţiile sale.

(8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (6) niciun creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

Norme metodologice:

167.1. Când s-a aprobat plata în rate a preţului bunului imobil valorificat, eliberarea sau distribuirea sumelor se va face pentru fiecare plată efectuată.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul XI. Contestaţia la executare silită

Art. 172. Contestaţia la executare silită. (1) Persoanele interesate pot face contestaţie împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum şi în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condiţiile legii.

(2) Dispoziţiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanţă preşedinţială prevăzute de art. 403 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.

(3) Contestaţia poate fi făcută şi împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanţă judecătorească sau de alt organ jurisdicţional şi dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestaţia se introduce la instanţa judecătorească competentă şi se judecă în procedură de urgenţă.

Recurs în interesul legii: Prin Decizia nr. XIV/2007 (M. Of. nr. 733 din 30 octombrie 2007), Secţiile Unite ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie au admis recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în legătură cu interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 172, după ultima republicare – n.r.)*, referitor la competenţa materială şi teritorială de soluţionare a contestaţiei la executarea silită şi a contestaţiei împotriva unui titlu executoriu fiscal şi au stabilit că:
„Judecătoria în circumscripţia căreia se face executarea este competentă să judece contestaţia, atât împotriva executării silite înseşi, a unui act sau măsuri de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condiţiile legii, cât şi împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanţă judecătorească sau de un alt organ jurisdicţional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege."

Art. 173. Termen de contestare. (1) Contestaţia se poate face în termen de 15 zile, sub sancţiunea decăderii, de la data când:

Scanned with OKEN Scanner

a) contestatorul a luat cunoştinţă de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somaţiei sau din altă înştiinţare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silite sau în alt mod;

b) contestatorul a luat cunoştinţă, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoştinţă, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.

(2) Contestaţia prin care o terţă persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

(3) Neintroducerea contestaţiei în termenul prevăzut la alin. (2) nu îl împiedică pe cel de-al treilea să îşi realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

Art. 174. Judecarea contestaţiei. (1) La judecarea contestaţiei instanţa va cita şi organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, îşi are sediul sau domiciliul terţul poprit.

(2) La cererea părţii interesate instanţa poate decide, în cadrul contestaţiei la executare, asupra împărţirii bunurilor pe care debitorul le deţine în proprietate comună cu alte persoane.

(3) Dacă admite contestaţia la executare, instanţa, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseşi, anularea sau lămurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

(4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseşi şi al anulării titlului executoriu, instanţa poate dispune prin aceeaşi hotărâre să i se restituie celui îndreptăţit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor sau din reţinerile prin poprire.

(5) În cazul respingerii contestaţiei contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestaţia a fost exercitată cu rea-credinţă, el va fi obligat şi la plata unei amenzi de la 50 lei (RON) la 1.000 lei (RON).

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul XII. Stingerea creanţelor fiscale prin alte modalităţi

Art. 175. Darea în plată. (1) [1] Creanţele fiscale administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor prin Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, cu excepţia celor cu reţinere la sursă şi a accesoriilor aferente acestora, precum şi creanţele bugetelor locale pot fi stinse, la cererea debitorului, oricând, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unităţii administrativ-teritoriale a bunurilor imobile, inclusiv a celor supuse executării silite.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1), organul fiscal va transmite cererea, însoţită de propunerile sale, comisiei numite prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor sau, după caz, de către unitatea administrativ-teritorială. Cererea va fi însoţită de documentaţia care se stabileşte prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor .

(3) Comisia prevăzută la alin. (2) va analiza cererea numai în condiţiile existenţei unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri şi va hotărî, prin decizie, asupra modului de soluţionare a cererii. În cazul admiterii cererii, comisia va dispune organului fiscal competent încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil şi stingerea creanţelor fiscale. Comisia poate respinge cererea în situaţia în care bunurile imobile oferite nu sunt de uz sau de interes public.

(4) Procesul-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil constituie titlu de proprietate.

(4[1]) [2] În cazul în care operaţiunea de transfer al proprietăţii bunurilor imobile prin dare în plată este taxabilă, cu valoarea stabilită, potrivit legii, plus taxa pe valoarea adăugată, se stinge cu prioritate taxa pe valoarea adăugată aferentă operaţiunii de dare în plată.

(5) Bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform alin. (1) vor fi date în administrare în condiţiile legii. Până la intrarea în vigoare a actului prin care s-a dispus darea în administrare, imobilul se află în custodia instituţiei care a solicitat preluarea în administrare.

---

[1] Alin. (1) al art. 175 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 30 din O.G nr.47/2007.

[2] Alin. (4[1]) al art. 175 a fost introdus prin art. I pct. 15 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(6) La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea publică a statului a bunului imobil încetează măsura de indisponibilizare a acestuia, precum şi calitatea de administrator-sechestru a persoanelor desemnate conform legii, dacă este cazul.

(7) Eventualele cheltuieli de administrare efectuate în perioada cuprinsă între data încheierii procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a statului a bunurilor imobile şi preluarea în administrare prin hotărâre a Guvernului sunt suportate de instituţia publică solicitantă. În cazul în care Guvernul hotărăşte darea în administrare către altă instituţie publică decât cea solicitantă, cheltuielile de administrare se suportă de instituţia publică căreia i-a fost atribuit bunul în administrare.

(8) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform prezentului cod au fost revendicate şi restituite, potrivit legii, terţelor persoane, debitorul va fi obligat la plata sumelor stinse prin această modalitate. Creanţele fiscale renasc la data la care bunurile imobile au fost restituite terţului.

(9) În cazul în care, în interiorul termenului de prescripţie a creanţelor fiscale, comisia prevăzută la alin. (3) ia cunoştinţă despre unele aspecte privind bunurile imobile, necunoscute la data aprobării cererii debitorului, aceasta poate decide, pe baza situaţiei de fapt, revocarea, în tot sau în parte, a deciziei prin care s-a aprobat stingerea unor creanţe fiscale prin trecerea bunurilor imobile în proprietatea publică, dispoziţiile alin. (8) aplicându-se în mod corespunzător.

(10) În situaţiile prevăzute la alin. (8) şi (9), pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea publică şi data la care au renăscut creanţele fiscale, respectiv data revocării deciziei prin care s-a aprobat darea în plată, nu se datorează majorări de întârziere.

Norme metodologice

163.1. Cererea debitorului va fi depusă în scris la organul de executare competent şi va cuprinde în mod obligatoriu date referitoare la:

a) denumirea şi sediul debitorului;

b)codul de identificare fiscală, precum şi alte date de identificare a debitorului;

Scanned with OKEN Scanner

c) structura capitalului social, a asociaților ori a acționariatului, după caz;

d) volumul și natura creanțelor fiscale;

e) bunurile imobile supuse executării silite, pentru care se solicită trecerea în proprietatea publică a statului, denumirea, datele de identificare a acestora, precum și o scurtă descriere;

f) mențiunea cu privire la actele doveditoare ale dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile respective;

g) titlul executoriu în temeiul căruia este urmărit prin executare silită bunul imobil în cauză;

h) mențiunea debitorului că bunurile imobile nu sunt grevate de drepturi reale și de alte sarcini și că nu fac obiectul unor cereri privind retrocedarea proprietății, cu precizarea documentelor doveditoare;

i) valoarea de inventar a bunurilor imobile supuse executării silite, evidențiată în contabilitate, reevalută în conformitate cu reglementările legale în vigoare;

j) acordul expres al debitorului privind prețul de evaluare a bunurilor imobile supuse executării silite, stabilit potrivit art. 142 din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 147 în urma ultimei republicări- n.r.);*

k) acceptul debitorului cu privire la compensarea diferenței, potrivit legii, în cazul în care valoarea bunului imobil este mai mare decât creanța fiscală pentru care s-a pornit executarea silită;

l) semnătura reprezentantului legal al debitorului persoană juridică, precum și ștampila acestuia.

163.2. La cerere se anexează:

a) copii legalizate de pe actele care atestă dreptul de proprietate al debitorului asupra bunurilor imobile pentru care acesta solicită trecerea în proprietatea publică a statului;

b) extras de carte funciară, în original, emis la data depunerii cererii, din care să rezulte că bunul imobil nu este grevat de sarcini;

c) declarație pe propria răspundere din care să rezulte că bunurile imobile nu fac obiectul unor cereri privind retrocedarea proprietății sau al altor litigii;

d) copii de pe fișa mijlocului fix;

e) alte acte necesare, potrivit legii, în susținerea cererii.

Scanned with OKEN Scanner

163.3. Părţile stabilesc de comun acord valoarea la care se va realiza darea în plată, întocmindu-se în acest sens un înscris. La stabilirea acestei valori se poate avea în vedere valoarea de inventar a bunului imobil, precum şi preţul de piaţă al acestuia. Prevederile art. 53 din Codul de procedură fiscală *(devenit art. 55 în urma ultimei republicări – n.r.)* sunt aplicabile.

163.4. La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea publică a statului a bunului imobil supus executării silite, organul de executare va actualiza nivelul dobânzii aferente creanţelor fiscale înscrise în titlul executoriu sau în titlurile executorii în baza cărora s-a început executarea silită, precum şi nivelul cheltuielilor de executare până la această dată, cu aplicarea art. 371[2] alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Notă: A se vedea şi Procedura privind stingerea creanţelor reprezentând impozite, taxe şi alte venituri datorate bugetului de stat şi/sau a creanţelor reprezentând contribuţii sociale administrate de Ministerul Economiei şi Finanţelor prin trecerea în proprietatea publică a statului a unor bunuri imobile proprietate a debitorilor, aprobată prin Ordinul M.E.F. nr. 486/2007 (M. Of. nr. 420 din 22 iunie 2007).

Art. 175[1].[1)] Cesiunea creanţelor fiscale administrate de Agenţia Naţională de Administrare Fiscală. (1) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală poate cesiona creanţele fiscale pe care le administrează, astfel cum acestea sunt individualizate prin titlurile de creanţă şi confirmate prin certificate de atestare fiscală, emise pentru data stabilită prin contractul de cesiune.

(2) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală nu poate cesiona creanţele fiscale principale şi accesorii pe care le administrează pentru un preţ mai mic decât valoarea nominală a acestora. În situaţia în care există mai mulţi ofertanţi pentru preluarea creanţelor fiscale, cesiunea de creanţă se va realiza ca urmare a unei licitaţii organizate de către Agenţia Naţională de Administrare Fiscală.

(3) Cesionarul creanţei fiscale preia ca urmare a cesiunii de creanţă toate drepturile cedentului, cu excepţia celor conferite de calitatea de creditor bugetar.

[1)] Art. 175[1] a fost introdus prin art. I pct. 16 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(4) În situaţia în care Agenţia Naţională de Administrare Fiscală intenţionează să cesioneze creanţele fiscale, notifică debitorul aspra intenţiei sale. Începând cu data de 1 a lunii următore lunii în care s-a făcut notificarea, până la data realizării cesiunii de creanţă, orice plată se consideră a fi efectuată în contul creanţelor fiscale curente sau viitoare. În situaţia în care nu se realizează cesiunea de creanţă, debitorul va fi notificat asupra acestui fapt, prevederile art. 114 şi 115 aplicându-se în mod corespunzător.

(5) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală are obligaţia de a răspunde pentru existenţa creanţei stabilite prin certificatul de atestare fiscală şi cuprinsă în contractul de cesiune de creanţă. După semnarea contractului de cesiune, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală va fi descărcată de orice obligaţie de garanţie.

(6) În situaţia în care creanţa fiscală care face obiectul cesiunii este contestată, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală nu are nicio obligaţie de garanţie.

(7) Cesiunea creanţelor fiscale se poate realiza potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

Art. 176. Insolvabilitatea. (1) În sensul prezentului cod, este insolvabil debitorul ale cărui venituri sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligaţiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmăribile.

(2) Pentru creanţele fiscale ale debitorilor declaraţi în stare de insolvabilitate care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare dispune scoaterea creanţei din evidenţa curentă şi trecerea ei într-o evidenţă separată.

(3) În cazul debitorilor prevăzuţi la alin. (2), prin excepţie de la dispoziţiile art. 148 alin. (3), executarea silită se întrerupe. Organele fiscale au obligaţia ca cel puţin o dată pe an să efectueze o investigaţie asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare vor lua măsurile necesare de trecere din evidenţă separată în evidenţa curentă şi de executare silită.

Scanned with OKEN Scanner

(5) Dacă la sfârşitul perioadei de prescripţie nu se constată dobândirea unor bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare vor proceda la scăderea creanţelor fiscale din evidenţa analitică pe plătitor, potrivit art. 134. Scăderea se face şi în cursul perioadei de prescripţie în cazul debitorilor, persoane fizice, decedaţi sau dispăruţi, pentru care nu există moştenitori care au acceptat succesiunea.

(6) Creanţele fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiaţi din registrul comerţului, se scad din evidenţa analitică pe plătitor după radiere, indiferent dacă s-a atras sau nu răspunderea altor persoane pentru plata obligaţiilor fiscale, în condiţiile legii.

Norme metodologice:

171.1. Pentru creanţele fiscale pentru care s-a declarat starea de insolvabilitate a debitorului, organele de executare sunt obligate să urmărească situaţia debitorilor pe toată perioada, până la împlinirea termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, inclusiv pe perioada în care cursul acesteia este suspendat sau întrerupt. Verificarea situaţiei debitorului se va face cel puţin o dată pe an, repetându-se, când este necesar, investigaţiile prevăzute de lege.

Notă: A se vedea şi Ordinul ministrului economiei şi finanţelor nr. 447/2007 pentru aprobarea Procedurii privind declararea stării de insolvabilitate a debitorilor persoane fizice sau juridice, conform prevederilor art. 172 *(devenit 176 după ultima republicare – n.r.)* din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (Monitorul Oficial cu numărul 447 din data de 2 iulie 2007).

Art. 177. Deschiderea procedurii insolvenţei. (1) În vederea recuperării creanţelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvenţă, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi unităţile sale subordonate, respectiv compartimentele de specialitate ale autorităţilor administraţiei publice locale, vor declara lichidatorilor creanţele existente, la data declarării, în evidenţa fiscală pe plătitor.

Scanned with OKEN Scanner

(2) [1] Dispozițiile alin. (1) se aplică și în vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii aflați în lichidare în condițiile legii.

(3) Cererile organelor fiscale privind începerea procedurii insolvenței se vor înainta instanțelor judecătorești și sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.

(4) [2] În situația în care organul fiscal din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, Agenția Națională de Administrare Fiscală poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Confirmarea administratorului judiciar/lichidatorului desemnat de Agenția Națională de Administrare Fiscală de către judecătorul-sindic se va face în cadrul primei ședințe, conform art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, cu modificările ulterioare.

(5) În dosarele în care organul fiscal deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, acesta are dreptul să verifice activitatea administratorului judiciar/lichidatorului și să îi solicite prezentarea documentelor referitoare la activitatea desfășurată și onorariile încasate.

Art. 178. Anularea creanțelor fiscale. (1) În situațiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin poștă, sunt mai mari decât creanțele fiscale supuse executării silite, conducătorul organului de executare poate aproba anularea debitelor respective. Cheltuielile generate de comunicarea somației prin poștă sunt suportate de organul fiscal.

(2) Creanțele fiscale restante aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 10 lei (RON), se anulează. Anual, prin hotărâre a Guvernului se stabilește plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate.

(3) În cazul creanțelor fiscale datorate bugetelor locale, suma prevăzută la alin. (2) reprezintă limita maximă până la care, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate.

---

[1] Alin. (2) al art. 177 a fost reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 31 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Alin. (4) și (5) ale art. 177 au fost introduse prin art. I pct. 17 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul XIII. Aspecte internaționale

Secțiunea 1. Dispoziții generale

Art. 179. Scopul. Prezentul capitol stabilește norme pentru recuperarea în România a unor creanțe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și pentru recuperarea într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite în România.

Art. 180. Sfera de aplicare. (1) Prezentul capitol se aplică tuturor creanțelor aferente:

a) restituțiilor, intervențiilor și altor măsuri care fac parte din sistemul de finanțare integrală sau parțială a Fondului European de Garantare a Agriculturii *(FEGA)* și a Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală *(FEADR)*, inclusiv sumelor datorate în cadrul acestor acțiuni;

b) contribuțiilor, cotizațiilor și altor drepturi prevăzute în cadrul organizării comune a piețelor din sectorul zahărului;

c) drepturilor de import reprezentând taxele vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la importul de mărfuri, precum și taxele la import prevăzute în cadrul politicii agricole comune sau în cadrul regimurilor specifice aplicabile anumitor mărfuri care rezultă din transformarea produselor agricole;

d) drepturilor de export reprezentând taxele vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la exportul de mărfuri, precum și taxele la export prevăzute în cadrul politicii agricole comune sau în cadrul regimurilor specifice aplicabile anumitor mărfuri care rezultă din transformarea produselor agricole;

e) taxei pe valoarea adăugată;

f) accizelor pentru: bere, vinuri, băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, produse intermediare, alcool etilic, tutun prelucrat, produse energetice și energie electrică;

g) impozitelor pe venit și pe capital, astfel cum sunt definite în Codul fiscal;

h) taxelor pe primele de asigurare, inclusiv taxelor de natură identică sau similară, care completează ori înlocuiesc taxele pe primele de asigurare prevăzute la alin. (2);

i) dobânzilor, majorărilor de întârziere, penalităților și amenzilor administrative și cheltuielilor privind creanțele menționate la lit. a)-h), cu

Scanned with OKEN Scanner

excepţia oricărei sancţiuni penale prevăzute de legislaţia în vigoare în statul membru în care îşi are sediul autoritatea solicitată.

(2) Taxele pe primele de asigurări prevăzute la alin. (1) lit. h) sunt cele prevăzute de legea naţională, cunoscute ca:

a) în Austria: «Versicherungssteuer» şi «Feuerschutzsteuer»;

b) în Belgia: «Taxe annuelle sur les contrats d'assurance» şi «Jaarlijkse taks op de verzekeringscontracten»;

c) în Germania: «Versicherungssteuer» şi «Feuerschutzsteuer»;

d) în Danemarca: «Afgift af lysfartřjsforsikringer», «Afgift af ansvarsforsikringer for motorkřretřjer m.v.» şi «Stempelafgift af forsikringsprćmier»;

e) în Spania: «Impuesto sobre la prima de seguros»;

f) în Grecia: «Φςοςκύκλου εργασιών (Φ.Κ.Ε)» şi «Τέλη Χαρτοσήμου»;

g) în Franţa: «Taxe sur les conventions d'assurances»;

h) în Finlanda: «Eräistä vakuutusmaksuista suoritettava vero/skatt pĺ vissa försäkringspremier» şi «Palosuojelumaksu/brandskyddsavgift»;

i) în Italia: «Imposte sulle assicurazioni private ed i contratti vitalizi di cui alla legge 29.10.1967 nº 1216»;

j) în Irlanda: «Levy on insurance premiums»;

k) în Luxemburg: «Impôt sur les assurances» şi «Impôt dans l'interęt du service d'incendie»;

l) în Ţările de Jos: «Assurantiebelasting»;

m) în Portugalia: «Imposto de selo sobre os prémios de seguros»;

n) în Suedia: niciunul;

o) în Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord: «insurance premium tax (IPT)»;

p) în Malta: «Taxxa fuq Dokumenti u Trasferimenti»;

q) în Slovenia: «davek od prometa zavarovalnih poslov» şi «požarna taksa».

Art. 181. Autoritatea competentă din România. (1) Autorităţile competente din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol sunt:

a) pentru creanţele prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. a), e), f) şi h), Agenţia Naţională de Administrare Fiscală;

b) pentru creanţele prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. b), Agenţia de Plăţi şi Intervenţie pentru Agricultură;

Scanned with OKEN Scanner

c) pentru creanţele prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. c)-f) care se datorează în cadrul operaţiunilor vamale, Autoritatea Naţională a Vămilor;

d) pentru creanţele prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. g), Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi autorităţile administraţiei publice locale, după caz;

(2) Autorităţile prevăzute la alin. (1) sunt competente şi pentru recuperarea dobânzilor, majorărilor de întârziere, penalităţilor şi amenzilor administrative, precum şi cheltuielilor prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. i), aferente creanţelor principale pentru a căror recuperare sunt competente.

Secţiunea a 2-a. Asistenţa pentru recuperarea în România a creanţelor stabilite prin titluri de creanţă emise într-un alt stat membru

Art. 182. Furnizarea de informaţii. (1) Autorităţile competente prevăzute la art. 181 vor furniza, la cererea autorităţii competente dintr-un alt stat membru, denumit în prezenta secţiune *autoritate solicitantă*, toate informaţiile utile pentru recuperarea unei creanţe, cu excepţia cazului în care:

a) informaţia nu poate fi furnizată potrivit dispoziţiilor prezentului cod;

b) informaţia constituie secret comercial, industrial sau profesional;

c) furnizarea informaţiei ar aduce atingere securităţii sau ordinii publice din România.

(2) Autoritatea competentă din România confirmă în scris primirea cererii de informaţii, de îndată, sau, în cazuri justificate, în termen de cel mult 7 zile de la data primirii.

(3) Pentru a obţine informaţiile solicitate, autoritatea competentă din România exercită atribuţiile prevăzute de lege ca şi în cazul recuperării unor creanţe similare stabilite în România. Prevederile prezentului cod cu privire la furnizarea de informaţii se aplică în mod corespunzător.

(4) Autoritatea competentă prevăzută la art. 181 va informa autoritatea solicitantă în legătură cu motivele care o împiedică să furnizeze informaţiile solicitate, de îndată sau în cel mult 3 luni de la data confirmării de primire a cererii.

Scanned with OKEN Scanner

(5) În cazul în care consideră necesar, autoritatea competentă din România poate solicita autorității solicitante furnizarea de informații suplimentare necesare soluționării cererii.

(6) Autoritatea competentă din România transmite autorității solicitante informațiile pe măsură ce sunt obținute, iar în cazul în care nu au fost obținute va informa autoritatea solicitantă cu privire la aceasta și la motivele care au determinat această situație.

(7) În termen de 6 luni de la confirmarea de primire a cererii de furnizare de informații, dacă cererea nu a fost soluționată, autoritatea competentă din România informează autoritatea solicitantă asupra rezultatului cercetărilor efectuate pentru obținerea informațiilor cerute.

(8) Dacă autoritatea solicitantă cere, în scris, în termen de două luni de la primirea informării prevăzute la alin. (7), ca cercetările să fie continuate, autoritatea competentă din România soluționează cererea conform prevederilor aplicabile cererii inițiale.

Art. 183. Comunicarea actelor emise în statul membru în care se află autoritatea solicitantă. (1) La cererea autorității solicitante, autoritatea competentă din România comunică destinatarului toate actele și deciziile, inclusiv judiciare, privind o creanță sau recuperarea acesteia, emise în statul membru în care se află sediul autorității solicitante. Prevederile art. 182 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Autoritatea prevăzută la art. 181 va comunica actele astfel cum acestea au fost emise, fără a pune în cauză valabilitatea acestora.

(3) Imediat după primirea cererii de comunicare, autoritatea prevăzută la art. 181 ia toate măsurile necesare pentru realizarea comunicării. Dispozițiile privind comunicarea actelor administrative din prezentul cod se aplică în mod corespunzător. Dacă îi sunt necesare, autoritatea competentă din România poate solicita informații suplimentare, fără a periclita data limită de comunicare indicată în cererea autorității solicitante.

(4) Imediat după efectuarea comunicării, autoritatea competentă din România informează autoritatea solicitantă despre aceasta și despre data la care au fost comunicate actele destinatarului, prin certificarea corespunzătoare pe verso-ul celui de-al doilea exemplar al cererii de comunicare și transmiterea acestuia către autoritatea solicitantă.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 184. Recuperarea creanței și aplicarea măsurilor asigurătorii. (1) La cererea autorității solicitante, autoritatea competentă din România procedează, potrivit dispozițiilor privind executarea creanțelor fiscale din prezentul cod, la recuperarea creanțelor care fac obiectul titlului executoriu transmis de autoritatea solicitantă, precum și la ducerea la îndeplinire, după caz, a măsurilor asigurătorii.

(2) Autoritatea competentă din România va confirma în scris primirea cererii, în condițiile art. 182 alin. (2), putând solicita autorității solicitante completarea cererii în cazul în care nu sunt menționate informațiile și elementele prevăzute la art. 192.

(3) În aplicarea prevederilor alin. (1), orice creanță care face obiectul unei cereri de recuperare este considerată ca fiind o creanță fiscală în sensul prezentului cod, cu excepția situațiilor în care sunt aplicabile dispozițiile art. 198. Sumele recuperate vor intra la distribuire împreună cu creanțele fiscale, dispozițiile art. 170 și 171 aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Dacă este cazul, autoritatea competentă din România va reține suma solicitată a fi recuperată din sumele cuvenite debitorului cu titlu de restituiri sau rambursări, după efectuarea compensării în condițiile art. 116. Eventualele diferențe urmează să fie restituite debitorului sau să fie recuperate de la acesta și transferate autorității solicitante, după caz.

Art. 185. Titlul executoriu. (1) Titlul transmis de autoritatea solicitantă, anexat la cererea de recuperare, reprezintă titlu executoriu în conformitate cu dispozițiile art. 141 alin. (2). În condițiile în care titlul executoriu anexat la cererea de recuperare nu conține elementele unui titlu executoriu necesar pentru recuperarea, potrivit prezentului cod, a creanțelor fiscale, autoritatea competentă din România va aplica în mod corespunzător prevederile art. 141 alin. (1).

(2) În termen de 3 luni de la data primirii cererii, autoritatea prevăzută la art. 181 va finaliza formalitățile de emitere și transmitere a titlului executoriu. În cazul depășirii termenului de 3 luni, autoritatea competentă din România informează autoritatea solicitantă asupra motivelor care au determinat depășirea, în cel mai scurt timp și, în orice caz, în termen de 7 zile de la expirarea celor 3 luni.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Recuperarea creanței se face în moneda națională a României. Întregul cuantum al creanței recuperate se transferă, în moneda națională a României, autorității solicitante în luna următoare datei la care s-a realizat recuperarea.

(4) Pentru creanța înscrisă în titlul executoriu, debitorul datorează majorări de întârziere, începând cu ziua următoare datei comunicării titlului executoriu către debitor şi până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozițiile prezentului cod privind stabilirea şi calculul majorărilor de întârziere sunt aplicabile în mod corespunzător. Majorările de întârziere recuperate de autoritatea competentă din România se transferă autorității solicitante, în condițiile alin. (3).

(5) Autoritatea prevăzută la art. 181 informează în cel mai scurt timp autoritatea solicitantă despre cursul dat cererii de recuperare, astfel:

a) în cazul în care, în funcție de circumstanțele fiecărui caz, nu este posibilă recuperarea integrală sau parțială a creanței ori ducerea la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii în termene rezonabile, autoritatea competentă din România informează autoritatea solicitantă, indicând motivele care au determinat această situație;

b) cel târziu la expirarea fiecărei perioade de 6 luni de la data confirmării de primire a cererii, autoritatea prevăzută la art. 181 informează autoritatea solicitantă asupra situației sau rezultatului procedurii de recuperare ori de ducere la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii.

Art. 186. Modificarea ulterioară a creanței. (1) În situația în care autoritatea competentă din România este informată de autoritatea solicitantă asupra modificării în minus a cuantumului creanței a cărei recuperare s-a solicitat, aceasta va continua acțiunea pe care a întreprins-o pentru recuperare sau pentru ducerea la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii, cu limitarea acțiunii la suma rămasă de recuperat. Dacă, în momentul în care este informată asupra reducerii valorii creanței, autoritatea din România a recuperat deja o sumă care depăşeşte valoarea rămasă de perceput, fără să fi inițiat procedura de transfer către autoritatea solicitantă, autoritatea competentă prevăzută la art. 181 restituie suma percepută în plus persoanei îndreptățite, potrivit legii.

(2) Dacă autoritatea solicitantă informează asupra modificării în plus a cuantumului creanței, prin transmiterea unei cereri suplimentare de recuperare sau de ducere la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii,

Scanned with OKEN Scanner

autoritatea competentă din România va soluționa cererea suplimentară, în măsura în care este posibil, împreună cu cererea inițială. În situația în care, ținând seama de stadiul de realizare a procedurii în curs, cererea suplimentară nu poate fi conexată cu cererea inițială, autoritatea competentă din România va da curs cererii suplimentare numai dacă aceasta are ca obiect o creanță în valoare egală sau mai mare decât valoarea prevăzută la art. 203.

Art. 187. Posibilitatea de a refuza acordarea asistenței. (1) Autoritatea competentă din România nu este obligată:

a) să acorde asistență la recuperare, ori de câte ori executarea silită ar implica venituri și bunuri care, potrivit reglementărilor legale în vigoare, sunt exceptate de la executare silită;

b) să acorde asistența prevăzută la art. 182-186, în cazul în care cererea inițială formulată pentru furnizare de informații, pentru comunicare sau pentru recuperare vizează creanțe pentru care perioada dintre momentul în care titlul executoriu care permite recuperarea este emis în conformitate cu dispozițiile legale, reglementările sau practicile administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul autoritatea solicitantă și data cererii depășește 5 ani. Cu toate acestea, în cazul în care creanța sau titlul face obiectul unei contestații, termenul începe să curgă din momentul în care statul solicitant stabilește că acestea nu mai pot fi contestate.

(2) Autoritatea competentă din România informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului de a nu acorda asistență. Refuzul motivat este, de asemenea, comunicat Comisiei Europene.

Art. 188. Confidențialitatea asupra documentelor și informațiilor primite. Documentele și informațiile comunicate autorității competente din România pentru punerea în aplicare a prezentului capitol nu pot fi comunicate de către aceasta decât:

a) persoanei fizice sau juridice vizate de cererea de asistență;

b) persoanelor și autorităților însărcinate cu recuperarea creanțelor, numai în scopul recuperării;

c) autorităților judiciare sesizate în legătură cu cazurile referitoare la recuperarea creanțelor.

Art. 189. Cheltuielile privind asistența. (1) Cheltuielile pentru acordarea în România a asistenței privind furnizarea de informații sau

Scanned with OKEN Scanner

comunicarea prevăzute de prezenta secțiune se suportă de autoritatea competentă din România.

(2) Cheltuielile efectuate de autoritatea competentă din România ca urmare a primirii unei cereri de recuperare a creanței sau de măsuri asigurătorii sunt în sarcina debitorului. Dispozițiile art. 168 alin. (2)-(5) se aplică în mod corespunzător.

Secțiunea a 3-a. Asistența pentru recuperarea într-un stat membru a creanțelor stabilite prin titluri de creanță emise în România

Art. 190. Solicitarea de informații. (1) În vederea recuperării într-un alt stat membru a unei creanțe stabilite printr-un titlu de creanță emis în România, autoritățile competente prevăzute la art. 181 vor solicita, în legătură cu o persoană fizică sau juridică dintr-un alt stat membru, orice informații utile pentru recuperarea acestei creanțe, de la autoritatea competentă a statului membru, denumită în prezenta secțiune *autoritate solicitată*. Solicitarea privește atât debitorul, cât și oricare altă persoană din acel stat membru, care este obligată la plata creanței potrivit prezentului cod sau care deține bunuri aparținând debitorului ori persoanei obligate la plată.

(2) În cererea de informații se indică numele, adresa și orice altă informație utilă identificării persoanelor prevăzute la alin. (1), deținută de autoritatea competentă din România, precum și tipul de creanță și valoarea creanței pentru care se formulează cererea.

(3) Cererea de informații va conține, pe lângă elementele prevăzute la alin. (2), semnătura persoanei împuternicite, precum și ștampila autorității emitente.

(4) În măsura în care acest lucru este posibil, cererea va fi transmisă prin mijloace electronice, caz în care nu mai sunt necesare semnătura și ștampila prevăzute la alin. (3). Cu toate acestea, în toate cazurile în care cererea se transmite prin mijloace electronice, aceasta va fi redactată în mod obligatoriu și în scris, în condițiile prevăzute la alin. (3).

(5) Autoritatea competentă din România poate să retragă în orice moment cererea de informații pe care a transmis-o autorității solicitate. Decizia de retragere se comunică în scris autorității solicitate.

Scanned with OKEN Scanner

(6) Dacă autoritatea competentă din România a adresat unei alte autorități o cerere de informații similară, va menționa în cererea întocmită în condițiile prezentului articol și numele acestei din urmă autorități.

(7) Ținând seama de informațiile primite de la autoritatea solicitată, autoritatea competentă din România îi poate cere acesteia să continue cercetările. Cererea se face în scris, în termen de două luni de la data comunicării rezultatelor cercetărilor efectuate de autoritatea solicitată.

Art. 191. Comunicarea actelor emise în România. (1) În scopul recuperării unei creanțe, precum și în scopul comunicării oricărui act emis în România privind o creanță dintre cele prevăzute la art. 180, inclusiv a deciziilor judiciare, în legătură cu o persoană fizică sau juridică căreia, potrivit legii, trebuie să i se comunice aceste acte, autoritatea prevăzută la art. 181 va transmite autorității solicitate o cerere de comunicare, însoțită de documentele pentru a căror comunicare se solicită asistență. Cererea și documentele anexate se transmit în dublu exemplar.

(2) Cererea va cuprinde numele, adresa și orice altă informație utilă identificării destinatarului, deținută de autoritatea competentă din România, natura și obiectul actului sau deciziei care urmează să fie comunicată și, dacă este cazul, numele și adresa debitorului și creanța menționată în act sau în decizie, precum și alte informații utile.

(3) În cerere se va face trimitere la prevederile legale în vigoare privind procedura de contestare a creanței sau de recuperare a acesteia, ori de câte ori actul administrativ comunicat nu conține acest lucru.

(4) Cererea de comunicare va conține, pe lângă elementele prevăzute la alin. (2), semnătura persoanelor împuternicite de autoritatea competentă din România, precum și ștampila acestei autorități.

(5) În situația în care autoritatea solicitată cere autorității competente din România informații suplimentare, aceasta va comunica toate informațiile suplimentare pe care le deține sau pe care le poate obține potrivit legii.

Art. 192. Recuperarea creanțelor stabilite în România. (1) Pentru recuperarea într-un alt stat membru a unei creanțe stabilite în România, autoritatea competentă prevăzută la art. 181 adresează autorității solicitate o cerere de recuperare sau de ducere la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii, însoțită de exemplarul original sau de o copie certificată conformă a titlului care permite executarea, emis în România, și, după caz, de exemplarul

Scanned with OKEN Scanner

original sau de o copie certificată conformă a altor documente necesare pentru recuperare sau privind instituirea măsurilor asigurătorii.

(2) Autoritatea prevăzută la art. 181 nu poate formula o cerere de recuperare decât dacă:

a) creanța sau titlul executoriu nu este contestat în România, cu excepția cazurilor în care se aplică prevederile art. 198;

b) a realizat, potrivit dispozițiilor legale în vigoare în România, procedurile de recuperare în temeiul titlului executoriu, iar măsurile luate nu au condus la plata integrală a creanței.

(3) Cererea de recuperare sau de măsuri asigurătorii indică:

a) numele, adresa şi orice alte informații utile pentru identificarea persoanei în cauză şi/sau a oricărei terțe persoane care deține bunurile acesteia;

b) numele, adresa şi orice alte informații utile privind autoritatea competentă din România;

c) titlul care permite executarea creanței, emis în România, potrivit legii;

d) natura şi cuantumul creanței, cu indicarea separată a creanței principale, majorărilor de întârziere, dobânzilor şi celorlalte penalități, amenzi şi cheltuieli datorate, după caz. Cuantumul creanței va fi indicat atât în moneda națională a României, cât şi în moneda națională a autorității solicitate, la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României, valabil în ziua semnării cererii;

e) data la care titlul a fost comunicat destinatarului de către autoritatea din România şi/sau de autoritatea solicitată;

f) data de la care şi perioada în cursul căreia este posibilă executarea, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare din România;

g) orice alte informații utile.

(4) Cererea de recuperare sau de măsuri asigurătorii conține, de asemenea, o declarație a autorității competente din România, prin care se confirmă îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (2), precum şi semnătura persoanelor împuternicite de autoritatea competentă şi ştampila acestei autorități.

(5) În situația în care autoritatea solicitată cere autorității competente din România să completeze cererea de recuperare sau de măsuri asigurătorii cu informații suplimentare, aceasta va comunica autorității solicitate,

Scanned with OKEN Scanner

imediat ce le obține, orice informații utile în legătură cu obiectul cererii de recuperare.

(6) Cererea de recuperare sau de măsuri asigurătorii poate privi oricare dintre persoanele prevăzute la art. 190 alin. (1).

Art. 193. Cheltuielile privind asistența. (1) Cheltuielile pentru acordarea asistenței privind furnizarea de informații sau comunicarea prevăzute de prezenta secțiune se suportă de autoritatea solicitată.

(2) Cheltuielile efectuate de autoritatea solicitată ca urmare a primirii unei cereri de recuperare a creanței sau de măsuri asigurătorii, transmisă de autoritatea competentă din România, sunt în sarcina debitorului, urmând ca autoritatea solicitată să le recupereze de la acesta.

Art. 194. Imposibilitatea recuperării. În cazul în care nu a fost posibilă recuperarea integrală sau parțială a creanței ori ducerea la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii, ținând seama de informațiile comunicate de autoritatea solicitată, autoritatea competentă din România îi poate cere acesteia să redeschidă procedura de recuperare sau de ducere la îndeplinire a unor măsuri asigurătorii. Cererea se face în scris, în termen de două luni de la primirea comunicării privind rezultatul procedurii.

Art. 195. Modificarea sau stingerea creanței. (1) În cazul în care valoarea creanței care face obiectul cererii de recuperare sau de măsuri asigurătorii a fost modificată, autoritatea competentă din România informează de îndată autoritatea solicitată, în scris, şi, dacă este necesar, emite şi comunică un nou titlu executoriu.

(2) În situația în care valoarea creanței se modifică în plus, autoritatea competentă din România va adresa în cel mai scurt timp posibil autorității solicitate o cerere suplimentară de recuperare sau de măsuri asigurătorii. Dispozițiile art. 192 alin. (3) lit. d) sunt aplicabile.

(3) Dacă cererea de recuperare ori de măsuri asigurătorii rămâne fără obiect ca urmare a încasării creanței, a anulării ei sau din orice alt motiv, autoritatea competentă din România va informa de îndată autoritatea solicitată cu privire la acest lucru, în scris, pentru ca aceasta din urmă să înceteze acțiunea întreprinsă.

Art. 196. Limba utilizată în procedura de asistență. Cererile de asistență întocmite în temeiul prezentei secțiuni, inclusiv titlul executoriu

Scanned with OKEN Scanner

şi celelalte documente anexate, vor fi însoţite de traducerea în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care se află autoritatea solicitată ori într-o altă limbă convenită cu autoritatea solicitată.

Art. 197. Formularistica. Modelul cererilor întocmite de autorităţile competente din România, în condiţiile prezentei secţiuni, se aprobă prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

Notă: A se vedea şi Ordinul M.E.F. nr. 1994/2006 pentru aprobarea modelului şi conţinutului unor formulare pentru recuperarea într-un stat membru al Uniunii Europene a creanţelor stabilite prin titluri de creanţă emise în România (M. Of. nr. 961 din 29 noiembrie 2006).

Secţiunea a 4-a. Dispoziţii finale

Art. 198. Contestarea creanţei sau a titlului executoriu. (1) Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanţa sau titlul care permite recuperarea sa, emis în statul membru în care se află sediul autorităţii solicitante, este contestat de o persoană interesată, aceasta depune contestaţia la instanţa sau la autoritatea competentă pentru soluţionarea contestaţiilor din statul membru în care se află sediul autorităţii solicitante, în conformitate cu dispoziţiile legale în vigoare în statul respectiv. Autoritatea solicitantă notifică de îndată autorităţii solicitate această acţiune. Persoana interesată poate, de asemenea, să notifice această acţiune autorităţii solicitate.

(2) De îndată ce autoritatea solicitată primeşte notificarea prevăzută la alin. (1) fie din partea autorităţii solicitante, fie din partea persoanei interesate, ea suspendă procedura de executare şi aşteaptă decizia instanţei sau a autorităţii competente pentru soluţionarea contestaţiei, cu excepţia cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, în condiţiile alin. (3). În cazul în care consideră necesar acest lucru, autoritatea solicitată poate dispune măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care dispoziţiile legale sau reglementările în vigoare în statul membru în care se află sediul său permit acest lucru pentru creanţe similare.

(3) În conformitate cu dispoziţiile legale, reglementările şi cu practicile administrative în vigoare în statul membru în care îşi are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorităţii solicitate să recupereze o creanţă

Scanned with OKEN Scanner

contestată, în măsura în care dispozițiile legale, reglementările și practicile administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul autoritatea solicitată permit acest lucru; dacă acest lucru nu este permis, autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în cel mai scurt timp și în orice caz în termen de o lună de la primirea cererii de recuperare a unei creanțe contestate. Dacă rezultatul contestației este favorabil persoanei interesate, autoritatea solicitantă trebuie să ramburseze orice sumă recuperată, precum și să plătească orice compensație datorată, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru în care își are sediul autoritatea solicitată.

(4) Orice acțiune inițială în statul membru al autorității solicitate pentru rambursarea sumelor recuperate sau compensare, în ceea ce privește recuperarea creanțelor costatate în temeiul alin. (3) trebuie notificată autorității solicitante în scris de către autoritatea solicitată, de îndată ce acesta din urmă este informată asupra acțiunii în cauză. În măsura în care este posibil, autoritatea solicitată implică autoritatea solicitantă în procedurile de regularizare a sumei de rambursat și a compensației datorate. Pe baza unei motivări scrise a autorității solicitate, autoritatea solicitantă transferă sumele rambursate și compensația plătită, în termen de două luni de la primirea cererii.

(5) În cazul în care contestația se referă la măsurile de executare luate în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, contestația este depusă în fața instanței sau a autorității competente pentru soluționarea contestațiilor din statul membru respectiv, în conformitate cu dispozițiile legale și cu reglementările din acest stat.

(6) În cazul în care autoritatea competentă la care a fost depusă contestația, în conformitate cu alin. (1), este un tribunal judiciar sau administrativ, decizia acestuia, dacă este favorabilă autorității solicitante și dacă permite recuperarea creanței în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, constituie titlu executoriu, iar recuperarea creanței la care se referă cererea de asistență se efectuează pe baza acestei decizii.

Art. 199. Prescripția dreptului de a cere executarea silită. (1) Prescripția dreptului de a cere executarea silită operează în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitante.

Scanned with OKEN Scanner

(2) Actele de recuperare efectuate de autoritatea solicitată în conformitate cu cererea de asistență, care, dacă ar fi fost efectuate de autoritatea solicitantă ar fi avut drept efect suspendarea ori întreruperea termenului de prescripție în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, sunt considerate, în ceea ce privește acest efect, ca fiind realizate în statul membru respectiv.

Art. 200. Rambursarea cheltuielilor de recuperare. (1) Autoritatea solicitată va cere autorității solicitante rambursarea cheltuielilor de recuperare în următoarele situații:

a) în situația în care autoritatea solicitată a efectuat acțiuni recunoscute ca fiind nejustificate din punctul de vedere al realității creanței sau al valabilității titlului emis de autoritatea solicitantă;

b) atunci când statul membru în care își are sediul autoritatea solicitată convine cu statul membru în care își are sediul autoritatea solicitantă asupra unor modalități specifice de rambursare, în cazul în care recuperarea creanței pune probleme deosebite, implică cheltuieli foarte mari sau se înscrie în cadrul luptei împotriva crimei organizate. În această situație, autoritatea solicitată formulează o cerere motivată și anexează o estimare detaliată a costurilor cerute a fi rambursate de autoritatea solicitantă. Aceasta confirmă în scris primirea cererii de rambursare în cel mai scurt timp și în orice caz în termen de 7 zile de la primire. În termen de două luni de la data confirmării de primire a cererii, autoritatea solicitantă anunță autoritatea solicitată dacă și în ce măsură acceptă modalitățile de rambursare propuse. În cazul în care autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă nu ajung la un acord, autoritatea solicitată va continua procedurile de recuperare prevăzute de legislația în vigoare în statul membru în care aceasta din urmă își are sediul.

(2) În cazul în care recuperarea creanțelor de către autoritățile solicitate din celelalte state membre se face în condițiile alin. (1) lit. b),aprobarea costurilor cerute a fi rambursate se face de către conducătorii autorităților competente prevăzute la art. 181.

Art. 201. Transmiterea informațiilor pe cale electronică. (1) Toate informațiile comunicate în scris potrivit prezentului capitol sunt transmise, în măsura în care este posibil, doar prin mijloace electronice, cu următoarele excepții:

Scanned with OKEN Scanner

a) cererea de comunicare, precum şi actul sau decizia a cărei comunicare este solicitată;

b) cererile de recuperare sau de măsuri asigurătorii şi titlul executoriu ori un alt act care le însoţeşte.

(2) În condiţii de reciprocitate, se poate conveni transmiterea/primirea pe cale electronică şi a actelor prevăzute la alin. (1).

(3) Prin *transmitere pe cale electronică* se înţelege transmiterea prin intermediul unor echipamente electronice de prelucrare a datelor, inclusiv compresie digitală, prin cablu, radio, procedee optice sau orice alt procedeu electromagnetic.

(4) Autorităţile competente prevăzute la art. 181, care prelucrează informaţiile primite conform prezentului capitol în baze de date electronice şi fac schimb de astfel de informaţii prin mijloace electronice, iau toate măsurile necesare pentru păstrarea confidenţialităţii acestor informaţii şi pentru ca orice transmitere pe cale electronică să fie autorizată în mod corespunzător.

Art. 202. Biroul central şi birourile de legătură. (1) În scopul transmiterii şi/sau primirii pe cale electronică, în condiţiile art. 201, a informaţiilor privind acordarea asistenţei potrivit prezentului capitol, se înfiinţează Biroul central în condiţiile prevăzute prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor .

(2) În scopul aplicării prevederilor prezentului capitol, la nivelul fiecărei autorităţi competente prevăzute la art. 181, cu excepţia autorităţilor administraţiei publice locale, se înfiinţează birouri de legătură.

(3) Procedura de realizare a schimbului de informaţii dintre autorităţile competente din România se aprobă prin ordin comun al ministrului economiei şi finanţelor, al ministrului agriculturii şi dezvoltării rurale şi al ministrului internelor şi reformei administrative.

Notă: A se vedea şi:

1. Ordinul M.F.P. nr. 1951/2006 privind organizarea şi funcţionarea biroului central înfiinţat pentru transmiterea pe cale electronică a informaţiilor în domeniul recuperării creanţelor statelor membre ale Uniunii Europene (M. Of. nr. 954 din 27 noiembrie 2006);

Scanned with OKEN Scanner

2. Ordinul M.F.P. nr. 2035/2006 pentru înființarea Biroului de legătură privind asistența în materie de recuperare într-un stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite de autoritățile din alt stat membru (M. Of. nr. 990 din data de 12 decembrie 2006).

Art. 203. Condiții de admitere a cererii de asistență. Cererea de asistență poate viza fie o singură creanță, fie mai multe creanțe, cu condiția ca acestea să fie în sarcina aceleiași persoane. Nu se poate formula o cerere de asistență dacă valoarea totală a creanței sau creanțelor este mai mică decât echivalentul în lei a 1.500 euro, la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României din ziua semnării cererii de recuperare.

Art. 204. Instrucțiuni de aplicare. În aplicarea prezentului capitol, ministrul economiei și finanțelor emite instrucțiuni în condițiile legii.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul IX. Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

Notă: 1. A se vedea şi Instrucţiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 519/2005 (M. Of. nr. 893 din 6 octombrie 2005);

2. A se vedea şi Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 89/2008 privind procedura de soluţionare a contestaţiilor înregistrate la Direcţia generală de administrare a marilor contribuabili până la data de 1 octombrie 2007 şi nesoluţionate până la data de 31 decembrie 2007(M. Of. nr. 55 din 24 ianuarie 2008).

Capitolul I. Dreptul la contestaţie

Art. 205. Posibilitatea de contestare. (1) Împotriva titlului de creanţă, precum şi împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestaţie potrivit legii. Contestaţia este o cale administrativă de atac şi nu înlătură dreptul la acţiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condiţiile legii.

(2) Este îndreptăţit la contestaţie numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia.

(3) Baza de impunere şi impozitul, taxa sau contribuţia stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condiţiile alin. (3) şi deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuţii sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

(5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impunere, reglementate potrivit art. 89 alin. (1), contestaţia se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.

Scanned with OKEN Scanner

(6) Bazele de impunere constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impunere pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

Art. 206. Forma şi conţinutul contestaţiei. (1) Contestaţia se formulează în scris şi va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestaţiei;

c) motivele de fapt şi de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum şi ştampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calităţii de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestaţiei îl constituie numai sumele şi măsurile stabilite şi înscrise de organul fiscal în titlul de creanţă sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepţia contestaţiei împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.

(3) Contestaţia se depune la organul fiscal, respectiv vamal, al cărui act administrativ este atacat şi nu este supusă taxelor de timbru.

Norme metodologice:

175.1. În contestaţiile care au ca obiect sume se va specifica cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe categorii de impozite, taxe, datorie vamală, contribuţii, precum şi accesorii ale acestora. în situaţia în care se constată nerespectarea acestei obligaţii, organele fiscale de soluţionare competente vor pune în vedere contestatorului, printr-o adresă, să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia, cuantumul sumei contestate, individualizată.

175.2. În situaţia în care contestaţia este formulată printr-un împuternicit al contestatorului, organele de soluţionare competente vor verifica împuternicirea, care trebuie să poarte semnătura şi ştampila persoanei juridice contestatoare, după caz.

Art. 207. Termenul de depunere a contestaţiei. (1) Contestaţia se va depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancţiunea decăderii.

Scanned with OKEN Scanner

(2) În cazul în care competența de soluționare nu aparține organului emitent al actului administrativ fiscal atacat, contestația va fi înaintată de către acesta, în termen de 5 zile de la înregistrare, organului de soluționare competent.

(3) În cazul în care contestația este depusă la un organ fiscal necompetent, aceasta va fi înaintată, în termen de 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(4) Dacă actul administrativ fiscal nu conține elementele prevăzute la art. 43 alin. (2) lit. i), contestația poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, organului de soluționare competent.

Art. 208. Retragerea contestației. (1) Contestația poate fi retrasă de contestator până la soluționarea acesteia. Organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului general de depunere a acesteia.

Capitolul II. Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare

Art. 209. Organul competent. (1) [1] Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, precum și a deciziilor pentru regularizarea situației, emise în conformitate cu legislația în materie vamală, se soluționează după cum urmează:

a) contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora, al căror cuantum este sub 1.000.000 lei, se soluționează de către organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale unde contestatarii au domiciliul fiscal;

b) [2] contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, al căror cuantum este de 1.000.000 lei sau

[1] Alin. (1) al art. 209 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 32 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Lit. b) de la art. 209 alin. (1) este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 18 din O.U.G. nr. 19/2008. Potrivit art. II alin. (3) din O.U.G. nr. 19/2008,

Scanned with OKEN Scanner

mai mare, cele formulate împotriva actelor emise de organe centrale, cele formulate de marii contribuabili care au ca obiect impozite, taxe, contribuţii, datorie vamală, inclusiv accesoriile aferente acestora, indiferent de cuantum, şi cele formulate împotriva actelor de control financiar se soluţionează de către Direcţia generală de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(2) Contestaţiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluţionează de către organele fiscale emitente.

(3) Contestaţiile formulate de cei care se consideră lezaţi de refuzul nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal se soluţionează de către organul ierarhic superior organului fiscal competent să emită acel act.

(4) Contestaţiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de autorităţile administraţiei publice locale, precum şi de alte autorităţi publice care, potrivit legii, administrează creanţe fiscale se soluţionează de către aceste autorităţi.

(5) Cuantumul sumelor prevăzute la alin. (1) se actualizează prin hotărâre a Guvernului.

Norme metodologice:

178.1. Prin *organe de soluţionare competente constituite la nivelul direcţiilor generale unde contestatorii au domiciliul fiscal* se înţelege serviciile/birourile de soluţionare a contestaţiilor din cadrul direcţiilor generale ale finanţelor publice judeţene, respectiv a municipiului Bucureşti, sau, după caz, Direcţia generală de administrare a marilor contribuabili, pentru marii contribuabili care sunt administraţi de aceasta.

178.2. Prin *organe de soluţionare competente constituite la nivel central* se înţelege Direcţia generală de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

„Dispoziţiile art. I pct. 18 se aplică tuturor contestaţiilor înregistrate la organele fiscale şi nesoluţionate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă".

Scanned with OKEN Scanner

Art. 210. Decizia sau dispoziţia de soluţionare. (1) În soluţionarea contestaţiei, organul competent se pronunţă prin decizie sau dispoziţie, după caz.

(2) Decizia sau dispoziţia emisă în soluţionarea contestaţiei este definitivă în sistemul căilor administrative de atac.

Norme metodologice:

> 179.1. În soluţionarea contestaţiei organele de soluţionare competente ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală se pronunţă prin decizie, iar cele ale autorităţilor administraţiei publice locale se pronunţă prin dispoziţie.

Art. 211. Forma şi conţinutul deciziei de soluţionare a contestaţiei. (1) Decizia de soluţionare a contestaţiei se emite în formă scrisă şi va cuprinde: preambulul, considerentele şi dispozitivul.

(2) Preambulul cuprinde: denumirea organului învestit cu soluţionarea, numele sau denumirea contestatorului, domiciliul fiscal al acestuia, numărul de înregistrare a contestaţiei la organul de soluţionare competent, obiectul cauzei, precum şi sinteza susţinerilor părţilor atunci când organul competent de soluţionare a contestaţiei nu este organul emitent al actului atacat.

(3) Considerentele cuprind motivele de fapt şi de drept care au format convingerea organului de soluţionare competent în emiterea deciziei.

(4) Dispozitivul cuprinde soluţia pronunţată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitată şi instanţa competentă.

(5) Decizia se semnează de către conducătorul direcţiei generale, directorul general al organului competent constituit la nivel central, conducătorul organului fiscal emitent al actului administrativ atacat sau de înlocuitorii acestora, după caz.

Capitolul III. Dispoziţii procedurale

Art. 212. Introducerea altor persoane în procedura de soluţionare. (1) Organul de soluţionare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluţionarea contestaţiei, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii

Scanned with OKEN Scanner

deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.

(2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 202 alin. (5) şi nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.

(3) Persoanei introduse în procedura de contestație i se vor comunica toate cererile şi declarațiile celorlalte părți. Această persoană are drepturile şi obligațiile părților rezultate din raportul de drept fiscal ce formează obiectul contestației şi are dreptul să înainteze propriile sale cereri.

(4) Dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la intervenția forțată şi voluntară sunt aplicabile.

Art. 213. Soluționarea contestației. (1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea şi de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

(2) Organul de soluționare competent pentru lămurirea cauzei poate solicita punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din minister sau al altor instituții şi autorități.

(3) Prin soluționarea contestației nu se poate crea o situație mai grea contestatorului în propria cale de atac.

(4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

(5) Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură şi asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.

Norme metodologice:

182.1. În temeiul art. 182 alin. (4) *[devenit art. 213 alin. (4) în urma ultimei republicări - n.r.]* din Codul de procedură fiscală, contestatorul, intervenienții şi/sau împuterniciții acestora, în fața

Scanned with OKEN Scanner

organelor de soluționare a contestațiilor, se pot folosi de orice probe noi relevante, chiar dacă acestea anterior nu au fost cercetate de organele de inspecție fiscală.

Art. 214. Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă. (1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(2) Organul de soluționare competent poate suspenda procedura, la cerere, dacă sunt motive întemeiate. La aprobarea suspendării, organul de soluționare competent va stabili și termenul până la care se suspendă procedura. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.

(4) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor fiscale competente pentru soluționarea contestației, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

Art. 215. Suspendarea executării actului administrativ fiscal. (1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul IV. Soluţii asupra contestaţiei

Art. 216. Soluţii asupra contestaţiei. (1) Prin decizie contestaţia va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.

(2) În cazul admiterii contestaţiei se decide, după caz, anularea totală sau parţială a actului atacat.

(3) Prin decizie se poate desfiinţa total sau parţial actul administrativ atacat, situaţie în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluţionare.

(4) Prin decizie se poate suspenda soluţionarea cauzei, în condiţiile prevăzute de art. 214.

Art. 217. Respingerea contestaţiei pentru neîndeplinirea condiţiilor procedurale. (1) Dacă organul de soluţionare competent constată neîndeplinirea unei condiţii procedurale, contestaţia va fi respinsă fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestaţia nu poate fi respinsă dacă poartă o denumire greşită.

Art. 218. Comunicarea deciziei şi calea de atac. (1) Decizia privind soluţionarea contestaţiei se comunică contestatorului, persoanelor introduse, în condiţiile art. 44, precum şi organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) [1)] Deciziile emise în soluţionarea contestaţiilor pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluţionare a contestaţiei potrivit art. 212, la instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă, în condiţiile legii.

[1)] Alin. (2) al art. 218 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 33 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul X. Sancţiuni

Art. 219. Contravenţii. (1) Constituie contravenţii următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declaraţiilor de înregistrare fiscală sau de menţiuni;

b) neîndeplinirea la termen a obligaţiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor şi veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume;

b[1]) [1)] nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declaraţiilor recapitulative reglementate la titlul VI din Legea nr. 571/2003, cu modificările şi completările ulterioare;

c) nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 56 şi art. 57 alin. (2);

d) nerespectarea obligaţiei prevăzute la art. 105 alin. (8);

e) [2)] neducerea la îndeplinire a măsurilor stabilite potrivit art. 79 alin. (2), art. 80 alin. (4) şi art. 105 alin. (9);

f) nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 53;

g) nerespectarea obligaţiei înscrierii codului de identificare fiscală pe documente, potrivit art. 73;

h) nerespectarea de către plătitorii de salarii şi venituri asimilate salariilor a obligaţiilor privind completarea şi păstrarea fişelor fiscale;

i) neîndeplinirea obligaţiilor privind transmiterea la organul fiscal competent sau, după caz, la terţe persoane a formularelor şi documentelor prevăzute de legea fiscală, altele decât declaraţiile fiscale şi declaraţiile de înregistrare fiscală sau de menţiuni;

j) nerespectarea de către bănci a obligaţiilor privind furnizarea informaţiilor şi a obligaţiilor de decontare prevăzute de prezentul cod;

k) nerespectarea obligaţiilor ce-i revin terţului poprit, potrivit prezentului cod;

l) nerespectarea obligaţiei de comunicare prevăzute la art. 154 alin. (9);

[1)] Lit. b[1]) a alin. (1) art. 219 a fost introdusă prin art. I pct. 34 din O.G. nr. 47/2007.

[2)] Lit. e) a alin. (1) art. 219 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 35 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

m) refuzul debitorului supus executării silite de a preda bunurile organului de executare spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziție acestuia pentru a fi identificate și evaluate;

n) refuzul de a prezenta organului financiar-fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribuțiilor datorate bugetului general consolidat, în vederea stabilirii realității declarației fiscale;

o) nereținerea, potrivit legii, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;

p) reținerea și nevărsarea în totalitate, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni;

r) refuzul de a îndeplini obligația prevăzută la art. 52 alin. (1).

(2) [1] Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);

b) cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 5.000 lei la 7.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) cu amendă de la 2.000 lei la 3.500 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e) și f);

d) cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. a), b), g)-m);

e) cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n)-r), dacă obligațiile fiscale sustrase la plată sunt de până la 50.000 lei inclusiv;

f) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n)-r), dacă obligațiile fiscale sustrase la plată sunt cuprinse între 50.000 lei și 100.000 lei inclusiv;

---

[1] Alin. (2) al art. 219 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 36 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

g) cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru persoanele fizice, şi cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n)-r), dacă obligaţiile fiscale sustrase la plată sunt mai mari de 100.000 lei;

h) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. b¹).

(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declaraţiilor de venit constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 10 lei (RON) la 100 lei (RON).

(4) În cazul asocierilor şi al altor entităţi fără personalitate juridică, contravenţiile prevăzute la alin. (1) se sancţionează cu amenda prevăzută pentru persoanele fizice.

(4) Nedepunerea la termen a declaraţiilor fiscale pentru obligaţiile datorate bugetelor locale se sancţionează potrivit Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

(5) Sumele încasate în condiţiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

Art. 220. Contravenţii şi sancţiuni la regimul produselor accizabile. (1) Constituie contravenţii următoarele fapte:

a) deţinerea de produse accizabile în afara regimului suspensiv, care nu au fost introduse în sistemul de accizare conform titlului VII din Codul fiscal;

b) neanunţarea autorităţii fiscale competente, în termenul legal, despre modificările aduse datelor iniţiale avute în vedere la eliberarea autorizaţiei;

c) deţinerea în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false;

d) nerespectarea programului de lucru al antrepozitului fiscal de producţie de alcool etilic şi de distilate, aşa cum a fost aprobat de autoritatea fiscală competentă;

e) practicarea, de către producători sau de către importatori, de preţuri de vânzare mai mici decât costurile ocazionate de producerea sau importul produselor accizabile vândute, la care se adaugă acciza şi taxa pe valoarea adăugată;

f) neînscrierea distinctă în facturi a valorii accizelor sau a impozitului la ţiţeiul şi gazele naturale din producţia internă, în cazurile prevăzute la titlul VII din Codul fiscal;

Scanned with OKEN Scanner

g) neutilizarea documentelor fiscale prevăzute de titlul VII din Codul fiscal;

h) neefectuarea, prin unităţi bancare, a decontărilor între furnizori şi cumpărători, ca persoane juridice, de produse accizabile;

i) amplasarea mijloacelor de măsurare a producţiei şi a concentraţiei de alcool şi distilate în alte locuri decât cele prevăzute expres în titlul VIII din Codul fiscal sau deteriorarea sigiliilor aplicate de către supraveghetorul fiscal şi nesesizarea organului fiscal în cazul deteriorării lor;

j) nesolicitarea desemnării supraveghetorului fiscal în vederea desigilării cisternelor sau recipientelor în care se transportă alcoolul şi distilatele în vrac;

k) [1] transportul de produse accizabile care nu sunt însoţite de documentul administrativ de însoţire a mărfii – DAI – prevăzut la titlul VII din Codul fiscal sau pentru care documentul este completat cu date incorecte ori incomplete referitoare la cantitate, cod NC sau mijlocul de transport, precum şi transportul de produse accizabile efectuat prin cisterne ori recipiente care nu poartă sigiliile supraveghetorului fiscal ori au sigilii deteriorate;

l) fabricarea de alcool sanitar de către alte persoane decât antrepozitarii autorizaţi pentru producţie de alcool etilic;

m) comercializarea în vrac, pe piaţa internă, a alcoolului sanitar;

n) circulaţia şi comercializarea în vrac a alcoolului etilic rafinat şi a distilatelor în alte scopuri decât cele expres prevăzute în titlul VIII din Codul fiscal;

o) neevidenţierea corectă în registrul special a cantităţilor de alcool şi distilate importate în vrac;

p) neevidenţierea la organele fiscale teritoriale a situaţiilor privind modul de valorificare a alcoolului şi distilatelor;

q) nesolicitarea organului fiscal teritorial în vederea desigilării instalaţiilor de fabricaţie, precum şi neevidenţierea în registrul destinat acestui scop a informaţiilor privind capacităţile reale de distilare, data şi ora sigilării şi desigilării cazanelor sau a celorlalte instalaţii de fabricaţie a ţuicii şi a rachiurilor de fructe;

---

[1] Lit. k) de la art. 220 alin. (1) este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. II pct. 19 din O. U. G. nr. 19/2008. Potrivit art. II din O.U.G. nr. 19/2008, aceste dispoziţii vor intra în vigoare începând cu data de **1 aprilie 2008**.

Scanned with OKEN Scanner

r) comercializarea, la preţuri mai mari decât preţurile maxime de vânzare cu amănuntul declarate, a produselor pentru care s-au stabilit astfel de preţuri;

s) comercializarea produselor ce nu se regăsesc în listele cuprinzând preţurile maxime de vânzare cu amănuntul declarate de către agenţii economici producători şi importatori;

ş) refuzul agenţilor economici producători de ţigarete de a prelua şi de a distruge, în condiţiile prevăzute de lege, cantităţile de produse din tutun confiscate;

t) folosirea conductelor mobile, a furtunurilor elastice sau a altor conducte de acest fel, utilizarea rezervoarelor necalibrate, precum şi amplasarea înaintea contoarelor a unor canele sau robinete prin care se pot extrage cantităţi de alcool sau distilate necontorizate;

ţ) comercializarea în vrac şi utilizarea ca materie primă, pentru fabricarea băuturilor alcoolice, a alcoolului etilic şi a distilatelor cu concentraţia alcoolică sub 96,0% în volum;

u) desfăşurarea activităţilor de distribuire şi comercializare angro a băuturilor alcoolice şi produselor din tutun fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 2441 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, cu modificările şi completările ulterioare;

v) comercializarea, prin pompele staţiilor de distribuţie, a altor uleiuri minerale decât cele din categoria gazelor petroliere lichefiate, benzinelor şi motorinelor auto, precum şi a petrolului lampant, care corespund standardelor naţionale de calitate;

x) funcţionarea instalaţiilor de producere alcool etilic sau distilate, în afara programului de lucru aprobat de Comisia de autorizare a antrepozitelor fiscale din cadrul Ministerului Finanţelor Publice;

y) [1)] comercializarea produselor accizabile într-un antrepozit fiscal în perioada în care autorizaţia a fost suspendată, revocată sau anulată, fără acordul autorităţii fiscale competente pentru valorificarea stocurilor de produse, acordat în condiţiile prevăzute de lege, precum şi nerespectarea prevederilor art. 178 alin. (3) din Codul fiscal.

[1)] Lit. y) de la art. 220 alin. (1) este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. II pct. 19 din O. U. G. nr. 19/2008. Potrivit art. II din O.U.G. nr. 19/2008, aceste dispoziţii vor intra în vigoare începând cu data de **1 aprilie 2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(2) Contravenţiile prevăzute la alin. (1) se sancţionează cu amendă de la 20.000 lei (RON) la 100.000 lei (RON), precum şi cu:

a) confiscarea produselor, iar în situaţia în care acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), c), k), l), m), n), v), x) şi y);

b) [1] confiscarea cisternelor, recipientelor şi a mijloacelor de transport utilizate în transportul produselor accizabile, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k);

c) oprirea activităţii de comercializare a produselor accizabile pe o perioadă de 1-3 luni, în cazul comercianţilor în sistem angro sau cu amănuntul, pentru situaţiile prevăzute la alin. (1) lit. c), m), u) şi v);

d) oprirea activităţii de producţie a produselor accizabile prin sigilarea instalaţiei, în cazul producătorilor, pentru situaţiile prevăzute la alin. (1) lit. d), i), l), n) şi x).

(2[1]) [2] Constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei următoarele fapte:

a) netransmiterea în termenul legal a documentului administrativ de însoţire a mărfii către autoritatea fiscală competentă, la momentul expedierii produselor accizabile în regim suspensiv;

b) primirea produselor accizabile fără prezentarea documentului administrativ de însoţire a mărfii la destinaţie, cu excepţia cazului în care prin lege se prevede altfel.

(3) Autoritatea fiscală competentă suspendă, la propunerea organului de control, autorizaţia de antrepozit fiscal pentru situaţiile prevăzute la alin. (1) lit. d), i), m), n), t) şi x).

Art. 221. Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor. (1) Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către organele fiscale competente.

---

[1] Lit. b) de la art. 220 alin. (2) este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. II pct. 20 din O.U.G. nr. 19/2008. Potrivit art. II din O.U.G. nr. 19/2008, aceste dispoziţii vor intra în vigoare începând cu data de **1 aprilie 2008**.

[2] Alin. (2[1]) al art. 220 a fost introdus prin art. II pct. 21 din O. U. G. nr. 19/2008. Potrivit art. II din O.U.G. nr. 19/2008, aceste dispoziţii vor intra în vigoare începând cu data de **1 aprilie 2008.**

Scanned with OKEN Scanner

(2) Sancţiunile contravenţionale prevăzute la art. 219 şi 220 se aplică persoanelor fizice sau persoanelor juridice care au calitatea de subiect în raportul juridic fiscal. În cazul asocierilor şi al altor entităţi fără personalitate juridică, sancţiunile se aplică reprezentanţilor acestora.

(3) Constatarea şi sancţionarea faptelor ce constituie contravenţie potrivit art. 220 se fac de personalul de specialitate din cadrul Ministerului Economiei şi Finanţelor şi al unităţilor sale teritoriale, cu excepţia sancţiunii privind suspendarea autorizaţiei de antrepozit fiscal, care se dispune de autoritatea fiscală competentă, la propunerea organului de control.

(4) Contravenţiile prevăzute la art. 219 alin. (1) lit. b) se aplică pentru faptele constatate după data intrării în vigoare a prezentului cod.

(5) În cazul aplicării sancţiunii amenzii potrivit art. 219 şi 220, contribuabilul are posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute în prezentul cod, agentul constatator făcând menţiune despre această posibilitate în procesul-verbal de constatare şi sancţionare contravenţională.

Art. 222. Actualizarea sumei amenzilor. Limitele amenzilor contravenţionale prevăzute în prezentul cod pot fi actualizate anual, în funcţie de evoluţia ratei inflaţiei, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Economiei şi Finanţelor.

Art. 223. Dispoziţii aplicabile. Dispoziţiile prezentului titlu se completează cu dispoziţiile legale referitoare la regimul juridic al contravenţiilor.

Notă: A se vedea şi O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, cu modificările şi completările ulterioare.

Scanned with OKEN Scanner

Titlul XI. Dispoziţii tranzitorii şi finale

Art. 224. Dispoziţii privind regimul vamal. Neplata la termenul legal a impozitelor, taxelor sau altor sume ce se datorează, potrivit legii, în vamă atrage interzicerea efectuării altor operaţiuni de vămuire până la stingerea integrală a acestora.

Art. 225. Dispoziţii privind stoparea ajutorului de stat. (1) Stoparea acordării ajutoarelor de stat se realizează, de drept, prin:

a) emiterea unei decizii a Consiliului Concurenţei în acest sens;

b) emiterea unei decizii de către furnizorul ajutorului de stat ca urmare a exercitării activităţii de supraveghere, când constată incompatibilitatea între ajutoarele de stat acordate şi dispoziţiile Legii nr. 143/1999 [1)] privind ajutorul de stat, republicată, precum şi a actelor normative emise în aplicarea acesteia.

(2) Deciziile emise în condiţiile alin. (1) trebuie să cuprindă următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic şi datele de identificare a acestuia;

b) modalitatea de acordare a ajutorului de stat;

c) data la care se realizează stoparea.

Notă: A se vedea şi Instrucţiunile de aplicare a prevederilor art. 194[1] *(devenit art. 225 în urma ultimei republicări – n.r.)* – Dispoziţii privind stoparea ajutorului de stat din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, aprobate prin Ordinul M.F.P. nr. 1959/2006 (M. Of. nr. 966 din 30 noiembrie 2006).

Art. 226. Dispoziţii privind recuperarea ajutorului de stat ilegal sau interzis. (1) Deciziile Consiliului Concurenţei, precum şi deciziile

---

[1)] Legea nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, republicată în M. Of. nr. 744 din 16 august 2005, a fost abrogată prin O.U.G. nr. 117/2006 privind procedurile naţionale în domeniul ajutoarelor de stat (M. Of. nr. 1042 din 28 decembrie 2006), aprobată prin Legea nr. 137/2007 (M. Of. nr. 354 din 24 mai 2007).

Scanned with OKEN Scanner

furnizorilor de ajutor de stat prin care se dispune recuperarea unui ajutor de stat ilegal sau interzis constituie titlu executoriu. Dispozițiile art. 141 alin. (6)-(9) se aplică în mod corespunzător.

(2) Recuperarea ajutoarelor de stat dispusă potrivit alin. (1) se realizează de către unitățile teritoriale ale Ministerului Economiei și Finanțelor – Agenția Națională de Administrare Fiscală, respectiv de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, potrivit Codului de procedură fiscală, cu excepția Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, care va aplica propria procedură de recuperare.

(3) Pentru sumele reprezentând ajutoare de stat de recuperat se datorează dobândă de la data la care ajutorul de stat a fost pus la dispoziție beneficiarului și până la recuperarea sa.

(4) Nivelul dobânzii aferente sumelor de recuperat cu titlu de ajutor de stat ilegal sau interzis va fi stabilit anual prin hotărâre a Guvernului.

(5) Sumele recuperate reprezentând ajutoare de stat ilegale sau interzise se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

Notă: A se vedea și Ordinul M.F.P. nr. 1870/2005 pentru aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a prevederilor art. 1942 *(devenit art. 226 în urma ultimei republicări – n.r.)* - „Dispoziții privind recuperarea ajutorului de stat ilegal sau interzis" din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (M. Of. nr. 1119 din 12 decembrie 2005).

Art. 227. Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale. (1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici din cadrul organelor fiscale sunt învestiți cu exercițiul autorității publice și beneficiază de protecție potrivit legii.

(2) Statul și unitățile administrativ-teritoriale răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

(3) Răspunderea statului și a unităților administrativ-teritoriale nu înlătură răspunderea funcționarilor publici din cadrul organelor fiscale în exercitarea cu rea-credință sau gravă neglijență a atribuțiilor de serviciu.

(4) Ministerul Economiei și Finanțelor și unitățile administrativ-teritoriale constituie lunar fonduri pentru acordarea de stimulente personalului din

Scanned with OKEN Scanner

aparatul propriu al Ministerului Economiei şi Finanţelor şi al Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi din unităţile subordonate, respectiv compartimentelor de specialitate cu atribuţii în administrarea creanţelor fiscale locale, după caz, prin reţinerea unei cote de 15% din:

a) sumele reprezentând valoarea creanţelor fiscale stinse prin executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod;

b) sumele încasate în cadrul procedurii insolvenţei;

c) sumele reprezentând impozite, taxe şi contribuţii stabilite suplimentar ca urmare a inspecţiei fiscale, stinse prin încasare sau compensare;

d) sumele reprezentând obligaţii fiscale accesorii stabilite de organele fiscale, stinse prin încasare sau compensare;

e) sumele reprezentând valoarea amenzilor stinse prin încasare sau compensare;

f) sumele reprezentând valoarea bunurilor confiscate şi valorificate.

(5) Agenţia Naţională de Administrare Fiscală poate reţine, în condiţiile legii, o cotă de 75% din tarifele încasate în condiţiile art. 42 alin. (9), pentru constituirea unui fond de stimulare a personalului din aparatul propriu şi al unităţilor subordonate.

(6) Aprobarea stimulentelor în cazul unităţilor administrativ-teritoriale se face de către ordonatorul de credite, la propunerea conducătorului compartimentului de specialitate.

(7)[1)] Sistemul de acordare a stimulentelor pentru personalul din aparatul propriu al Ministerului Economiei şi Finanţelor şi al Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, precum şi din unităţile subordonate va fi stabilit similar sistemului de salarizare pentru personalul bugetar şi va fi aprobat prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor, la propunerea preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală. Până la data aprobării ordinului, reglementările privind distribuirea fondului de stimulente rămân aplicabile.

(8) Plata stimulentelor aprobate se face în cursul lunii curente pentru luna precedentă.

(9) Sumele rămase neutilizate la sfârşitul lunii, respectiv al anului, din fondul de stimulare constituit în condiţiile alineatelor precedente se reportează lunar şi anual, urmând să fie utilizate în acelaşi scop.

[1)] Alin. (7) al art. 227 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 22 din **O.U.G. nr. 19/2008**.

Scanned with OKEN Scanner

(10) [1] Din fondurile prevăzute la alin. (4) şi (5), Agenţia Naţională de Administrare Fiscală poate finanţa următoarele cheltuieli:

a) cheltuieli pentru finalizarea obiectivelor de investiţii în derulare – construcţii-montaj, cuprinse în bugetul de cheltuieli al Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi în bugetele unităţilor subordonate;

b) cheltuieli cu amenajarea unor sedii ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi a unităţilor subordonate;

c) cheltuieli pentru dotări independente şi achiziţii de sedii ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi ale unităţilor subordonate, inclusiv pentru dotări de tehnologia informaţiei şi comunicaţii;

d) cheltuieli materiale şi cheltuieli cu prestări de servicii, necesare îmbunătăţirii activităţii Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi a unităţilor subordonate.

(11) Aplicarea alin. (10) se face cu respectarea prevederilor Legii nr. 500/2002 privind finanţele publice, cu modificările ulterioare.

Art. 228. Acte normative de aplicare. (1) În aplicarea prezentului cod, Guvernul adoptă norme metodologice de aplicare, în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a prezentei ordonanţe.

(2) [2] Formularele necesare şi instrucţiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanţelor fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(3) Formularele necesare şi instrucţiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea impozitelor şi taxelor locale, se aprobă prin ordin comun al ministrului internelor şi reformei administrative şi ministrului economiei şi finanţelor.

(4) Formularele necesare şi instrucţiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanţelor bugetului general consolidat administrate de alte organe, se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituţiei publice, după caz.

---

[1] Alin. (10) şi (11) ale art. 227 au fost introduse prin art. I pct. 37 din O.G. nr. 47/2007.

[2] Alin. (2) al art. 228 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 38 din O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

(5) În aplicarea dispoziţiilor art. 225 şi 226, Ministerul Economiei şi Finanţelor va emite instrucţiuni de aplicare, aprobate prin ordin al ministrului economiei şi finanţelor.

Notă. A se vedea şi:

- Ordinul M.F.P. nr. 281/2004 privind aprobarea modelului şi conţinutului formularului 100 „Declaraţie privind obligaţiile de plată la bugetul general consolidat", cod 14.13.01.01/a (M. Of. nr. 158 din 23 februarie 2004), astfel cum a fost modificat prin: Ordinul M.F.P. nr. 91/2005 (M. Of. nr. 117 din 7 februarie 2005), Ordinul M.F.P. nr. 677/2005 (M. Of. nr. 485 din 8 iunie 2005), Ordinul M.F.P. nr. 1521/2005 (M. Of. nr. 1055 din 26 noiembrie 2005), Ordinul M.F.P. nr. 230/2006 (M. Of. nr. 172 din 22 februarie 2006); Ordinul M.F.P. nr. 950/2006 (M. Of. nr. 512 din 13 iunie 2006);
- Ordinul M.F.P. nr. 35/2005 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularelor 101 „Declaraţie privind impozitul pe profit", 120 „Decont privind accizele" şi 130 „Decont privind impozitul la ţiţeiul şi la gazele naturale din producţia internă" (M. Of. nr. 76 din 24 ianuarie 2005), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 2016/2005 (M. Of. nr. 49 din 19 ianuarie 2006) şi prin Ordinul nr. 79/2007 (M. Of. nr. 66 din 29 ianuarie 2007);
- Ordinul M.F.P. nr. 67/2005 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului „Decont de scutire de accize" (M. Of. nr. 108 din 2 februarie 2005), precum şi Ordinul M.F.P. nr. 559/2005 privind aplicarea Ordinului ministrului finanţelor publice nr. 67/2005 (M. Of. nr. 414 din 17 mai 2005);
- Ordinul M.F.P. nr. 546/2005 privind modelul şi conţinutul fişei fiscale (M. Of. nr. 414 din 17 mai 2005), astfel cum a fost modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 425/2006 (M. Of. nr. 298 din 3 aprilie 2006) şi prin Ordinul M.F.P. nr. 2198/2006 (M. Of. nr. 3 din 3 ianuarie 2007);
- Ordinul M.F.P. nr. 2017/2005 pentru probarea modelului şi conţinutului unor formulare prevăzute la titlul III din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare (M. Of. nr. 56 din 20 ianuarie 2006);
- Ordinul M.F.P. nr. 585/2005 pentru aprobarea modelelor unor formulare utilizate în domeniul colectării creanţelor fiscale (M. Of. nr. 443 din 25 mai 2005), astfel cum a fost completat prin Ordinul M.F.P. nr. 951/2005 (M. Of. nr. 628 din 19 iulie 2005), prin Ordinul M.F.P. nr. 1929/2006 (M. Of. nr. 936 din 20 noiembrie 2006), prin Ordinul M.F.P. nr. 2235/2006 (M. Of. nr. 1055 din 30 decembrie 2006) şi prin Ordinul M.F.P. nr. 486/2007 (M. Of. nr. 420 din 22 iunie 2007);

Scanned with OKEN Scanner

- Ordinul M.E.F. nr. 125/2008 privind depunerea declaratiilor fiscale și codificarea informatiei prin cod de bare (M. Of. nr. 71 din 30 ianuarie 2008);
- Ordinul M.F.P. nr. 411/2006 privind procedura de declarare și stabilire a impozitului pe veniturile din activități agricole impuse pe bază de norme de venit (M. Of. nr. 294 din data de 31 martie 2006);
- Ordinul M.F.P. nr. 972/2006 privind aprobarea formularului „Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" (M. Of. nr. 528 din 19 iunie 2006), astfel cum a fost modificat prin Ordinul nr. 1046/2007 (M. Of. nr. 642 din 20 septembrie 2007);
- Ordinul M.F.P. nr. 1019/2006 privind deciziile de impunere anuală (M. Of. nr. 578 din 4 iulie 2006);
- Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 657/2006 pentru aprobarea modelelor și conținutului formularelor utilizate în activitatea de inspecție fiscală (M. Of. nr. 702 din 16 august 2006) astfel cum a fost modificat prin Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 1356/2006 (M. Of. nr. 33 din 17 ianuarie 2007);
- Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 658/2006 pentru aprobarea modelelor formularelor utilizate în domeniul colectării creanțelor la Fondul pentru mediu (M. Of. nr. 728 din 25 august 2006), astfel cum a fost modificat prin Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 15/2007 (M. Of. nr. 33 din 17 ianuarie 2007);
- Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2052bis/2006 privind aprobarea unor formulare tipizate pentru stabilirea, constatarea, controlul, încasarea și urmărirea impozitelor și taxelor locale, precum și a altor venituri ale bugetelor locale (M. Of. nr. 1032 din 27 decembrie 2006);
- Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 36/2007 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului (301) „Decont special de taxă pe valoarea adăugată" (M. Of. nr. 62 din 25 ianuarie 2007);
- Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 80/2007 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul general consolidat", cod 14.13.01.01/a (M. Of. nr. 93 din 6 februarie 2007), cu modificările aduse prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 1122/2007 privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 80/2007 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul general consolidat", cod 14.13.01.01/a (M. Of. nr. 628 din data de 13 septembrie 2007);
- Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 185/2007 pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare prevăzute la titlul III din Legea

Scanned with OKEN Scanner

nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare (M. Of. nr. 115 din 15 februarie 2007);
- Ordinul nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor (M. Of. nr. 175 din 13 martie 2007);
- Ordin ministrului finanţelor publice nr. 537/2007 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului "Declaraţie recapitulativă privind livrările/achiziţiile intracomunitare de bunuri" (M. Of. nr. 260 din 18 aprilie 2007);
- Ordinul ministrului economiei şi finanţelor nr. 273/2007 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului (300) "Decont de taxă pe valoarea adăugată" (M. Of. nr. 392 din data de 11 iunie 2007);
- Ordinul ministrului economiei şi finanţelor nr. 330/2007 privind procedura de încasare şi virare, precum şi obligaţiile declarative privind impozitul pe veniturile din transferul proprietăţilor imobiliare din patrimoniul personal (M. Of. nr. 393 din 11 iunie 2007);
- Ordinul ministrului finanţelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor (M. Of. nr. 175 din 13 martie 2007), astfel cum a fost modificat prin Ordinul ministrului economiei şi finanţelor nr. 2296/2007 privind modificarea Ordinului ministrului finanţelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor (M. Of. nr. 864 din data de 18 decembrie 2007), modificări care intra în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2008;
- Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 254/2008 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului (301) „Decont special de taxă pe valoarea adăugată" (M. Of. nr. 146 din 26 februarie 2008);
- Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 101/2008 privind aprobarea modelului şi conţinutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor şi contribuţiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reţinere la sursă (M. Of. nr. 70 din 30 ianuarie 2008).
- Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 94/2008 pentru aprobarea modelului şi conţinutului formularului (300) „Decont de taxă pe valoarea adăugată" (M. Of. nr. 68 din 29 ianuarie 2008).
- Ordinul preşedintelui A.N.A.F. nr. 1/2008 pentru aprobarea modelului şi conţinutului unor formulare de declaraţii informative (M. Of. nr. 46 din 21 ianuarie 2008).

Art. 229. Scutirea organelor fiscale de plata taxelor. Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane sau cauţiuni pentru cererile, acţiunile şi orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanţelor fiscale, cu excepţia celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 230. Înscrierea creanţelor la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare. Pentru creanţele fiscale administrate de către Ministerul Economiei şi Finanţelor, acesta este autorizat ca operator care, prin unităţile sale teritoriale, ca agenţi împuterniciţi, să înscrie creanţe cuprinse în titluri executorii la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare.

Art. 231. Dispoziţii privind termenele. Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

Art. 232. Confiscări. (1) Confiscările dispuse potrivit legii se duc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea. Confiscările dispuse de procurori sau de instanţele de judecată se duc la îndeplinire de către Ministerul Economiei şi Finanţelor, Ministerul Internelor şi Reformei Administrative sau, după caz, de către alte autorităţi publice abilitate de lege, prin organele competente, stabilite prin ordin comun al conducătorilor instituţiilor în cauză, iar valorificarea se face de organele competente ale Ministerului Economiei şi Finanţelor, conform legii.

(2) În situaţia în care confiscările dispuse de procurori sau de instanţele de judecată privesc sume exprimate în monedă străină, sumele se vor converti în lei la cursul de schimb comunicat de Banca Naţională a României, valabil la data rămânerii definitive a măsurii confiscării.

(3) Sumele confiscate, precum şi cele realizate din valorificarea bunurilor confiscate, mai puţin cheltuielile impuse de ducerea la îndeplinire şi de valorificare, se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz, conform legii.

Art. 233. Constatarea faptelor ce pot constitui infracţiuni. Constatarea faptelor ce pot constitui infracţiuni în condiţiile art. 296[1] din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, este de competenţa organului fiscal din cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală şi a Gărzii Financiare.

Art. 234. Dispoziţiile procedurale privind înregistrarea în cazul unor activităţi cu produse accizabile. (1) Înregistrarea prevăzută la art. 244[1] alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, se face prin depunerea la organul fiscal competent a unei cereri de înregistrare.

Scanned with OKEN Scanner

(2) Pe baza cererii de înregistrare organul fiscal competent eliberează un atestat care dă dreptul titularului să distribuie şi să comercializeze angro băuturi alcoolice şi produse din tutun.

(3) Organul fiscal competent va elibera atestatul numai dacă sunt îndeplinite toate condiţiile prevăzute la art. 244[1] alin. (1) din Legea nr. 571/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

(4) Organul fiscal emitent va revoca atestatul ori de câte ori constată neîndeplinirea uneia dintre condiţiile prevăzute la art. 244[1] alin. (1) din Legea nr. 571/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

(5) Prin derogare de la dispoziţiile legale privind folosirea antrepozitelor fiscale, la cererea antrepozitarului autorizat pentru producţia şi îmbutelierea produsului bere, comisia competentă pentru autorizarea antrepozitelor fiscale poate aproba, prin decizie, utilizarea instalaţiilor de îmbuteliere a produsului bere şi pentru îmbutelierea băuturilor răcoritoare şi a apei plate. Celelalte prevederi privind regimul de antrepozitare fiscală sunt aplicabile în mod corespunzător.

(6) Prin decizie, comisia poate stabili condiţiile de utilizare a instalaţiilor.

Notă: A se vedea şi Ordinul M.F.P. nr. 334/2005 pentru aprobarea modelului şi conţinutului Cererii de înregistrare şi atestare a activităţii de distribuţie şi comercializare angro de băuturi alcoolice şi/sau produse din tutun şi Atestatului pentru distribuţie şi comercializare angro de produse supuse accizelor, în condiţiile art. 2441 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi a Instrucţiunilor privind procedura de soluţionare a Cererii de înregistrare şi atestare a activităţii de distribuţie şi comercializare angro de băuturi alcoolice şi/sau produse din tutun (M. Of. nr. 258 din 29 martie 2005), astfel cum a fost completat prin Ordinul M.F.P. nr. 2019/2005 (M. Of. nr. 15 din 9 ianuarie 2006).

Art. 235. Dispoziţii tranzitorii privind înregistrarea fiscală. (1) Persoanele prevăzute la art. 72 alin. (4), care sunt deja înregistrate, au obligaţia de a depune declaraţia de înregistrare fiscală în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.

(2) Codurile de identificare fiscală şi certificatele de înregistrare fiscală atribuite anterior intrării în vigoare a prezentului cod rămân valabile.

Scanned with OKEN Scanner

(3) Persoanele înregistrate în registrul contribuabililor la data intrării în vigoare a prezentului cod, al căror domiciliu fiscal diferă de sediul social, în cazul persoanelor juridice, sau de domiciliu, în cazul persoanelor fizice, după caz, au obligația de a depune declarația de înregistrare fiscală în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului cod. În caz contrar se consideră valabil ca domiciliu fiscal ultimul domiciliu sau sediu declarat.

Art. 236. Dispoziții tranzitorii privind soluționarea cererilor de rambursare a taxei pe valoarea adăugată. Cererile de rambursare a taxei pe valoarea adăugată, depuse potrivit legii privind taxa pe valoarea adăugată și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentului cod, se soluționează potrivit reglementărilor în temeiul cărora au fost depuse.

Art. 237. Dispoziții tranzitorii privind inspecția fiscală. Inspecțiile fiscale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod se vor continua potrivit procedurii existente la data când au fost începute. În aceste condiții, măsurile dispuse prin procesul-verbal de control au valoare de act administrativ fiscal.

Art. 238. Dispoziții tranzitorii privind soluționarea contestațiilor. (1) Contestațiile depuse înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod se soluționează potrivit procedurii administrativ-jurisdicționale existente la data depunerii contestației.

(2) În situația contestațiilor aflate în curs de soluționare formulate împotriva actelor de control prin care au fost reverificate aceeași perioadă și același tip de obligație fiscală și pentru care din instrumentarea cauzelor penale de către organele competente nu rezultă existența prejudiciului, se vor menține obligațiile stabilite anterior.

Art. 239. Dispoziții tranzitorii privind executarea silită. Executările silite, în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod, se continuă potrivit dispozițiilor acestuia, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.

Art. 240. Intrarea în vigoare. Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2004. Dispozițiile titlului X „Sancțiuni" intră în vigoare la data de 10 ianuarie 2004.

Scanned with OKEN Scanner

Art. 241. Conflictul temporal al actelor normative. Reglementările emise în temeiul ordonanţelor şi ordonanţelor de urgenţă prevăzute la art. 242 rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prezentului cod, prevăzute la art. 228, în măsura în care nu contravin prevederilor acestuia.

Norme metodologice:

> **207.1.** Reglementările metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanţelor publice, emise potrivit ordonanţelor şi ordonanţelor de urgenţă prevăzute la art. 208 *(devenit art. 242 în urma ultimei republicări – n.r.)* din Codul de procedură fiscală, rămân aplicabile până la data intrării în vigoare a noilor ordine ale ministrului finanţelor publice, respectiv a noilor ordine ale preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, în măsura în care dispoziţiile acestora nu contravin prevederilor Codului de procedură fiscală şi ale prezentelor norme metodologice

Art. 242. Abrogări. La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

a) Ordonanţa Guvernului nr. 82/1998 privind înregistrarea fiscală a plătitorilor de impozite şi taxe, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 1 octombrie 2002, cu modificările şi completările ulterioare;

b) Ordonanţa Guvernului nr. 68/1997 privind procedura de întocmire şi depunere a declaraţiilor de impozite şi taxe, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 24 martie 1999, cu modificările şi completările ulterioare;

c) Ordonanţa Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanţelor bugetare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 14 august 2003, cu modificările şi completările ulterioare;

d) Ordonanţa Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 30 august 1997, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 64/1999, cu modificările şi completările ulterioare;

e) Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 13/2001 privind soluţionarea contestaţiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de

Scanned with OKEN Scanner

impunere întocmite de organele Ministerului Finanţelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 6 februarie 2001, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 506/2001, cu modificările şi completările ulterioare;

f) Ordonanţa Guvernului nr. 39/2003 privind procedurile de administrare a creanţelor bugetelor locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 2 februarie 2003, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 358/2003;

g) pct. 5 din cap. I al anexei la Legea nr. 117/1999 privind taxele extrajudiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 6 iulie 1999, cu modificările şi completările ulterioare;

h) art. 3 din Legea nr. 87/1994 privind combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003;

i) art. IV alin. (1)-(5) din Ordonanţa Guvernului nr. 29/2004 pentru reglementarea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 116/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2004;

j) art. 246 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003;

k) art. 61 alin. (3) din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 1 august 1997, cu modificările şi completările ulterioare;

l) cap. III „Contravenţii şi sancţiuni" din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, cu modificările ulterioare.

Scanned with OKEN Scanner

Dispoziţii tranzitorii cuprinse în actele de modificare a Codului de procedură fiscală

1. Legea nr. 158/2006

privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 165/2005 pentru modificarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

„**Art. II.** (1) Dispoziţiile prezentei legi intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, şi se aplică actelor de procedură îndeplinite începând cu această dată. Prin excepţie, dispoziţiile art. 109[11)] din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică de la data de întâi a lunii următoare celei în care a intrat în vigoare prezenta lege.

(2) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă de organul de soluţionare a contestaţiei înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi continuă să îşi producă efectele până la soluţionarea contestaţiei."

2. Ordonanţa Guvernului nr. 35/2006

pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

„**Art. III.** Prezenta ordonanţă intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu următoarele excepţii:

a) dispoziţiile art. 17419 şi 17424 de la pct. 36 al art. I [2)], care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I;

[1)] Art. 109[1] a devenit, în forma republicată, art. 112.

[2)] Art. 174[19] şi 174[24] au devenit în forma republicată art. 197 şi 202.

Scanned with OKEN Scanner

b) pct. 2-4 [1], 9 [2], 12 [3] şi 36 [4], cu excepţiile prevăzute la lit. a), ale art. I, care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

Art. IV. (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se abrogă dispoziţiile art. 261 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătăţii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006.

(2) Pe data de 1 ianuarie 2007 se abrogă:

a) dispoziţiile art. 70 din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

b) dispoziţiile art. 9 alin. (2) şi ale art. 12 alin. (2) din Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităţilor la înregistrarea în registrul comerţului a persoanelor fizice, asociaţiilor familiale şi persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum şi la autorizarea funcţionării persoanelor juridice, cu modificările şi completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 13 septembrie 2004.

c) dispoziţiile art. 171[5] alin. (4) teza a-II-a doua din O. G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările şi completările ulterioare , precum şi cu cele aduse prin prezenta ordonanţă."

---

[1] Pct. 2 se referă la art. 31 alin. (1) lit. a[1] devenit în forma republicată art. 31 alin. (1) lit. b); pct. 3 se referă la art. 31 alin. (1) lit. c) devenit în forma republicată art. 31 alin. (1) lit. d); pct. 3[1] se referă la art. art. 33 alin. (2); pct. 4 se referă la art. 36 alin. (3).

[2] Pct. 9 se referă la art. 69 alin. (1) lit. e) devenit în forma republicată art. 72 alin. (1) lit. e).

[3] Pct. 12 se referă la art. 109 alin. (7) şi (8) devenit în forma republicată art. 111 alin. (7) şi (8).

[4] Pct. 36 se referă la art. 174[1]-174[26] devenite în forma republicată art. 179-204.

[5] Art. 171[1] alin. (4) a devenit în forma republicată art. 175 alin. (4).

Scanned with OKEN Scanner

3. Nota de transpunere a directivelor

din cuprinsul Ordonanţei Guvernului nr. 35/2006 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 7 august 2006, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 31 august 2006, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 505/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1054 din 30 decembrie 2006:

„Art. I pct. 36 [1] din prezenta ordonanţă transpune Directiva Consiliului 76/308/CEE privind asistenţa mutuală în materie de recuperare a creanţelor privind anumite cotizaţii, drepturi, taxe şi alte măsuri, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene nr. L 073 din 19 martie 1976, amendată prin: Directiva Consiliului 79/1071/CEE şi Directiva Consiliului 2001/44/CE.

Art. I pct. 36 din prezenta ordonanţă transpune şi Directiva Comisiei 2002/94/CE de stabilire a normelor de aplicare a anumitor dispoziţii din Directiva Consiliului 76/308/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337 din 13 decembrie 2002, cu excepţia anexelor I-IV, care vor fi transpuse prin ordin al ministrului finanţelor publice pentru aprobarea formularelor utilizate pentru recuperarea creanţelor, în sensul cap. XIII din titlul VIII al Codului de procedură fiscală."

4. O.G. nr. 47/2007

privind reglementarea unor măsuri fiscale:

„**Art. II.** (1) Articolul I intră în vigoare la 3 zile de la data publicării prezentei ordonanţe, cu excepţia pct. 34-36, care intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării, şi a pct. 38, care intră în vigoare la 1 ianuarie 2008.

(2) Dispoziţiile art. I pct. 8 se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2008, pentru declaraţiile anuale aferente anului 2007.

(3) Dispoziţiile art. I pct. 13, 18, 19, 23, 30 şi 37 se aplică şi procedurilor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

[1] Pct. 36 se referă la art. 174^{1}-174^{26} devenite în forma republicată art. 179-204.

Scanned with OKEN Scanner

(4) Dispoziţiile art. I pct. 14 se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2008.

(5) Dispoziţiile art. I pct. 24-27 se aplică procedurilor de executare silită începute după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

(6) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, organele fiscale vor calcula obligaţiile fiscale accesorii datorate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de către contribuabilii aflaţi în stare de insolvenţă, potrivit art. 41 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, cu modificările ulterioare, 'i vor depune diligenţe pentru înscrierea creanţelor în tabelul creditorilor.

(7) Dispoziţiile art. I pct. 32 se aplică contestaiilor înregistrate la organul fiscal începând cu data de 1 octombrie 2007.

(8) Reglementările emise până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanţe în temeiul art. 228 alin. (2) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare prevăzute în modificările cuprinse în prezenta ordonanţă.

Art. III. (1) Prevederile art. I pct. 17 [1)] se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2008. La aceeaşi dată se abrogă prevederile art. 114 alin. (2) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

(2) Pentru contribuabilii care plătesc integral şi la termenele prevăzute de lege obligaţiile fiscale şi care nu au alte obligaţii fiscale restante, prevederile art. I pct. 17 se aplică pentru plata obligaţiilor fiscale începând cu cele aferente lunii septembrie 2007.

Art. IV. Obligaţiile fiscale datorate bugetului general consolidat de către contribuabili în anul 2006 şi achitate de către aceştia cu indicarea eronată a numărului de evidenţă a plăţii se sting de către organele fiscale competente, potrivit ordinii de stingere a datoriilor în vigoare la data plăţii."

[1)] Pct. 17 se referă la alin. (2^1)-(2^6) ale art. 114.

Scanned with OKEN Scanner

5. O.U.G. nr. 19/2008

„**Art. II.** (1) Prezenta ordonanţă de urgenţă intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepţia art. I pct. 9, care intră în vigoare la 1 iulie 2008, şi a art. I pct. 19-21, care intră în vigoare începând cu 1 aprilie 2008.

(2) Aplicarea prevederilor art. 83 alin. (5) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se suspendă până la 1 ianuarie 2010.

(3) Dispoziţiile art. I pct. 18 se aplică tuturor contestaţiilor înregistrate la organele fiscale şi nesoluţionate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă."

Scanned with OKEN Scanner

1. Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal

republicată
M.Of nr. 664 din 23 iulie 2004

cu modificările și completările aduse prin:

- **O.G. nr. 10/2005** privind reglementarea unor măsuri financiare (M. Of. nr. 96 din 28 ianuarie 2005) aprobată cu modificări prin Legea nr. 146/2005 (M. Of. nr. 425 din 19 mai 2005)
- **Legea nr. 91/2007** pentru modificarea și completarea O.G. nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal (M. Of. nr. 264 din 19 aprilie 2007)
- **O.G. nr. 47/2007** privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale (M.Of. nr. 603 din 31 august 2007)

Art. 1. În scopul prevenirii și combaterii evaziunii fiscale, precum și în scopul întăririi administrării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat se organizează cazierul fiscal al contribuabililor ca mijloc de evidență și urmărire a contribuabililor cu risc fiscal ridicat.

Art. 2. În cazierul fiscal se ține evidența persoanelor fizice și juridice, precum și a asociaților, acționarilor și reprezentanților legali ai persoanelor juridice, care au săvârșit fapte sancționate de legile financiare, vamale precum și cele care privesc disciplina financiară, denumiți în continuare contribuabili.

Art. 3. [1] (1) Cazierul fiscal se organizează de Ministerul Finanțelor Publice [2] la nivel central și la nivelul unităților teritoriale competente.

---

[1] Alin. (1) și (2) (4)ale art. 3 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 91/2007.

[2] În conformitate cu art. 15 din O.U.G. nr. 24/2007 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale (M. Of. nr. 247 din 12 aprilie 2007), denumirea „Ministerul Finanțelor Publice" se înlocuiește cu denumirea "Ministerul Economiei și Finanțelor".

Scanned with OKEN Scanner

(1[1]) [1] Unităţile teritoriale competente sunt direcţiile generale ale finanţelor publice judeţene şi a municipiului Bucureşti, Direcţia generală de administrare a marilor contribuabili, administraţiile finanţelor publice ale municipiilor reşedinţă de judeţ, precum şi cele ale sectoarelor municipiului Bucureşti.

(2) La nivelul Ministerului Finanţelor Publice se organizează cazierul fiscal naţional, în care se ţine evidenţa contribuabililor de pe întregul teritoriu al României, iar la nivelul unităţilor teritoriale competente se organizează cazierul fiscal local, în care se ţine evidenţa contribuabililor care au domiciliul fiscal în raza teritorială a acestora.

(3) Cazierul fiscal va fi gestionat atât la nivel naţional, cât şi la nivelul organelor fiscale teritoriale printr-o structură specializată care se va constitui în acest sens prin regulamentul de organizare şi funcţionare a Ministerului Finanţelor Publice.

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (2), la nivelul Direcţiei generale de administrare a marilor contribuabili se organizează cazierul fiscal în care se ţine evidenţa contribuabililor mari care intră în competenţa de administrare a acestei unităţi fiscale, potrivit legii.

Art. 4. [2] În cazierul fiscal se înscriu date privind sancţiunile aplicate contribuabililor pentru faptele prevăzute la art. 2, rămase definitive şi irevocabile potrivit prevederilor legale.

(2) Înscrierea datelor în cazierul fiscal se face pe baza documentelor rămase definitive şi irevocabile potrivit legislaţiei în vigoare.

Art. 5. [3] *Abrogat.*

Art. 6. (1) Înscrierea datelor prevăzute la art. 4 sau înscrierile provizorii menţionate la art. 5 se fac în baza următoarelor documente:

a) [4] extrasele de pe hotărârile judecătoreşti definitive şi irevocabile, transmise de instanţele judecătoreşti Ministerului Finanţelor Publice

---

[1] Alin.(1[1]) al art. 3 a fost introdus prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 91/2007.

[2] Alin. (1) al art. 4 este reprodus astfel cum a fost modificat prin Capitolul II, Secţiunea a 2-a, art. II, pct. 1 din O.G. nr. 10/2005.

[3] Art. 5 a fost abrogat prin Capitolul II, Secţiunea a 2-a, art. II, pct. 2 din O.G. nr. 10/2005.

[4] Lit. a) de la alin. (1) al art. 6 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 3 din Legea nr. 91/2007.

Scanned with OKEN Scanner

b) extrasele de pe deciziile de soluționare a contestațiilor rămase definitive prin neexercitarea căilor de atac;

c) actele/documentele întocmite de organele fiscale și vamale din subordinea Ministerului Finanțelor Publice prin care se consemnează datele și informațiile prevăzute la art. 2 și 4;

d) actele rămase definitive ale altor organe competente să constate faptele prevăzute la art.2 și să aplice sancțiuni.

(1[1]) [1)] Dispozitivul hotărârii judecătorești definitive și irevocabile se comunică direcției generale a finanțelor publice în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal persoana sancționată, în termen de 15 zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești.

(1[2]) Organele competente să constate faptele prevăzute la art. 2 și să aplice sancțiuni au obligația ca, în termen de 15 zile de la rămânerea definitivă a actelor care sancționează fapte care, potrivit legii, se înscriu în cazierul fiscal, neatacate în termenele prevăzute de lege, să transmită aceste acte direcției generale a finanțelor publice în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal persoana sancționată.

(2) În scopul completării cazierului fiscal organele fiscale pot solicita Inspectoratului General al Poliției și unităților teritoriale ale acestuia extras de pe cazierul judiciar al contribuabililor care au săvârșit faptele prevăzute la art. 2.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) se comunică în termen de 15 zile de la data solicitării acestora. Pentru aceste solicitări nu se percep taxe de timbru.

Art. 7. (1) Contribuabilii care au înscrise date în cazierul fiscal se scot din evidență dacă se află în următoarele situații:

a) faptele pe care le-au săvârșit nu mai sunt sancționate de lege;

b) a intervenit reabilitarea de drept sau judecătorească constatată printr-o hotărâre judecătorească;

c) nu au mai săvârșit fapte de natura celor prevăzute la art. 2 într-o perioadă de 5 ani de la data rămânerii definitive a actului prin care au fost sancționate aceste fapte;

d) decesul, respectiv radierea contribuabilului;

[1)] Alin. (1[1]) și (1[2]) ale art. 6 au fost introduse prin pct. 4 din Legea nr. 91/2007.

Scanned with OKEN Scanner

(2) În cazul în care în cazierul fiscal al contribuabililor aflați în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), b), c) și e) există și alte mențiuni cu privire la alte fapte, se șterg numai mențiunile care impun scoaterea din evidență.

Art. 8. [1] (1) Prezentarea certificatului de cazier fiscal este obligatorie în următoarele situații:

a) la înființarea societăților comerciale, a societăților cooperative și a cooperativelor agricole, de către asociați, acționari și reprezentanții legali desemnați;

b) la solicitarea înscrierii asociațiilor și fundațiilor în Registrul asociațiilor și fundațiilor de către asociații sau membrii fondatori ai acestora;

c) la autorizarea exercitării unei activități independente de către solicitanți;

d) la cesiunea părților sociale sau a acțiunilor de către noii asociați sau acționari;

e) la numirea de noi reprezentanți legali, precum și la cooptarea de noi asociați sau acționari cu prilejul efectuării majorării de capital social de către noii reprezentanți legali, asociați și acționari.

(1[1]) Obligația prevăzută la alin. (1) este îndeplinită în situațiile prevăzute la lit. a), d) și e) prin transmiterea, în format electronic, a informațiilor din cazierul fiscal al contribuabililor de Ministerul Economiei și Finanțelor Oficiului Național al Registrului Comerțului, la solicitarea acestuia, în termen de 8 ore. Solicitarea cuprinde, în mod obligatoriu, următoarele informații: numele și prenumele/denumirea și codul de identificare fiscală.

(2) Persoanele fizice și juridice străine care nu sunt înregistrate fiscal în România și se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) nu au obligația să prezinte certificatul de cazier fiscal, fiind suficientă declarația autentică pe propria răspundere a persoanei fizice sau a reprezentantului persoanei juridice, după caz, din care să rezulte că nu au datorii fiscale.

(3) Judecătorul delegat, instanțele și organele competente nu dispun, respectiv nu autorizează desfășurarea de activități în formele menționate

---

[1] Alin. (1) și (1[1]) sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin pct. 1 al art. VIII din Secțiunea a III-a a O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

la alin. (1), în cazul în care în cazierul fiscal există înscrise fapte de natură penală.

(4) Certificatele de cazier fiscal se vor elibera după 6 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe.

(5) La solicitarea motivată a organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești Ministerul Finanțelor Publice va furniza informații din cazierul fiscal al contribuabililor aflați în curs de urmărire sau de judecată.

(6) În baza acordurilor fiscale internaționale Ministerul Finanțelor Publice poate furniza autorităților fiscale competente din statele partenere, la cerere, informații din cazierul fiscal al contribuabililor.

Art. 9. [1] (1) Certificatul de cazier fiscal este valabil 30 de zile de la data emiterii și numai în scopul în care a fost eliberat.

(2) Eliberarea certificatului de cazier fiscal se face de îndată, în prezența contribuabilului sau a reprezentantului acestuia.

(3) Pentru eliberarea certificatului de cazier fiscal sau pentru transmiterea electronică a informațiilor din cazierul fiscal se percepe o taxă în sumă de 20 lei pentru fiecare persoană.

(4) Taxa prevăzută la alin. (3) se face venit la bugetul de stat și se plătește la unitățile de trezorerie și contabilitate publică sau la Oficiul Național al Registrului Comerțului, după caz."

Art. 10. (1) Contribuabilii care figurează în evidența cazierului fiscal pot cere rectificarea datelor înscrise, dacă acestea nu corespund situației reale ori înregistrarea lor nu s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale.

(2) Cererea de rectificare, însoțită de acte doveditoare, se adresează unității fiscale care a emis certificatul de cazier fiscal.

(3) Organele fiscale vor comunica contribuabililor modul de soluționare a cererii de rectificare în termen de 30 de zile de la data depunerii acesteia.

(4) Organele fiscale sunt obligate să verifice susținerile contribuabililor și, dacă constată că în cazierul fiscal s-a făcut o înregistrare greșită, iau

[1] Art. 9 este reprodus astfel cum a fost modificat prin pct. 2 al art. VIII din Secțiunea a III-a a O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

măsuri de rectificare a datelor şi comunică sau eliberează un nou certificat de cazier fiscal în locul celui contestat.

(5) Certificatul de cazier fiscal eliberat în condiţiile alin.(4) este scutit de taxa de timbru.

Art. 11. (1) Contribuabilii cărora li s-a respins cererea de rectificare pot introduce contestaţie în termen de 30 de zile de la comunicare. Contestaţia se poate introduce şi în cazul în care eroarea înregistrării în cazierul fiscal nu se datorează organelor fiscale.

(2) Contestaţia se soluţionează de către tribunal, Secţia de contencios administrativ în a cărei rază teritorială îşi au domiciliul sau sediul contribuabilii, fără procedura prealabilă.

(3) Contestaţia este scutită de taxa de timbru.

(4) Hotărârea prin care se soluţionează contestaţia este definitivă şi irevocabilă.

(5) În caz de admitere a contestaţiei instanţa va trimite o copie de pe hotărârea organului fiscal, în vederea rectificării cazierului fiscal.

Art. 12. Nerespectarea prevederilor prezentei ordonanţe de către funcţionarii publici din cadrul structurilor specializate ale Ministerului Finanţelor Publice, împuterniciţi să exercite atribuţii legate de gestionarea cazierului fiscal, atrage răspunderea administrativă, disciplinară, civilă sau penală, după caz.

Art. 13. Prezenta ordonanţă intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a acesteia şi se aplică faptelor constatate prin acte încheiate începând cu această dată, chiar dacă faptele au fost săvârşite în perioade anterioare intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, dacă la acel moment ele au fost comise cu nerespectarea prevederilor legale în vigoare la acea dată.

Art. 14. (1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe Guvernul va aproba norme metodologice prin care se vor stabili faptele care se vor înscrie în cazierul fiscal al contribuabilului, procedura de solicitare şi de eliberare a certificatului de cazier fiscal şi a informaţiilor din cazierul fiscal.

Scanned with OKEN Scanner

(2) [1] Procedura de eliberare a certificatului de cazier fiscal şi de transmitere, în format electronic, a informaţiilor din cazierul fiscal al contribuabililor, a cărui prezentare este obligatorie la înfiinţarea societăţilor comerciale pentru persoanele prevăzute la art. 8 alin. (1), precum şi modalitatea de plată a taxei prevăzute la art. 9 alin. (3) vor fi convenite prin protocol încheiat între Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi Ministerul Justiţiei - Oficiul Naţional al Registrului Comerţului

Notă: Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanţei Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea şi funcţionarea cazierului fiscal au fost aprobate prin H.G. nr. 31/2003 (M. Of. nr. 92 din 14 februarie 2003) şi au fost modificate şi completate ulterior prin H.G. nr. 299/2006 (M. Of. nr. 237 din 16 martie 2006).

Art. 15. Modelul formularisticii necesare pentru solicitarea şi comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal, modul de organizare, gestionare şi acces la informaţiile din cazierul fiscal se stabilesc prin ordin al ministrului finanţelor publice.

Notă: A se vedea Ordinul M.F.P. nr. 260/2007 privind aprobarea modelului şi conţinutului formularisticii necesare pentru solicitarea şi comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal (M. Of. nr. 389 din 8 iunie 2007).

[1] Alin. (2) al art. 14 este reprodus astfel cum a fost modificat prin pct. 3 al art. VIII din Secţiunea a III-a a O.G. nr. 47/2007.

Scanned with OKEN Scanner

2. Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale

publicată în
M. Of. nr. 672 din 27 iulie 2005

Cuprins Art.

Capitolul I. Dispoziţii generale 1-2
Capitolul II. Infracţiuni 3-9
Capitolul III. Cauze de nepedepsire şi cauze de reducere a pedepselor 10-12
Capitolul IV. Dispoziţii finale 13-16

Capitolul I. Dispoziţii generale

Art. 1. Prezenta lege instituie măsuri de prevenire şi combatere a infracţiunilor de evaziune fiscală şi a unor infracţiuni aflate în legătură cu acestea.

Art. 2. În înţelesul prezentei legi, termenii şi expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *buget general consolidat* – ansamblul tuturor bugetelor publice, componente ale sistemului bugetar, agregate şi consolidate pentru a forma un întreg;

b) *contribuabil* – orice persoană fizică ori juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică care datorează impozite, taxe, contribuţii şi alte sume bugetului general consolidat;

c) *documente legale* – documentele prevăzute de Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, Codul vamal, Legea contabilităţii nr. 82/1991, republicată, şi de reglementările elaborate pentru punerea în aplicare a acestora;

d) *formulare tipizate cu regim special* utilizate în domeniul fiscal – documente legale ale căror tipărire, înseriere şi numerotare se realizează în condiţiile actelor normative în vigoare;

e) *obligaţii fiscale* – obligaţiile prevăzute de Codul fiscal şi de Codul de procedură fiscală;

f) *operaţiune fictivă* – disimularea realităţii prin crearea aparenţei existenţei unei operaţiuni care în fapt nu există;

g) *organe competente* – organe care au atribuţii de efectuare a verificărilor financiare, fiscale sau vamale, potrivit legii.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul II. Infracţiuni

Art. 3. Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 30.000 lei (RON) [1] fapta contribuabilului care, cu intenţie, nu refăce documentele de evidenţă contabilă distruse, în termenul înscris în documentele de control, deşi acesta putea să o facă.

Art. 4. Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă refuzul nejustificat al unei persoane de a prezenta organelor competente, după ce a fost somată de 3 ori, documentele legale şi bunurile din patrimoniu, în scopul împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale.

Art. 5. Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă împiedicarea, sub orice formă, a organelor competente de a intra, în condiţiile prevăzute de lege, în sedii, incinte ori pe terenuri, cu scopul efectuării verificărilor financiare, fiscale sau vamale.

Art. 6. Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă reţinerea şi nevărsarea, cu intenţie, în cel mult 30 de zile de la scadenţă, a sumelor reprezentând impozite sau contribuţii cu reţinere la sursă.

Art. 7. (1) Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 2 ani la 7 ani şi interzicerea unor drepturi punerea în circulaţie, fără drept, a timbrelor, banderolelor sau formularelor tipizate, utilizate în domeniul fiscal, cu regim special.

(2) Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 ani la 12 ani şi interzicerea unor drepturi tipărirea sau punerea în circulaţie, cu ştiinţă, de timbre, banderole sau formulare tipizate, utilizate în domeniul fiscal, cu regim special, falsificate.

Art. 8. (1) Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 ani la 10 ani şi interzicerea unor drepturi stabilirea cu rea-credinţă de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuţiilor, având ca rezultat obţinerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau

---

[1] Sumele prevăzute la art. 3 au fost convertite în monedă nouă, conform art. 5 alin. (5) din Legea nr. 348/2004 privind denominarea monedei naţionale.

Scanned with OKEN Scanner

restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.

(2) Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 5 ani la 15 ani şi interzicerea unor drepturi asocierea în vederea săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1).

(3) Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) şi (2) se pedepseşte.

Art. 9. (1) Constituie infracţiuni de evaziune fiscală şi se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani şi interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârşite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligaţiilor fiscale:

a) ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile;

b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidenţierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operaţiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;

c) evidenţierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operaţiuni reale ori evidenţierea altor operaţiuni fictive;

d) alterarea, distrugerea sau ascunderea de acte contabile, memorii ale aparatelor de taxat ori de marcat electronice fiscale sau de alte mijloace de stocare a datelor;

e) executarea de evidenţe contabile duble, folosindu-se înscrisuri sau alte mijloace de stocare a datelor;

f) sustragerea de la efectuarea verificărilor financiare, fiscale sau vamale, prin nedeclararea, declararea fictivă ori declararea inexactă cu privire la sediile principale sau secundare ale persoanelor verificate;

g) substituirea, degradarea sau înstrăinarea de către debitor ori de către terţe persoane a bunurilor sechestrate în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală şi ale Codului de procedură penală.

(2) Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege şi limita maximă a acesteia se majorează cu 2 ani.

(3) Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 500.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege şi limita maximă a acesteia se majorează cu 3 ani.

Scanned with OKEN Scanner

Capitolul III. Cauze de nepedepsire şi cauze de reducere a pedepselor

Art. 10. (1) În cazul săvârşirii unei infracţiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârşită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, se aplică o sancţiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

(2) Dispoziţiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârşit o infracţiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).

Art. 11. În cazul în care s-a săvârşit o infracţiune prevăzută de prezenta lege, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie.

Art. 12. Nu pot fi fondatori, administratori, directori sau reprezentanţi legali ai societăţii comerciale, iar dacă au fost alese, sunt decăzute din drepturi, persoanele care au fost condamnate pentru infracţiunile prevăzute de prezenta lege.

Capitolul IV. Dispoziţii finale

Art. 13. (1) La data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de condamnare pentru vreuna dintre infracţiunile prevăzute de prezenta lege, instanţa va comunica Oficiului Naţional al Registrului Comerţului o copie a dispozitivului hotărârii judecătoreşti definitive.

(2) La primirea dispozitivului hotărârii judecătoreşti definitive de condamnare, Oficiul Naţional al Registrului Comerţului va face menţiunile corespunzătoare în registrul comerţului.

Art. 14. În cazul în care, ca urmare a săvârşirii unei infracţiuni, nu se pot stabili, pe baza evidenţelor contribuabilului, sumele datorate bugetului

Scanned with OKEN Scanner

general consolidat, acestea vor fi determinate de organul competent potrivit legii, prin estimare, în condițiile Codului de procedură fiscală.

Art. 15. Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 16. La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, cu modificările ulterioare;

b) art. 280 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările ulterioare;

c) art. 188 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 24 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Scanned with OKEN Scanner

Codul de procedură fiscală cu normele metodologice și 2 legi uzuale (actualizat 1 ianuarie 2008)

978-973-1720-48-7
10 lei, 216 p.

republicat **M. Of. nr. 513 din 31 iulie 2007** cu modificările și completările aduse prin:

- **O.G. nr. 47/2007** privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale (M. Of. nr. 603/31.08.2007);
- Normele metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/1992 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin H.G. nr. 1050/2004 publicate în M. Of. nr. 651/20.07.2004.

Notă: Codul de procedură fiscală a fost republicat în temeiul art. V din O.G. nr. 35/2006 pentru modificarea și completarea O.G. nr. 92/2003 privind C.proc. fiscală (M. Of. nr. 675/7.08.2006), rectificată în M. Of. nr. 742/31.08.2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 505/2006 (M. Of. nr. 1.054/30.12.2006), dându-se textelor o nouă numerotare.
O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală a mai fost republicată în M. Of., Partea I, nr. 863/26.09.2005, rectificată în M. Of. nr. 974/2.11.2005, și a mai fost modificată prin: O.U.G. nr. 129/2005 pentru modificarea și completarea O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 887/4.10.2005), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 166/2006 (M. Of. nr. 436/19.05.2006); O.U.G. nr. 165/2005 pentru modificarea O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 1.100/6.12.2005), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 158/2006 (M. Of. nr. 444/23.05.2006), rectificată în M. Of. nr. 606/13.07.2006; O.U.G. nr. 181/2005 pentru completarea art. 1 din O.U.G. nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală și financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale (M. Of. nr. 1.171/23.12.2005), respinsă prin Legea nr. 185/2006 (M. Of. nr. 443/23.05.2006); Legea nr. 15/2006 pentru aprobarea O.U.G. nr. 59/2005 privind unele măsuri de natură fiscală și financiară pentru punerea în aplicare a Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale (M. Of. nr. 56/20.01.2006); O.U.G. nr. 22/2006 pentru completarea O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 271/27.03.2006), rectificată în M. Of. nr. 318/10.04.2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 338/2006 (M. Of. nr. 629/20.07.2006); Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (M. Of. nr. 662 din 1 august 2006), rectificată în M. Of. nr. 765/7.09.2006.

Scanned with OKEN Scanner

Codul fiscal 2008 *(în vigoare de la **1 ianuarie 2008**)*

978-973-1836-57-7
14 lei, 472 p.

cu ultimele modificări aduse prin:

• **O.U.G. nr. 106/2007 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, care a fost adoptată „având în vedere necesitatea fundamentării riguroase prin măsuri legislative de ordin fiscal care să permită elaborarea în termen real a proiectului de buget pe anul 2008, urmărind reducerea influenţelor bugetare ale unor prevederi fiscale care sunt prevăzute în actualul cadru legislativ şi care urmau a se aplica din anul 2008, având în vedere necesitatea corectării măsurilor fiscale adoptate prin acte normative colaterale legislaţiei fiscale, ca urmare a solicitărilor mediului de afaceri, precum şi în scopul perfecţionării continue a legislaţiei fiscale şi corelării acesteia cu legislaţia Uniunii Europene".

• **Ordonanţa de urgenţă nr. 155/2007 pentru modificarea alin. (4) şi (5) ale art. 263 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, „având în vedere concluziile întâlnirii care a avut loc la Bruxelles la data de 23 noiembrie 2007, potrivit cărora, conform angajamentelor asumate de România, este necesar a se stabili grile diferite de impozitare, întrucât perioada de tranziţie obţinută de România în cursul negocierilor de aderare la Uniunea Europeană vizează doar vehiculele înmatriculate în România şi angajate exclusiv în operaţiuni de transport intern, iar vehiculele româneşti care desfăşoară activităţi de transport internaţional, ce beneficiază direct de avantajele oferite de Piaţa Unică, trebuie să plătească impozitele minime stabilite prin Directiva 1999/62/CE privind taxarea autovehiculelor de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri."

• **Legea nr. 372/2007** care aprobă, cu două modificări, O.U.G. nr. 110/2006 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (M. Of. nr. 899 din 28 decembrie 2007).

Data intrării în vigoare a modificărilor aduse **O.U.G. nr. 106/2007 şi prin O.U.G. nr. 155/2007** este **1 ianuarie 2008**. De aceea, pentru a putea fi mai uşor de evidenţiat modificările aplicabile din 2008, în lucrarea de faţă am reprodus atât textul Codului fiscal, actualizat până la **1 ianuarie 2008**, cât şi, alăturat, **forma viitoare** a articolelor modificate, care este aplicabilă din **1 ianuarie 2008**.

Toate modificările şi completările aduse în decursul timpului au fost inserate direct în textul Codului, fiind semnalate prin note de subsol, cu excepţia celor aplicabile de la 1 ianuarie 2008, care au fost reproduse la sfârşitul fiecărui articol, fiind evidenţiate printr-o linie verticală.

Scanned with OKEN Scanner

Legislație

- **Codul civil. Codul de procedură civilă. Legea contenciosului administrativ**
  (actualizat 13 martie 2008)
- **Codul civil și 15 legi uzuale**
  (actualizat 12 martie 2008)
- **Codul de procedură civilă și 10 legi uzuale**
  (actualizat 12 martie 2008)
- **Codul familiei și 2 legi uzuale**
  (actualizat 15 februarie 2008
- **Codul penal și 10 legi uzuale**
  (actualizat 16 ianuarie 2008)
- **Codul de procedură penală și 10 legi uzuale**
  (actualizat 16 ianuarie 2008)
- **Codul penal. Codul de procedură penală**
  (actualizat 16 ianuarie 2008)
- **Codul fiscal 2008**
  (actualizat 1 ianuarie 2008)
- **Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal 2008**
  (actualizat 1 ianuarie 2008)
- **Codul muncii și 15 legi uzuale**
  (actualizat 25 octombrie 2007)
- **Codul comercial și 10 legi uzuale**
  (actualizat 1 octombrie 2007)
- **Noua Lege a insolvenței și 2 acte normative uzuale**
  (actualizat noiembrie 2007)
- **Legea contenciosului administrativ și 5 legi uzuale**
  (actualizat 1 septembrie 2007)
- **Tratatele Uniunii Europene** *(actualizat august 2007)*
- **Legea profesiei de avocat și** 5 legi uzuale
  (actualizat octombrie 2007)
- **Convenția europeană a drepturilor omului**
  (actualizat noiembrie 2007)
  Ediție îngrijită de Corneliu Bîrsan
- **Constituția României și 2 legi uzuale**
  (actualizată 1 octombrie 2007)
- **Legea privind raporturile de drept internațional privat** *(actualizată 2 aprilie 2006)*

ISBN 978-973-1836-70-6
9 789731 836706
Preț: 10 lei

Legislație

Editura Hamangiu

Scanned with OKEN Scanner